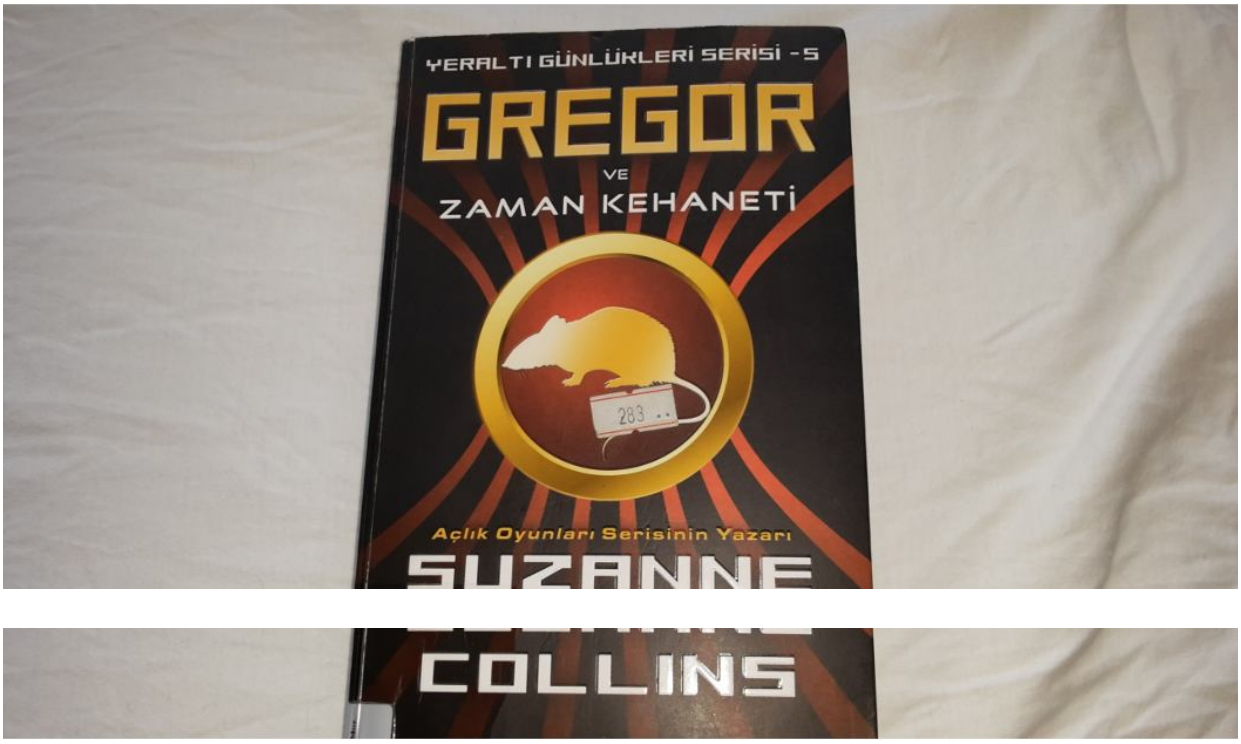
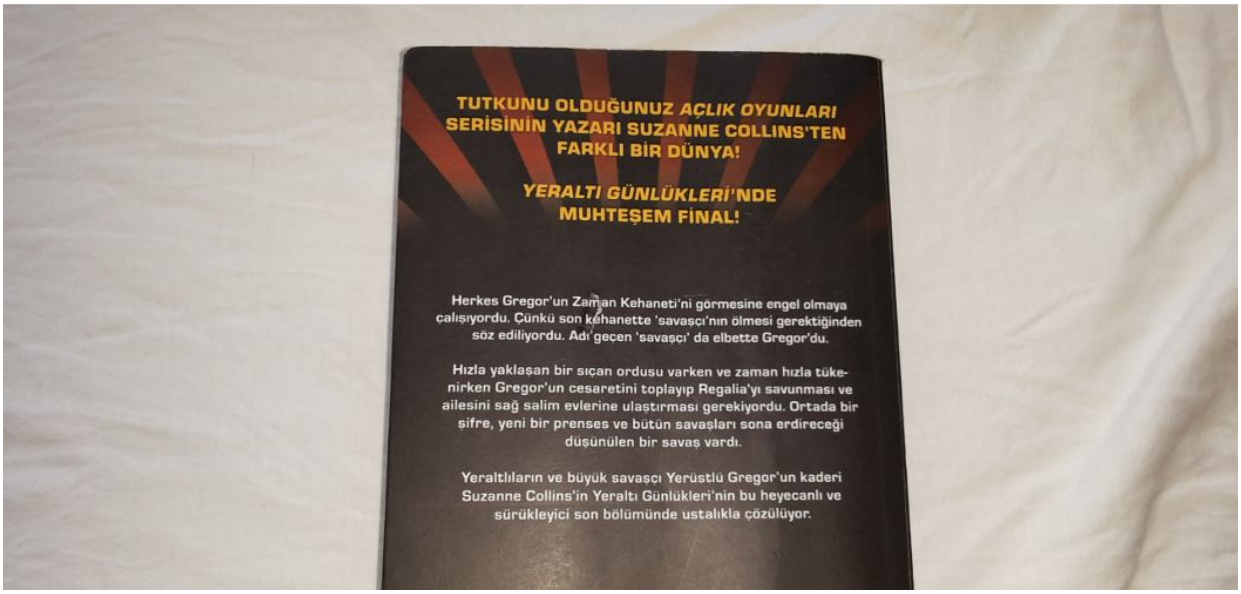
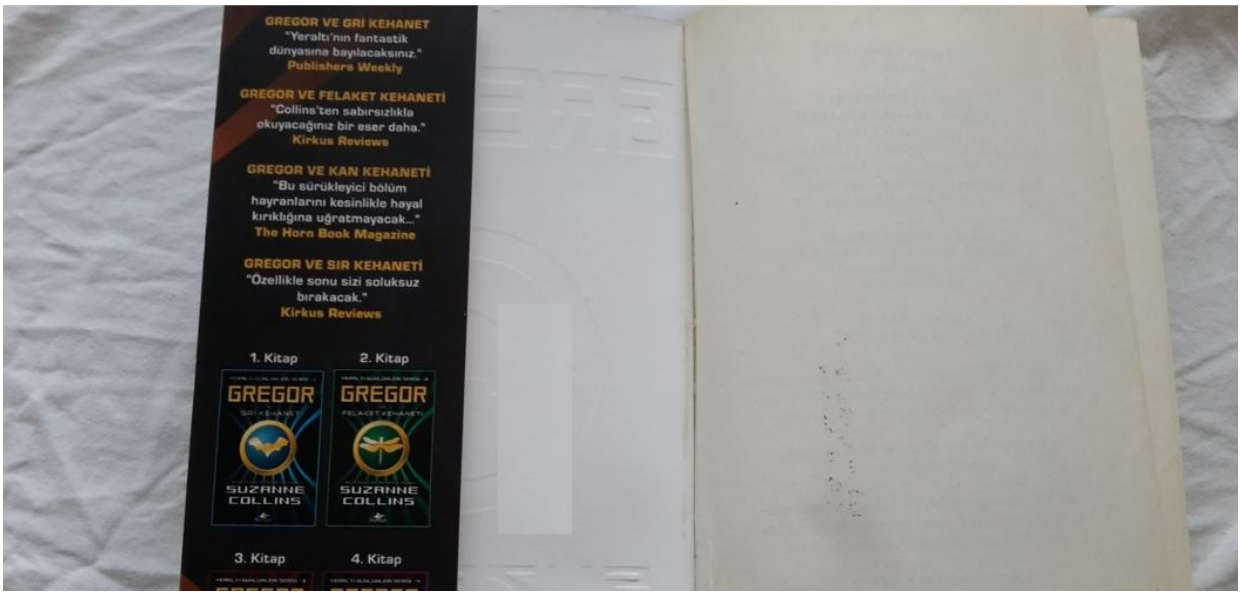
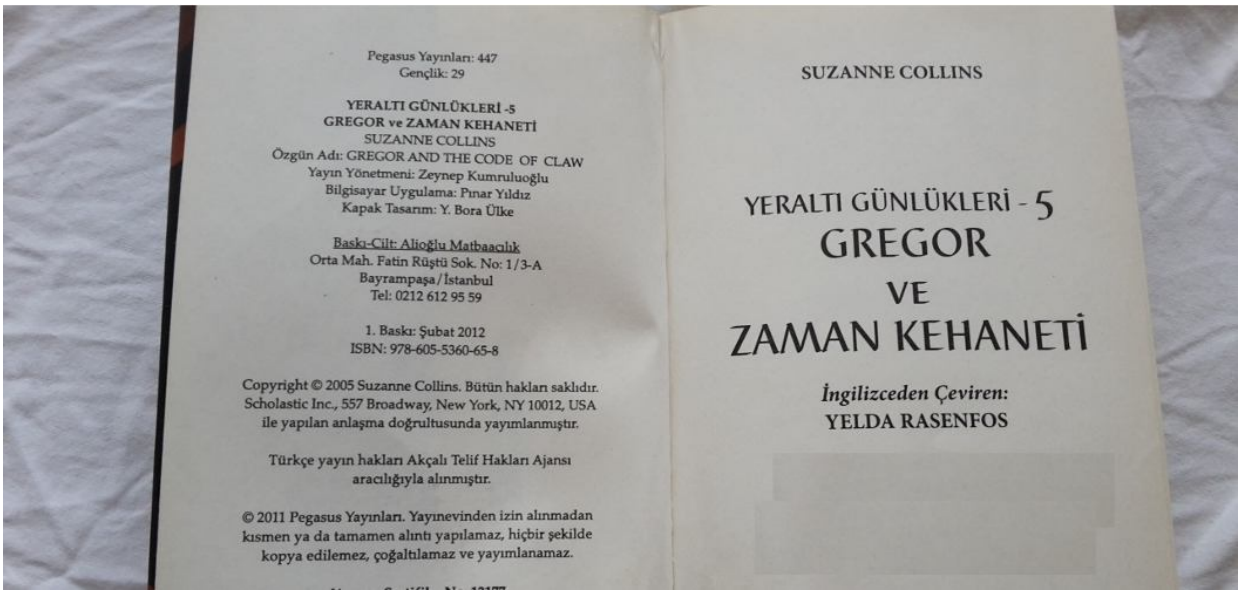
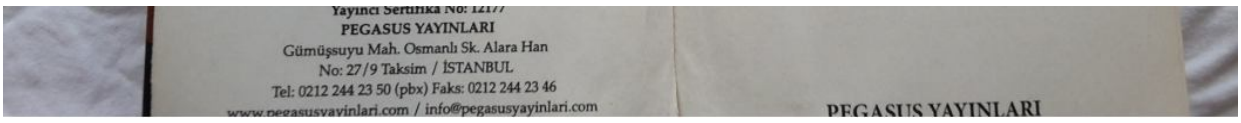

YERALTI GÜNLÜKLERİ SERİSİ - 5
GREGOR
VE
ZAMAN KEHANETİ
Açlık Oyunları Serisinin Yazarı
SUZANNE
COLLINS

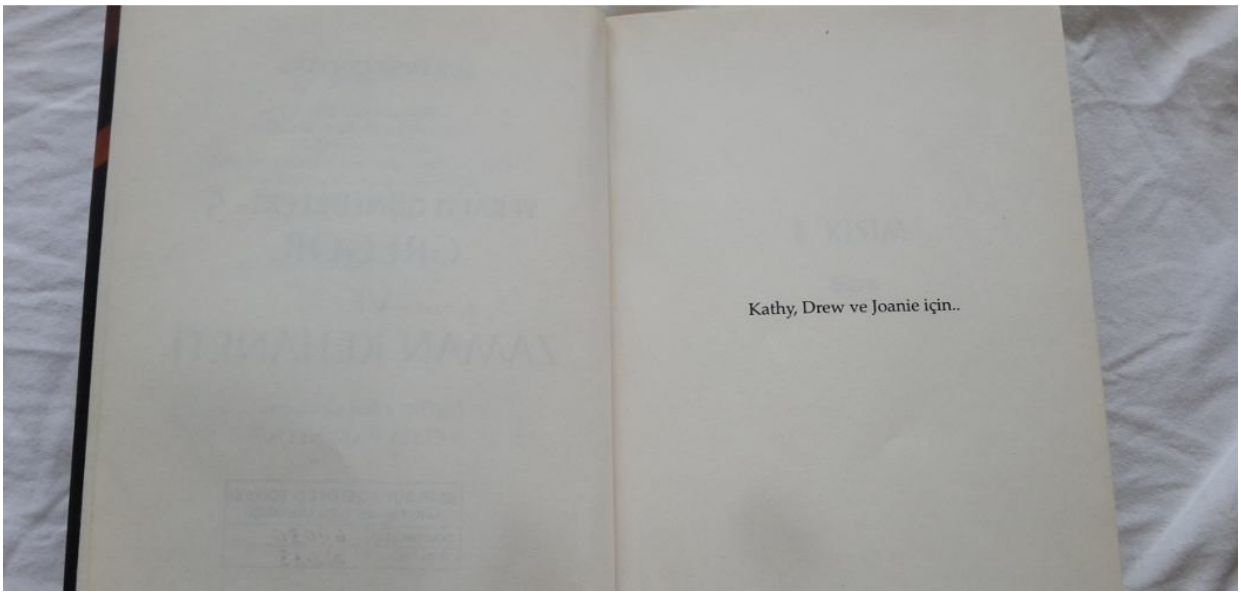

TUTKUNU OLDUĞUNUZ AÇLIK OYUNLARI SERİSİNİN YAZARI SUZANNE COLLINS'TEN FARKLI BİR DÜNYA!
YERALTI GÜNLÜKLERİ'NDE MUHTEŞEM FİNAL!
Herkes Gregor'un Zaman Kehaneti'ni görmesine engel olmaya çalışıyordu. Çünkü son kehanette 'savaşçı'nın ölmesi gerekiğinden söz ediliyordu. Adı geçen 'savaşçı' da elbette Gregor'du.
Hızla yaklaşan bir sıçan ordusu varken ve zaman hızla tükenirken Gregor'un cesaretini toplayıp Regalia'yı savunması ve ailesini sağ salim evlerine ulaştırması gerekiyordu. Ortada bir şifre, yeni bir prenses ve bütün savaşları sona erdireceği düşünülen bir savaş vardı.
Yeraltılıların ve büyük savaşçı Yerüstlü Gregor'un kaderi Suzanne Collins'in Yeraltı Günlükleri'nin bu heyecanlı ve sürükleyici son bölümünde ustalıkla çözülüyor.

GREGOR VE GRİ KEHANET
"Yeraltı'nın fantastik dünyasına bayılacaksınız."
Publishers Weekly
GREGOR VE FELAKET KEHANETİ
"Collins'ten sabırsızlıkla okuyacağınız bir eser daha."
Kirkus Reviews
GREGOR VE KAN KEHANETİ
"Bu sürükleyici bölüm hayranlarını kesinlikle hayal kırıklığına uğratmayacak..."
The Horn Book Magazine
GREGOR VE SIR KEHANETİ
"Özellikle sonu sizi soluksuz bırakacak."
Kirkus Reviews
1. Kitap
2. Kitap
3. Kitap
4. Kitap
GREGOR
SUZANNE COLLINS

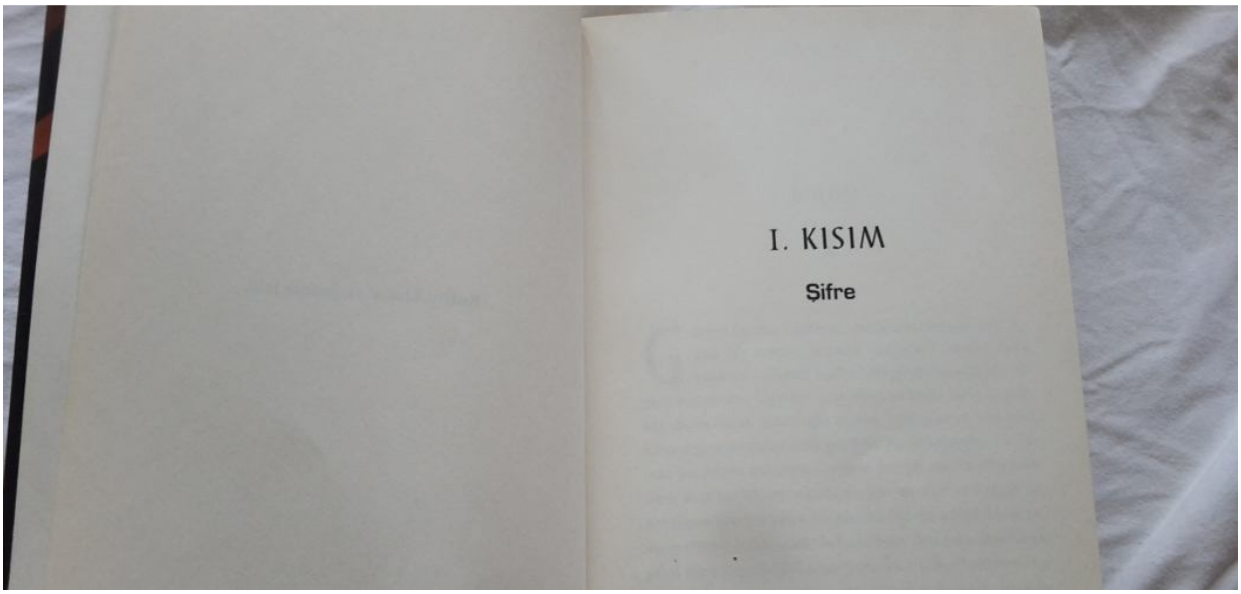

GREGOR
KAN KEHANETİ
GREGOR
SIR KEHANETİ
YERALTI GÜNLÜKLERİ - 5
GREGOR VE ZAMAN KEHANETİ

Pegasus Yayınları: 447
Gençlik: 29
YERALTI GÜNLÜKLERİ -5
GREGOR ve ZAMAN KEHANETİ
SUZANNE COLLINS
Özgün Adı: GREGOR AND THE CODE OF CLAW
Yayın Yönetmeni: Zeynep Kumruluoğlu
Bilgisayar Uygulama: Pınar Yıldız
Kapak Tasarım: Y. Bora Ülke
Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59
1. Baskı: Şubat 2012
ISBN: 978-605-5360-65-8
Copyright © 2005 Suzanne Collins. Bütün hakları saklıdır. Scholastic Inc., 557 Broadway, New York, NY 10012, USA ile yapılan anlaşma doğrultusunda yayımlanmıştır.
Türkçe yayın hakları Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.
© 2011 Pegasus Yayınları. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.
SUZANNE COLLINS
YERALTI GÜNLÜKLERİ - 5
GREGOR
VE
ZAMAN KEHANETİ
İngilizceden Çeviren:
YELDA RASENFOS

Yayıncı Sertifika No: 12177
PEGASUS YAYINLARI
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 27/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com
PEGASUS YAYINLARI

Kathy, Drew ve Joanie için..

I. KISIM
Şifre

BÖLÜM

1

Gregor tavana kazınmış sözcükleri okumak için soğuk taş zemine sırtüstü uzanmıştı. Saatler önce yuttuğu volkanik küller hâlâ gözlerini acıtıyor, cildine batıyordu. Ciğerleri yanarken ve kalbi hızla çarparken derin soluk almak çok zordu. Sakinleşmek için yeni kılıcını sımsıkı tutan elini gevşetti. Kılıcı müzeden alır almaz bu odaya gelmişti. Duvarın her bir santimetrekaresi New York'un kilometrelerce altında yer alan ve Gregor'un hayatının son bir yılını ele geçiren Yeraltı adındaki bu savaşçı dünya hakkındaki kehanetlerle doluydu. İnsanların şehri olan Regalia'yı kuran Sandwich'li Bartholomew, bu kehanetleri buraya dört yüzyıl önce kazımıştı. Sözlerin çoğu Regalialılar hakkında olsa da, içlerinde aşağıdaki komşu topraklarda yaşayan yarasalar, hamam böcekleri, örümcekler, fareler ve en çok da sıçanlar gibi dev yaratıklarla ilgili olanlar da vardı. Gregor hakkında olan da. Hatta Gregor hakkındakiler birden fazlaydı. Ama yazılarda adı

geçmiyordu. Kehanetlerde ondan 'savaşçı' olarak söz ediliyordu.

Gregor odaya girerken yanına kimseyi almamıştı. Kehaneti ilk okuduğunda yalnız olmak istemişti. Son aylarda herkes bu kehaneti ondan saklama konusunda o kadar kararlı davranmıştı ki korkunç bir şeyler yazdığını tahmin edebiliyordu. Ve bu korkunçluğa verebileceği tepkiyi kimsenin görmesini istemiyordu. Ağlamak isterse ağlayacak, haykırmak isterse haykıracaktı. Ancak buna gerek kalmadı çünkü yazıyı okuduğunda neredeyse hiç tepki veremedi.

"Bununla yüzleşmelisin. Onu anlamalısın," diye tekrarladı. Kendini özenle kazınmış harfleri dikkatle incelemeye zorladı.

Sözcükleri okudukça, her satırda sanki bir saatin tiktaklarının yazıya eşlik ettiğini duyabiliyordu. Ne de olsa bu Zaman Kehaneti'ydi.

Tik, tak, tik, tak, tik, tak, tik, tak, tik, tak, tik, tak, tik…

SAVAŞ İLAN EDİLDİ,
DÜŞMAN TUZAĞA DÜŞTÜ.
YA ŞİMDİ YA HİÇ.
YA ŞİFREYİ ÇÖZ YA ÖL.

ZAMAN AKIP GİDİYOR
AKIP GİDİYOR
AKIP GİDİYOR.

KILICIMI SAVAŞÇIYA VER.
KADERİNİZ ONUN ELLERİNDE.
AMA TIKLARI UNUTMAYIN.

YA DA KLİK, KLİK, KLİKLERİ.
SIÇANIN DİLİ KIVRAK OLSA DA,
ASIL OLAY AYAĞINDA.
PENÇE ŞİFRESİNİ YAPAN
ÇENE DEĞİL PENÇEDİR.

ZAMAN DURUYOR
DURUYOR
DURUYOR.

MADEM İHANETİ ÇÖZECEK
ANAHTAR PRENSESTİR,
BİRBİRİNE UYDURMALI
TIRMALAMAYI, TIRMALAMAYI.
GİZLİ YER ORTAYA ÇIKINCA,
PÜF NOKTASI DOĞRU İSİMDE.
ONUN GÖRDÜĞÜ HATA
PENÇE ŞİFRESİNDEDİR.

ZAMAN GERİ DÖNÜYOR
DÖNÜYOR
DÖNÜYOR.

CANAVARIN KANI DÖKÜLÜNCE,
SAVAŞÇI ÖLDÜRÜLDÜĞÜNDE,
KAPI ÇALINCA GÖRMEZDEN GELME,
YA DA TIKLAMA TIKLAMA TIKLAMA.
KEMİRENLER SENİ UYKUDA YAKALARSA,
ONLAR PLAN YAPARKEN ÖLÜP GİDECEKSİN
KEMİRENLERİN PLANINI BOZMAK İÇİN
PENÇE ŞİFRESİNİ ÇÖZMELİSİN.

Sözcüklerle aynı anda tik-tak sesi de sona erdi.

Bir dize beynine çekiç gibi inerken Gregor gözlerini kapadı:

SAVAŞÇI ÖLDÜRÜLDÜĞÜNDE

Bu çok açıktı. Kimsenin ona söylemek istemediği kısım demek ki buydu.

SAVAŞÇI ÖLDÜRÜLDÜĞÜNDE

Savaşlarla geçirdiği uzun yaşamı boyunca kötü haberler vermeye alışık olan sıçan Ripred bile bunu söylemeye cesaret edememişti.

SAVAŞÇI ÖLDÜRÜLDÜĞÜNDE

On iki yaşında olmasına rağmen aslında çok daha olgun olan Luxa bile bunu söyleyememişti, üstelik o bir kraliçeydi ve tüm ailesiyle birlikte pek çok sevdiği insanı kaybetmişti.

Daha birkaç saat önce kayanın ucunda ona ne demişti? "Kehaneti okuduktan sonra evine dönmek istersen bunu anlayışla karşılarım."

"Gerçekten mi, Luxa?" diye düşündü Gregor. "Bunu anlayışla karşılar mısın? Çünkü senin yerinde ben olsam... seni milyonlarca yıl boyunca affetmezdim."

SAVAŞÇI ÖLDÜRÜLDÜĞÜNDE

Teoride, Gregor isterse evine dönebilirdi. Üç yaşındaki kız kardeşi Bot'un eşyalarını toplar, salgından sonra hâlâ iyileşmeye çalışan annesini hastaneden alır ve yarasası Ares de onları New York'taki apartmanlarının altında bulunan çamaşırhaneye çıkarırdı. Ares onun bağıydı ve defalarca yaşamını kurtarmıştı, üstelik Gregor'u tanıdığı günden beri de başına beladan başka bir şey gelmemişti.

Ayrılık anını gözünde canlandırdı. "Hepsi buraya kadardı Ares, iyiydi hoştu ama artık evime dönüyorum. Burayı terk ederek bana şimdiye dek yardım eden herkesi yüzüstü bıraktığımı biliyorum ama bütün bu savaş olayları falan bana göre değil. Ama sen yüksekten uç, tamam mı?"

Sanki böyle bir şey olabilirmiş gibi.

SAVAŞÇI ÖLDÜRÜLDÜĞÜNDE

Gerçek gibi gelmiyordu. Hiçbiri. Belki çok yorgun olduğu içindi. Gregor günlerdir uyumamıştı. Ateş Toprakları'ndaki volkanın eteğindeki çukurda, sıçanların yüzlerce fareyi katlettiği günden beri uyumamıştı. Volkan patladığında çıkan zehirli gaz dumanları nedeniyle bir süre bilincini yitirmişti. Bu uyku sayılır mıydı? Belki. Ama zaten çok kısa sürmüş, hemen arkasından derin kül tabakasının içinde arkadaşlarını aramak zorunda kalmıştı. Onları bulmanın tadını çıkaramadan bu kötü kaderli geziye talihsizce

katılmış olan Thalia'nın, o tatlı küçük yarasanın volkandan kaçmaya çalışırlarken dumandan boğulduğunu öğrenmişti. Luxa'nın yedi yaşındaki kuzeni Hazard, büyüyünce Thalia'yla bağlanmayı planladığı için o kadar üzülmüştü ki onu ilaç vererek uyutmak zorunda kalmışlardı. Daha sonra, ormana bakan tepenin üzerinde nihayet temiz havaya çıktıklarında, Gregor diğerleri dinlenirken nöbet tutmaya gönüllü olmuştu. Eve dönüş uçuşunda Ares'in sırtında, yanında Bot, Hazard, hamam böceği dostları Temp ve uyuşturulmuş tutulan halde Cartesian olduğu için uyuyamamıştı. Şimdiyse uyuşmuş gibiydi...

SAVAŞÇI ÖLDÜRÜLDÜĞÜNDE

Kehanete yönelik duygusal tepkilerini toparlayamıyordu. "Benim sorunum ne?" diye düşündü Gregor. "Korkudan ölüyor olmam gerekmez miydi?" Gerekirdi, hiç kuşkusuz gerekirdi. Ancak bütün bu olanlardan sonra öyle hissedemiyordu işte. "Herhalde daha sonra etkisini aniden gösterecek. Belki birkaç güne kadar. O kadar yaşarsam tabii..."

Kehanet ne kadar berbat görünürse görünsün, Gregor aslında daha da kötü olabileceğini düşündü. İyi tarafından bakacak olursa, Bot ve annesi hâlâ Yeraltı'ndan canlı olarak çıkabilecekti. Dev hamam böcekleri tarafından 'prenses' olarak kabul edilen Bot'un, anlaşılan Pençe Şifresi diye bilinen şu olayı çözmede önemli bir rolü vardı. Yine de kehanete göre başka ölmesi gereken kimse yoktu.

Yok, dur bir dakika, vardı.

CANAVARIN KANI DÖKÜLÜNCE

Gregor son birkaç günde tanık olduklarından sonra adı geçen canavarın Felaket'ten başka biri olabileceğini sanmıyordu. Gregor'un daha bebekken hayatını bağışladığı devasa beyaz sıçan büyüyünce kin dolu hain bir lider olmuş ve biraz da aklını kaçırmıştı. Hayat kötü bir oyun oynamış ve o kırılgan sıçan eniğini bir canavara dönüştürmüştü ama artık Felaket'e yardım etmenin bir yolu yoktu. Farelerin ortadan kaldırılmasını emredebildiyse bundan sonra yapabileceklerini kimse bilemezdi. Durdurulması şarttı. Yerüstü'nde olsa onu ömür boyu hapse tıkarlar ya da onun gibi bir ceza verirlerdi ama Yeraltı'nda işler böyle yürümüyordu. Burada öldürülmesi gerekiyordu.

"Sanırım artık işe koyulmalıyım. En azından bir şeyler yemeliyim," diye düşündü. Bir sıçan ordusu yakında oraya ulaşacaktı. Regalia'ya dönerlerken Ares onların üzerinden uçmuştu. Gregor hazırlanmalıydı. Savaşması gerekeceğini biliyordu.

Ancak sanki taş zeminin bir parçası olarak öylece donup kalmış gibiydi. New York'taki manastıra yaptıkları okul gezisinde gördüğü bir şeyi anımsadı. Manastırın içinde ortaçağa ait eşyalarla dolu eski bir müze vardı. Bir oda bütünüyle mezarlarla doluydu. Her taş mezarın üzerine [illegible] bir konyası oyulmuş içindeki insanın gerçek boyutlarında bir [illegible] tu. Bir adam vardı -şövalye gibi bir şey olmalıydı- elleri kılıcının kabzasına kenetlenmişti. Aslında tam da şimdi

Gregor'un durduğu gibi yatıyordu. "İşte o benim," diye düşündü Gregor. "O benim. Taş kesildim ve ölü gibiyim," Sandwich, Zaman Kehaneti'ni tavanın ortasına yazmakla çok iyi etmişti çünkü Gregor onu okumak için yere yatmak zorunda kalmıştı. Bir zamanlar Sandwich'e ait olan kılıcın artık Gregor'un ellerinde olması ne kadar da uygundu. böylece onun hayallerini de taşımış oluyordu. Bütün bu olaylar ne kadar mükemmel ve korkunçtu.

Kapı yavaşça açıldı ve ayak sesleri yaklaştı.

"Gregor? Nasılsın?" diye sordu Vikus. Gregor yaşlı adamın sesinin yorgun çıktığını fark etti. O da yeterince uyuyamamış gibiydi. Regalia konseyinin başkanı olduğu için Vikus'un işi başından aşkın olmalıydı. Yakın zamana kadar Regalia ordusunu yöneten karısı Solovet, yapılan araştırmalar sonucunda salgın mikrobunu ürettiği anlaşıldığı için kısa bir süre sonra mahkemeye çıkarılacaktı ve torunu Luxa Ateş Toprakları'nda tehlike altındaydı. Vikus'un dinlenmeye fırsatı olmadığı kesindi.

"Ben mi? İyiyim," dedi Gregor tepkisizce. "Daha iyi olamazdım."

"Zaman Kehaneti hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu Vikus.

"Çok sürükleyici," dedi Gregor, bir yandan yavaşça ve ağrılar içinde yerden kalkmaya çabalarken. Son yolculuğunda dizini fena sakatlamıştı.

"Sana Sandwich'in kehanetlerini yanlış yorumlamanın ne kadar kolay olabileceğini anımsatmaya geldim," dedi Vikus.

Gregor kemerinden kılıcını çekti ve ucuyla kendisinin öleceğinin anlatıldığı satırı işaret etti. "Bu mu? Bunu mu yanlış yorumlayacağız?"

Vikus tereddütlüydü. "Olabilir."

"Aslında bana oldukça açık göründü," dedi Gregor.

"İnan bana, Gregor, eğer senin yerini almamın bir yolu olsaydı, bu kehaneti gerçekleştirmemin… bir an bile düşünmeden yapardım…" Vikus'un gözleri yaşlarla doluydu.

İçinde bulunduğu duruma rağmen Gregor onun için üzülmekten kendini alamadı. Hayat Vikus'a da pek cömert davranmamıştı. "Bak, buradayken belki elli kere ölüm tehlikesi geçirdim. Bu kadar dayanmış olmam bile mucize." Eğer Vikus bu kadar üzgünse kendi ailesi ne tepki verecekti kimbilir! Bunu öğrenmek istemiyordu. "Bunu anneme söyleme. Babama da. Ailemden kimse bilmemeli. Tamam mı?"

Vikus başını sallayarak kabul ettiğini belirtti.

Gregor kılıcını yeniden kemerine takarken Vikus elini uzattı. Gregor içgüdüsel olarak kılıcın kabzasına yapıştı. "O benim. Bana vermiştin," dedi sertçe. Bu silahı ne kadar çabuk sahiplenmiş, hatta kıskanır hale gelmişti böyle.

Vikus'un yüzünden önce şaşkın sonra düşünceli bir ifade geçti. "Onu senden almak gibi bir niyetim yoktu, Gregor. Kılıcını bu şekilde takman gerektiğini söyleyecektim." Elini Gregor'unkinin üstüne yerleştirerek kabzayı döndürdü. "Bu açıyla takarsan bacağını kesmezsin."

"İpucu için teşekkürler," dedi Gregor. "Şimdi gidip şu üstüme yapışan şeyden kurtulayım." Uçurumun kıyısın-

daki nehirde elinden geldiğince temizlemeye çalışmış olsa da volkanik küller hâlâ derisini için için yiyor gibiydi.

"Hastaneye git. Onu çıkaracak bir solüsyonları var," dedi Vikus.

Gregor kapıya doğru ilerlerken Vikus'un sesini duyunca durdu. "Gregor, inanılmaz bir öldürme becerisi gösterdin. Yine de daha geçen yıl bu kılıca dokunmayı bile reddediyordun. Unutma, savaş sırasında bile geri çekilmek gereken zamanlar vardır… kılıcını kınında tutman gereken zamanlar," dedi Vikus. "Bunu yapacak mısın?"

"Bilmiyorum," dedi Gregor. Asil yeminler edemeyecek kadar yorgundu. Özellikle de dövüşmeye başlayınca kontrolünü yitiren biri olarak. "Ne yapacağımı bilemem, Vikus." Bu yanıtın yeterli olmayacağını hissettiği için ekledi, "Deneyebilirim." Gregor yapabilecekleri ve yapamayacakları konusunda bir tartışma başlamadan önce odadan ayrıldı.

Hastaneye indiğinde derhal cildine yapışan külü çıkartmak için hazırlanmış bitkisel bir karışımla doldurulan köpüklü küvete gönderildi. Karışımın buharı ciğerlerine doldukça Gregor son birkaç günde içine çektiği pislikleri öksürerek çıkartmaya başladı. Doktorlar içinin ve dışının tamamen arındığını kabul edene kadar bir değil tam üç kez banyo yapması gerekti. Sonra cildini hoş kokulu bir losyonla kapladılar. Bu işlem bittiğinde, Gregor artık gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu. Dudaklarına dayadıkla-

ri bir kasedeki et suyuna yapılmış çorbadan içti. O arada birkaç tane de hap yutmuş olabilirdi. Sonra yorgunluk kontrolü ele geçirdi. Gregor en yakınındaki doktorun ko-

lunu yakaladı. "Savaşmalıyım!"

"Bu haldeyken değil," dedi doktor. "Endişelenme. Savaşlar kaçmıyor. Uyandığında da bir sürü savaş olacaktır."

"Hayır, ben…" dedi Gregor. Fakat içinde bir yerlerde doktorun haklı olduğunu biliyordu. Tuttuğu kol elinden kurtuldu ve uykuya daldı.

Gregor gözlerini açtığında nerede olduğunu anlaması bir dakika sürdü. Hastane odası günler süren yolculuğunda yaşadıklarından sonra ona fazla temiz ve fazla iyi aydınlatılmış geliyordu. Uyku sersemliğiyle vücudunu yokladı. Cildi losyonu emmiş, serinlemiş ve rahatlamıştı. Kayadan düşerken sakatladığı dizi sargılıydı ve daha az acıyordu. Birisi berbat durumdaki tırnaklarını kesmişti. Üzerinde temiz giysiler vardı.

Aniden dimdik oturdu ve sağ eli sol kalçasındaki boşluğa gitti. Kılıcı? Kılıcı neredeydi? Sonra onu gördü, hastane odasının köşesine yerleştirdikleri kemerinden sarkıyordu. Yatakta yanına koyacak halleri yoktu elbette. Öylesi çok tehlikeli olurdu. Kimse onu çalmamıştı. Yine de ondan beş metre uzakta olmak bile rahatsız ediciydi. Ulaşamayacağı bir yerde durması hiç hoşuna gitmiyordu.

Gregor kılıcını almaya gitmek için tutulmuş bacaklarını yataktan sarkıttığı anda kapı açıldı ve elinde yemek tepsisiyle içeri giren hemşire hemen yatağına dönmesini emretti. Tartışmak istemediği için itaat etmekten başka ça-

resi yoktu. Yine de hemşire kapıdan çıkar çıkmaz tepsisini yatakta itti, kılıcı aldı ve yatağa, bacağının yanına koydu. Artık yemeğini yiyebilirdi.

Yolculuğun son günlerinde yemek konusunda sorun yaşamışlardı. Bütün yedikleri biraz balık ve birkaç mantardı. O kadar açtı ki çatalı bıçağı unutup yemeğe elleriyle saldırarak ağzına doldurmaya başladı. Ekmek, balık çorbası ve muhallebiden oluşan hafif bir yemekti ama tadı harikaydı ve her lokmasını yedi. Mareth odaya girdiğinde hiçbir zerresini ziyan etmek istemediği için parmağıyla muhallebi kâsesini sıyırıyordu.

"İkinciyi isteyebilirsin," dedi asker gülümseyerek. Gregor'a yemek getirmeleri için koridora doğru seslendi. Sonra topallayarak yatağın yanındaki sandalyeye oturdu. Gregor onun protez bacağına alışmış olduğunu fark etti, yine de hâlâ yürümek için bir bastonun yardımına ihtiyaç duyuyordu. "Bütün bir gün boyunca uyudun. Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Gregor'a, ona ciddi bir ifadeyle bakarak.

"İyiyim," dedi Gregor. Bu yolculuğunda ağır yaralanmamıştı. Mareth'in bu kadar ciddi olmasına gerek yoktu. Sonra Gregor onun kehanetteki savaşçının ölümünden söz ettiğini anladı. "Ah, onu söylüyorsun..." Dehşet birden etkisini gösterdi. Bir kez daha onu kendinden uzaklaştırmayı başardı, henüz kabul etmeye hazır değildi. "İyiyim, Mareth."

Mareth omzunu dostça sıktı ve konuyu uzatmadı. Gregor ciddi bir konuşma yapmayacaklarına sevinmişti. "Bot, Hazard ve diğerleri nasıl?"

"İyiler. Herkes iyi. Hepsi külden arındı. Hazard basındaki yara tamamen iyileşene kadar yatırılacak. Howard'ın aldığı tıp eğitimi oldukça işe yaramış. Dikerken mükemmel iş çıkartmış," dedi Mareth.

Arkadaşı Howard ve yarasası Nike, Luxa ve yarasası Aurora, Ripred. Hiçbiri henüz onlar gibi temiz bir hastane odasında güvende değildi, aksine Ateş Toprakları'nda, hayatta kalmayı başarmış fareleri kurtarmak için savaşıyorlardı. "Diğerlerinden haber var mı?" diye sordu Gregor.

"Yok," dedi Mareth. "Arkalarından iki bölük asker gönderildi. Yakında haber alacağımızı umuyoruz. Ama normal iletişim kanallarımız Luxa savaş ilan ettiği andan beri nasıl olduysa kullanılmaz halde."

Luxa...

Gregor'un elleri, pantolonunun cebine gitti ama boştu. Giyeceklerini büyük ihtimalle yok etmişlerdi. Hafif bir panik hissetti. "Bir fotoğraf vardı. Cebimde..."

Mareth yatağın yanındaki komodinin üstünde duran fotoğrafı alıp ona uzattı. "Bu mu?"

İşte oradaydılar. Luxa ve Gregor dans ediyor, gülüyorlardı. Paylaştıkları çok nadir mutlu anlardan birinde, daha yalnızca birkaç hafta önce, Hazard'ın yaş günü partisinde çekilmişti. Gregor fotoğrafı gömleğinin cebine koydu. "Sağol."

Mareth'in bir açıklama istememesi iyi oldu çünkü Gregor Luxa'yla arasındakileri sözcüklere nasıl dökebileceğini bilmiyordu. Fırtınalı arkadaşlıkları bir anda bambaşka bir ilişkiye dönüşmüştü.

"Ailem nasıl?" diye sordu Gregor.

"Babana sağ salim döndüğün haber verildi. Sen gelir gelmez Yeraltı'ne bir yarasayla mektup gönderdik. Büyükannenin ve Lizzie'nin iyi olduğunun iletilmesini istemiş," dedi Mareth. Sonra sustu.

"Ya annem?" diye üsteledi Gregor.

"O kötüleşti," dedi Mareth.

"Salgın geri mi geldi?" diye sordu Gregor endişeyle.

"Hayır, hayır, ciğerlerinde bir enfeksiyon gelişti," dedi Mareth. "Toparlanacak ama bu onu çok zayıf düşürdü."

Bu hiç iyi değildi. Ne olursa olsun Gregor onu eve götürmeliydi. Ölmesi gerekiyorsa ölecekti. Ama bu durum annesiyle Bot'un New York'a güven içinde ulaşmasının önemini kat kat arttırıyordu. Anne ve babasının, büyükannesiyle ve Lizzie'yle bir arada olması gerekiyordu.

Hemşire bir porsiyon muhallebi daha getirip çıktı. Gregor artık aç değildi. Kaşığıyla muhallebisini karıştırmakla yetindi.

"Sıçanlar şimdi nerede? Regalia'ya dönerken Ares'le beraber gördüğümüz sıçanlar?" diye sordu Gregor. "Şehre saldırdılar mı?"

"Hayır. Sıçanlar birliklerimizin uçtuğunu görünce Ateş Toprakları'na geri döndü," dedi Mareth.

"Ne?" dedi Gregor şaşırarak.

"Eminim Felaket'in savunmasına destek vermeye gitmişlerdi," dedi Mareth.

"Yani... burada savaşılacak kimse olmadığını mı söylüyorsun?" Gregor'un zihni birden berraklaştı. Görevinin bu kısmını başarıyla tamamlamıştı. Çocuklarla yaralıları Regalia'ya ulaştırmıştı. Zaman Kehaneti'ni okumuştu ve en önemlisi Sandwich'in kılıcını almıştı. Yapması gerektiğini düşündüğü sıradaki iş, büyük sıçan saldırısına karşı Regalia'nın savunulmasına yardım etmekti. Ancak

Regalia'ya karşı yapılan bir saldırı yoktu. "Bu kötü," diye geveledi. Güçlendirilmiş kaleleri olan bir şehrin surlarına dayanmış bir sıçan ordusu yeterince korkutucuydu ama ortalarda dolaşan başıboş bir ordu çok daha kötüydü. Arkadaşları Ateş Toprakları'nda savaşırken o burada yatağa uzanmış yüzüne muhallebi bulaştırmakla mı zaman geçirecekti?

Gregor tepsisini o kadar şiddetle itti ki kâseler devrildi. Yataktan yere atlayıp kılıç kemerini kaptı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Mareth.

"Geri dönüyorum," dedi Gregor. "Gidip şu sıçanlarla savaşacağım."

BÖLÜM
2

Mareth onu durdurmak için ayağa kalktı. "Dur, Gregor. O kadar basit değil. Bir savaşın ortasındayız."

"Evet, ben de bundan söz ediyorum," dedi Gregor. Parmakları kemerin tokasını kapatmak için çabalıyordu. "Ares hâlâ hastanede mi?" Bağının da en az kendisi kadar arkadaşlarının yanına gitmek için sabırsızlandığını biliyordu.

"Evet, koridorun sonunda. Ama önce biraz beni dinle..." diye başladı Mareth.

"Harika, o zaman gidebiliriz," dedi Gregor. Kapıya doğru yürürken bir anda kendini havada, sonra da yatağa fırlatılmış buldu. Mareth bir bacağını kaybetmiş olabilirdi ama hâlâ Gregor'la top gibi oynayacak kadar güçlüydü.

"Dinle!" dedi Mareth. "Savaş döneminde sen bir asker-

sin. Belki de sahip olduğumuz en değerli askersin. Canının istediği gibi davranamazsın. Emirlere uyman bekleniyor."

"Kimin emirlerine?" diye sordu Gregor.

"Solovet'in," dedi Mareth.

"Solovet'in mi?" dedi Gregor, afallayarak. Bildiği kadarıyla o artık kimseye emir verecek konumda değildi. "Ben onun salgına neden olduğu için yargılanmak üzere odasına kapatıldığını sanıyordum."

"Luxa'nın savaş ilan ettiği duyulunca mahkeme ertelendi," dedi Mareth.

"Ama... Neden? Bu Solovet'in suçlu olduğu gerçeğini değiştirmez ki," dedi Gregor. "O doktorlara salgının silah olarak kullanılmasını emretti. Pek çok insan ve yarasa onun yüzünden öldü. Neredeyse annemi de öldürüyordu."

"Kazayla. Onun planı sıçanları öldürmekti," dedi Mareth. "Ve şimdi onlarla savaşta olduğumuz için pek çok insan sıçan öldürmenin faydalı olduğunu kabul ediyor. Bu nedenle de konsey onu Regalia ordusunun başına getirdi."

"Başına mı... yok artık!" diye patladı Gregor. Onu belki bir bölüğün ya da birliğin başına getirmişlerdir diye düşünmüştü. Her şeyin mi başına geçmişti? "Başka birini bulamadılar mı?"

"Sen hariç sıçanların daha çok korktukları kimse yok," dedi Mareth. "Solovet savaşta kurnaz ve acımasızdır. Hayatta kalmak için ona ihtiyacımız olduğuna karar verildi."

"Ama... bu durumda o mahkeme asla yapılmayacak demektir!" dedi Gregor acı acı. Yapılmaz. Savaş başka her şeyin unutulmasına neden olacaktı. Sıçanlara olan nefret

o kadar artacaktı ki insanlar Solovet'in salgını silah olarak kullanmasının iyi bir fikir olduğunu düşünmeye başlayacaktı. Bir sürü insanın ölümüne neden olmuş olsa da katil

değil, bir kahraman olarak görülecekti. Gregor hastanenin bir yerlerinde soluk almak için mücadele eden annesini düşündü. Ares'in, kürkünün hâlâ tam olarak gözlerden saklayamadığı mor yaralarını anımsadı. Ölen onca insanı ve sıçanı düşündü. "Bu adil değil, Mareth," dedi Gregor. "Sence doğru bir karar mı?"

Mareth içini çekip gözlerini devirdi. Gregor'u bıraktı ve geri çekildi. "Benim fikrimin ne olduğunun hiçbir önemi yok. Bütün yönetim yetkisi Solovet'te."

"Benimki değil," dedi Gregor. Bir şeyden emindi. Ölüme Solovet'in kurallarıyla değil kendi kurallarıyla gidecekti.

"Bunu kime söylediğine dikkat et, Gregor," dedi Mareth sakince. "Buradaki herkes senin dostun değil." Bunu söyledikten sonra asker topallayarak odadan çıktı.

Gregor kendini toparlamak için derin derin soluk aldı, sonra kemerini çözdü ve kılıcı odanın köşesine geri koydu. Yerlere saçtığı muhallebiyi temizledi ve tepsiyi düzelterek yerleştirdi. Sonra zihnini toparlayabilmek için uslu bir hasta gibi yatağına yerleşti.

Mareth haklıydı. Regalia'daki herkes Gregor'un dostu değildi. Gregor'u Solovet'e ihbar etmekten zevk alacak pek çok insan olmalıydı. Gregor onu nelerin beklediğini bilmiyordu ama Ares'in sırtına atlayıp Ateş Toprakları'na uçması şimdilik zor gibi görünüyordu. Büyük ihtimalle büyük planın bir parçası olacaktı. Gregor'un hiç istemediği bir

durumdu bu. Solovet onu istediği gibi kullanacağı bir silah olarak görüyor olmalıydı. Eğer Ateş Toprakları'na dönecekse bunu gizlice yapması gerekecekti. Ve büyük bir dikkatle.

"Planın nedir?" kafasının içinde Ripred'in sesini duydu. Sıçan onu sonuçlarını düşünmeden her şeyin ortasına dalma huyundan vazgeçirmeye çalışıyordu. "Planın ne?"

"Öncelikle kimsenin geri dönmek istediğimi anlamaması lazım," diye düşündü Gregor. Mareth'in bunu kimseye söylemeyeceğinden emindi ama başka kimsenin sadakatine güvenemezdi. Gregor'un içinden doğruca Ares'in yanına koşmak geliyordu ama bu tuhaf olurdu. Ateş Toprakları'na dönmeye çalışmayan, Regalia'da kalmaya niyetli iyi bir askerin önce annesini görmek istemesi gerekmez miydi? Kendinden utandı. Zaten kendisinin de önce annesini görmek istemesi gerekmez miydi? Evet. Ama gerçek şuydu ki, eğer annesi onu görebilecek kadar iyi durumdaysa Ateş Toprakları'na gittiği için son derece kızgın olacaktı ve onu New York'a göndermek için ısrar edecekti. Bunu asla kabul edemezdi. Bu yüzden ya onunla kavga etmek ya karşı çıkmak ya da yalan söylemek zorunda kalacaktı. Seçeneklerin üçü de kötüydü. Bütün bunlara rağmen yine de onu görmek için yanıp tutuşuyordu.

Birkaç dakika sonra doktor geldiğinde ona annesini görmek istediğini söyledi ve buna izin verildi. Ancak kısa bir süre için. "Dizini rahatça kullanabilirsin ama ilk günler yine de dikkatli ol," dedi doktor, sandaletlerini giymesine yardımcı olurken.

"Anladım," dedi Gregor ve annesinin odasına yürür-

salgına yakalandığında ilk gördüğü zamanki kadar hatta belki de daha hastaydı. O zaman ona eve gitmesini emredecek kadar gücü vardı. Şimdiyse konuşamayacak kadar zayıftı. Bütün gücünü soluk almaya çalışırken harcıyordu. Elini tuttuğunda cildinin ateşten sıcacık ve kuru olduğunu hissetti. Gözlerinde boş bir bakış vardı.

"Salgına yeniden yakalanmadı, değil mi?" diye sordu Gregor doktora.

"Hayır, bu akciğer enfeksiyonu. Sanırım Yerüstü'nde buna 'zatürre' diyorsunuz," dedi doktor.

"Seyahat edebilecek haldeyse eve gidebilir mi?" dedi Gregor.

"Seyahat edebilecek halde olsaydı gidebilirdi ama değil," dedi doktor.

Gregor annesinin yanağını okşadı. "Endişelenme, her şey yoluna girecek. Her şey düzelecek." Annesinin onu anlayıp anlamadığını bilmiyordu.

Odanın dışında doktor, Gregor'u kenara çekip fısıldayarak konuştu. Gregor önce bunun annesini rahatsız etmemek için olduğunu sandı ama sonra doktorun, söylediklerini kimsenin duymaması için böyle davrandığını anladı. "Savaşçı, eğer o benim annem olsaydı onu Yerüstü'ne götürmek için elimden gelen her şeyi yapardım. Sizin hastaneleriniz bu durumdayken onu bizimkiler kadar iyi tedavi edebilir. Savaş başladığına göre saray her an saldırıya uğ-

ken abartılı bir biçimde dikkatli oldu. Kendisini değil, annesini korumak için yüzüne maske takması gerekti.

Gregor kötüye gitme açıklamasını azımsamıştı. Annesi

rayabilir. Belki de Fount'a nakledilmesi gerekecek."

"Ama yola çıkamayacak kadar hasta olduğunu söylemiştiniz," dedi Gregor.

"Öyle söylemem gerektiği için söyledim. Ve bu barış zamanında olsaydık doğru olurdu," dedi doktor. "Ama şimdi savaş sırasında burada kalmasının tehlikelerini hesaba katmalısın." Gergin bir tavırla etrafına bakındı. "Lütfen sana bunları söylediğimi kimse bilmesin." Sonra hızla uzaklaştı.

Bir an için Gregor Ateş Toprakları'na gidip savaşmakla annesini güvenliğe ulaştırmak arasında kaldı. Annesi kazandı. Ateş Toprakları'ndaki arkadaşları yalnız değildi, onlara yardım edecek bir ordu vardı ama annesinin kendisinden başka kimsesi yoktu.

Gregor izin almadan hastaneden ayrıldı ve Büyük Salon'un arkasındaki odasında Vikus'u buldu. "Babama ne zaman tekrar mesaj göndereceksiniz?" diye sordu.

"Ben de tam onunla ilgileniyordum, Gregor. Mektuba eklemek istediğin bir şey mi vardı?" diye sordu Vikus.

"Evet var, annem," dedi Gregor.

Vikus eliyle gözlerini ovuşturdu. "Bunu denedim, Gregor. Üç kez denedim hem de. Konsey her seferinde talebimi geri çevirdi."

Gregor, Vikus'un konseyin izni olmadan annesini gönderemeyeceğini biliyordu ama yaşlı adamın her şeyi konseye danışmak zorunda olmasından bıkmıştı. "Savaş sırasında burada kalamaz. Ya saraya saldırırlarsa? Onu nasıl olsa bir yere nakletmek zorunda kalacaksınız," Gregor

doktorun başını belaya sokmadan ancak bu kadarını söyleyebileceğini düşünmüştü.

"Ben de bu fikri savundum," dedi Vikus. "Ama kon-

sey kabul etmedi. Onun gitmesine izin vermediler. Karım onları annenin sağlık durumunun yolculuğa dayanamayacağına inandırdı."

Aniden Gregor neler döndüğünü anladı. "Konu onun sağlığı değil. Konu beni burada tutmak," dedi. Solovet annesini burada rehin olarak tutuyordu. Gregor'un asla annesini burada bırakıp gitmeyeceğini biliyordu.

Vikus'un sessizliği düşüncelerini doğruladı.

"Konseye onu hayatta tutmaları gerektiğini söyle. Eğer ölürse savaşçınızı kaybettiniz demektir!" dedi Gregor.

"Bunu söylememi istediğinden emin misin?" diye sordu Vikus.

"Neden olmasın?" dedi Gregor.

"Bu sana hiçbir şey kazandırmaz ve niyetini onlara belli eder," dedi Vikus. "Ben işe yarayacakları zamana kadar düşüncelerimi kendime saklamanın daha akıllıca olduğunu düşünüyorum."

Vikus haklıydı. Hastanedeki doktorlar zaten annesini iyileştirmek için ellerinden geleni yapıyorlardı. Konseyi tehdit etmek tam da onları istedikleri gibi davranacağına inandırmaya çalıştığı anda kendisi hakkında şüphelerini arttırmaktan başka bir işe yaramazdı. "Ne demek istediğini anladım. Teşekkürler," dedi Gregor. En azından Vikus hâlâ onu koruyordu.

Annesi için endişelenerek hastaneye geri döndü. Onu

tek başına götürmeyi başarabilir miydi? Hayır, bunu yapamayacak kadar hastaydı. Bir doktor ekibine ihtiyaç vardı. Evine döner dönmez hastaneye yatırılması gerekecekti ve

sorular başlayacaktı. Yine de savaş sırasında burada kalmasındansa Gregor, babası ve Bayan Cormaci'yle birlikte annesinin durumunu açıklamak için çılgın bir hikâye uydurabileceklerinden emindi.

Bütün bunlar Solovet yüzünden çok zor olacaktı. Annesini Gregor'a karşı koz olarak kullanacağı için asla gitmesine razı olmazdı. Geçmişte duyduğu bir cümleyi anımsadı: "Bakıyorum da annemin sana pençelerini geçirmesi uzun sürmemiş." Hamnet! Henüz Gregor'un rehberliğini yapmaya başlamadan ve karıncalar tarafından öldürülmeden önce ormandaki ilk karşılaşmalarında ona böyle demişti. Ünlü bir savaşçı olan ama artık savaşmak istemeyen Hamnet, eğer orada kalırsa annesinin onu buna zorlayacağını bildiği için Regalia'yı terk etmişti. Solovet'in pençelerinde olmanın nasıl bir duygu olduğunu Hamnet'ten daha iyi kim bilebilirdi? Şimdi de pençelerini, yeni bir yöntemle Gregor'a saplamıştı. Ancak bunun Gregor'u mücadeleye zorlamaktan başka bir etkisi yoktu.

Hastanedeki odasına gittiğinde yeniden yemek getirildiğini gördü. Normal görünmek için yedi. Belli ki buna ihtiyacı da vardı. Zaten yakında yeniden çiğ balık ve mantar diyetine geri dönecekti. Sonra Ares'i bulmaya gitti. Annesini gördüğü için artık bunu yapması tuhaf karşılanmazdı.

Gregor odasına girdiğinde Ares yemeğini bitiriyordu. Bir hemşire yarasının yemeklerinin konduğu kâseleri topluyordu.

"Kendini nasıl hissediyorsun dostum?" diye sordu Gregor.

"Biraz tutulmuşum ama iyiyim," dedi yarasa. Normalde mırlama şeklinde çıkan sesi volkanik küller nedeniyle boğuktu.

"Birlikte satranç oynamaya ne dersin?" diye sordu Gregor. Bu tamamen hemşire için söylenmiş bir cümleydi. Gregor ve Ares daha önce hiç birlikte satranç oynamamıştı. Hatta bunun sözünü bile etmemişlerdi ama Gregor hastanede yatarken satranç oynayan pek çok insan ve yarasa görmüştü. Bunun hemşirenin duymaya alışık olduğu bir şey olduğunu ummuştu.

"Soru şu ki, sen buna hazır mısın?" diye sordu Ares.

"Meydan okuyor gibisin," dedi Gregor sırıtarak.

Hemşire onaylamış göründü. "Gidip boş tahtamız olup olmadığına bakayım." Tabakları topladı ve odadan çıktı.

Gregor ve Ares onun biraz uzaklaşmasını bekledikten sonra fısıldayarak konuşmaya başladılar.

"Ateş Toprakları'na dönmeliyiz," dedi Ares.

"Biliyorum. Ama Mareth artık Solovet'in emrinde olduğumuzu söyledi," dedi Gregor. "Benimle orada buluşabilir misin?" 'Orası' genel bir deyimdi ama Ares'in onun Kaynak olarak bilinen doğal su kaynaklarının yakınındaki yeri kastettiğini anlayacağını biliyordu. Eski çocuk odasındaki taş kaplumbağanın içinden geçerek oraya giden gizli bir geçit vardı.

"Bir saat sonra," dedi Ares. "Kemirgen enikleri hala çocuk odasında. Eğer Hazard'ın yanında değilse kardeşin de oradadır."

"Bir yolunu bulurum," dedi Gregor. Yine de büyük taş kaplumbağanın kabuğunu kaldırırken ve içine girerken Bot'u, bir sepet dolusu bebek fareyi ve büyük ihtimalle bir bebek bakıcısını başka tarafa bakmaya ikna etmek kolay olmayacaktı.

Hemşire elinde bir satranç tahtasıyla geldi. "Tahta bulduma takım kalmamış. Yakında birileri geri getirir."

"Aslında müzede bir satranç takımı olması lazım," dedi Gregor. "Zaten dizim için biraz egzersiz yapmam gerekiyormuş. Gidip getireyim." Gerçekten de müzede bütün parçaları tam olan seyahat tipi, mıknatıslı bir satranç takımı olduğu için bu oldukça iyi bir bahaneydi.

Gregor önce kendi hastane odasına uğrayıp kılıç kemerini beline taktı. Eğer birisi sorarsa bunu kılıcını taşımaya alışmak için yaptığını söyleyebilirdi. Yine de hastaneden kaçmak için koridorda hiç doktor ve hemşirenin olmadığı bir anı bekledi. Müzeye gitmek için en az kullanılan yolu seçti, bu sayede de bir grup öğrenciden başka kimseyle karşılaşmadı.

Müzeye girdiğinde ilk gözüne çarpan koli bandıyla yapıştırılmış kahverengi karton bir kutu oldu. Üzerinde kırmızı keçeli kalemle dikkatle yazılmış GREGOR İÇİN sözcükleri okunuyordu.

Bayan Cormaci'nin el yazısını tanıdı. Bu kutu ne zaman gelmişti? Bugün mü? Dün mü? Yoksa onun Ateş Toprakları'nda olduğu günlerde mi gelmişti? Gregor paketin kâğıdını yırtarak açtı ve üstündeki mektubu buldu. Sözcükleri okurken Bayan Cormaci'nin sesi zihninde yankılanıyordu.

Sevgili Gregor

Hatır sorma faslını geçeceğim. Piknik yapıyorum diye ortadan kaybolduğundan beri herkes zor durumda kaldı ama eminim sen aşağıda kendini bir çeşit tehlikeli durumun içinde bulmuşsundur. Belki garip gelecek ama ben pek endişelenmedim.

Senin için endişelenmedim ama Bot ayrı konu. Ailene gelince... bu tamamen başka bir hikâye. Sen ortadan kaybolunca ailenin neler yaşadığını tahmin edebiliyor musun?

Gregor sanki birisi karnına bir yumruk atmış gibi hissetti. Evet, tahmin edebiliyordu! Elbette biliyordu! İki buçuk yıl boyunca babasının dönmesini bekleyen o değil miydi? Her göreve gidişinde ailesinin ne hale geldiğini bilmiyor muydu?

Bu mektubu okuduğuna göre belli ki Regalia'ya geri dönmüşsün. Artık biraz durup olan biteni değerlendirmek için uygun bir zaman. Aşağıda başına gelenlerin çoğunun senin kontrolünün dışında olduğunu biliyorum. Senin yalnızca yapman gerektiğini düşündüğün şeyleri yaptığını biliyorum. Ama ailen acı çekiyor. Söylemek istediğim şu, sakın kendini öldürtme yoksa yapacak çok açıklaman olur.

Sevgiler,

Bayan Cormaci

Neden öldürülmesiyle ilgili bir şey yazmıştı ki? Sanki kehaneti okumuş gibiydi. Ama okumuş olsa ölümünün

de onun kontrolünde olmayan şeylerin arasında olduğunu bilirdi. O gittikten sonra olanlardan söz ediyorsa… neyse hepsi mantıksızdı. Neden ona bunları yazmıştı? Belki de şaka yapmak istemişti. Ama bu davranış Bayan Cormaci'ye pek uygun değildi, şaka yapmış olamazdı. Bir dakika, dipte bir şey daha vardı…

Not: Kurabiyeleri yapmama Lizzie yardım etti. Sıçanla paylaşmanı söylüyor.

Demek Lizzie kamptan dönmüştü. Üzüntüden mahvolmuş olmalıydı. Her şey yolundayken bile kardeşi endişeli biriydi yüzü gözünün önüne geldi. Kırışmış bir alın ve çatık kaşlar, sekiz yaşındaki bir kızın yüzünde olmamalıydı. Zayıf, kısa boylu, hassas ve yaşına göre fazla zeki olan Lizzie, onun için, Bot için, annesi ve babası için hatta yaşlı huysuz Ripred için bile sürekli endişelenirdi.

"Lizzie'yi ilk gördüğümde…" diye düşündü Gregor ama sonra belki de onu bir daha hiç göremeyeceğini fark etti. Ya da evdekileri. Çünkü o Yeraltı'ndan bir daha ayrılamayacaktı. Burada ölecekti…

Gregor notun elinden kayıp yere düşmesini izledi. O anda Sandwich'in sözleri onu çarptı.

du. Göğsünde sanki her an bin parçaya bölünecekmiş gibi büyük bir baskı hissetti ve soluk alamadı. "Hayır! Bunu istemiyorum! Ölmek istemiyorum!" diye düşündü. Tehdidi aklında çıkarmaya çalışırken bütün bedeni titremeye başladı. Çok güçlüydü. "Bunu yapamam. Yapamam. Eve dönmeliyim." Luxa haklıydı. Bu kadarını ondan istemek çok fazlaydı. Hayatını, geleceğini, sahip olduğu her şeyi Yeraltılılar için feda etmesini istemek. "Buradan gidiyorum. Bot'u ve annemi alıp arkama bakmadan eve dönüyorum!"

Bir an için bunu gerçekten yapabileceğini düşündü. Ama sonra ne olacaktı? Ne? Burada sevdiği herkese ne olacaktı? Kehanetin öngördüğü gibi hepsi ölecekti. Bunun olmasına izin veremezdi. O yüzden…

Gregor yere düştü, bedeninden şiddetli titreme dalgaları geçerken soluk almaya çalıştı. Kendini toparlamayı denedi. Buna son vermeliydi! Onu bekleyen şeyi her düşündüğünde böyle kendini kaybedemezdi. Bir daha asla göremeyeceklerini, bir daha asla yapamayacaklarını. Bu haldeyken hiçbir işe yaramazdı, tamamen yararsızdı. Tutunabileceği bir şeye ihtiyacı vardı. Ona güç verecek bir şey. Aklından çeşitli görüntüler geçti, ailesi, arkadaşları, yerler ve nesneler. Hiçbirinin yardımı olmadı.

Sonra manastırdaki taş şövalyeyi anımsadı. Soğuk, sert, boyun eğmez, hayatta ona zarar verebilecek her şeyden uzakta duran. Uzun zaman önce şövalye savaşmış… belki de korkunç bir dövüş sırasında öldürülmüştü… so-

Oda etrafında döndü ve düşmemek için bir rafa tutun-

nunda herkes ölecekti… ama artık o yenilemezdi. Mehmet bir yatakta yatıyordu. Huzurluydu. Güvendeydi. Her nasılsa, başka bir zamandaki bu askerin düşüncesi Gregor'u

yaşayan hiç kimsenin yapamayacağı kadar rahatlattı. Çok kötü bir deneyim geçirmişti ama artık bitmişti ve artık kimsenin ona zarar veremeyeceği bir yerdeydi. Titremesi azaldı. Gregor soluk aldı ve göğsündeki ağrının azaldığını hissetti. "O benim. Bundan sonra onun ben olduğumu hatırlamam gerekiyor," diye düşündü. "Ben o şövalyeyim, ben taştan yapıldım ve sonunda kimse bana dokunamayacak. Tamam. Tamam o zaman. Bu böyle olacak."

Sakinleşince Ares'in onu beklediğini anımsadı. Yapması gerekenler vardı. Yardım etmesi gereken insanlar. Ve zamanı kısaydı.

Gregor mektubu yerden alıp ayağa kalktı. Kurabiyeleri koydukları alüminyum folyoyu gördü. Kutu yalnızca kurabiyeler için biraz fazla derin gibi görünüyordu. Folyoyu kaldırdı ve kalbi duracak gibi oldu. İki el feneri, bir sürü pil ve yepyeni bir çift spor ayakkabısı, hem de en güzellerinden. Bayan Cormaci bunu nereden bilmişti? Neye ihtiyacı olduğunu her seferinde nereden biliyordu? Su Yolu'nu geçmeden önce verdiği su geçirmeyen el feneri, ormandaki asit yağmurundan ayaklarını koruyan iş botları. Gregor onun falına bakmasına izin vermemiş olsa da gelecek tehlikeleri tarot kartlarında mı görüyordu? Yoksa yalnızca tahminleri mi iyiydi?

Gregor yeni bir yapışkan bandı ve iki su şişesini kutuya ekledi. Şişeler Central Park'ta koşanların kullandığı türdendi. İçleri boştu ama Ateş Toprakları'na giderken yolda

ve saç fırçasını çıkartıp çantayı da kutuya koydu. Bir savaşçının taşıyacağı türden bir şeye benzemiyordu ama eşyalarını koymak için yeterliydi ve önemli olan da buydu. Sonra hepsinin üstüne kurabiyeleri yerleştirdi. Kaynak'a giden gizli yola girene kadar yola çıkmış sayılmazdı. Hemşireye söylediğini anımsayınca kurabiyelerin üstüne mıknatıslı satranç setini de ekledi.

Hemşireyi bir daha göreceğini sanmıyordu ama her şeyi düşünmek istiyordu. Şimdi yapması gereken çocuk odasına gidip gizli geçide ulaşmaktı.

Gregor kutuyu aldı. Müzeden çıkıp koridorun sonuna yöneldi. "Acele etme. Doğal görün," diye düşündü. "Bunu başarabilirsin."

Köşeyi döndü ve kalakaldı.

Solovet tam karşısında duruyordu. Arkasında iki adam vardı.

Gregor Solovet'i en son ormandan döndüğünde, aylar önce görmüştü. Dr. Neveeve'nin tutuklandığı konsey toplantısındaydı. Gregor'un tedavisi yapılıp ayıldığında Dr. Neveeve çoktan idam edilmişti ve Solovet de oda hapsine çarptırılmıştı. Gregor onun göremeyeceği bir yere kapatılmasına sevinmişti. Annesine, Ares'e, Howard'a ve başkalarına yaptıklarını affedemeyeceği için yüzünü görmek istemiyordu. Ama şimdi karşısındaydı. Gregor'u orada tutmak için tereddüt etmeden her şeyi yapabilecek olan o

doldurabilirdi. Yeni bir sırt çantası aradı ama bulabildiği tek şey ince askıları olan pembe minik bir çantaydı. İçindeki kadın cüzdanını, makyaj çantasını, Manhattan haritasını

kadın. Bir saniye içinde hem ondan ne kadar nefret ettiğini hem de çok dikkatli olması gerektiğini düşündü. Artık onun emrindeydi.

"Gregor," dedi sıcak bir gülümsemeyle.

O da gülümsedi. "Merhaba, Solovet. Nasılsın?"

"Çok iyiyim. Ya sen?" diye sordu.

"Fena değil," dedi Gregor.

"Onun içinde ne var?" diye sordu, kutuyu göstererek.

"Bayan Cormaci bana kurabiye göndermiş. Hastaneye götürmeyi düşünüyordum. Bu güzel lezzeti başkalarıyla paylaşmak lazım," dedi Gregor. "Bir tane ister misin?" Kurabiyelerin ambalajını açtı ve koridoru nefis bir yulaf ve kuru üzüm kokusu kapladı.

"Neden olmasın?" Solovet kurabiyeyi alıp bir lokma ısırdı. Düşünceli bir ifadeyle çiğnedikten sonra başını sallayarak beğendiğini ifade etti. "Mükemmel."

"Demek yakında seninle konuşmamız gerekecek, öyle değil mi?" diye sordu Gregor kutuyu kalçasına dayarken. "Ne yapmamı istediğini söylersin. Mareth savaşı senin yönettiğini söyledi."

"Evet. Evet. Ve sen de benim için çok değerlisin. Horatio ve Marcus'u tanıyor muydun?" Solovet önemsemez bir tavırla arkasındaki adamları işaret etti.

"Selam." Gregor elini salladı, onlar da aynı şekilde karşılık verdi. İlk kez nasıl giyindiklerine dikkat etti. İkisi de göğüs, bacak ve kol kısımları metalden yapılmış zırhlı deri giysiler içindeydi. Başlarını koruyan miğferleri vardı. Kemerlerinden korkutucu görünüşlü kılıçlar ve hançerler sarkıyordu. "Onlar general ya da ona benzer bir rütbede mi?"

"Hayır, Gregor. Onlar senin özel korumaların," dedi Solovet. "Güvenliğin bizim için çok önemli bir konu."

"Özel korumalarım mı? Harika." Gerçek anlamını yavaş yavaş anlamaya başlasa da yalnızca güldü. "Keşke birkaç gün önce yanımda olsalardı, çok işe yararlardı. Ama burada onlara ihtiyacım yok. Etrafta hiç sıçan yok."

"Korumaların görevi sıçanları dışarıda tutmak değil," dedi Solovet eğlenerek. "Seni içeride tutmak."

BÖLÜM 3

Gregor aklından bütün seçeneklerini geçirirken öylece durdu. Kaçmak, dövüşmek, gülmek, itiraz etmek, alınmış görünmek, bütün kozlarını oynamak, hiçbir şey yapmamak...

Hiçbir şey yapmamak kazandı.

"Kaçıp başka pikniklere gitmene göz yumamam," dedi Solovet. "Bir saat sonra beni görmeye gel. Geleceğini o zaman tartışırız."

Gregor'u iki harika askerle baş başa bırakarak gitti. Cüsselerine bakınca Gregor onlarla dövüşmemeye karar vermekle iyi ettiğini anladı. Uzundular, boğum boğum kasları ve yüzlerinde de sert bir ifade vardı. Tepeden tırnağa tam Solovet'e göre adamlardı. Gregor silahlarını çekseler onlara karşı hiçbir şansı olmayacağını düşündü. Öfkeci tarafı ortaya çıkabilirse belki. Gregor, Yeraltılıların 'öfkeci' diye adlandırdıkları şeye dönüştüğünde ölümcül bir savaşçı oluyordu. Ama buna fazla güvenemezdi. Bu yüzden

korumalarla iyi geçinse daha iyi olacaktı.

"Kurabiye?" dedi Gregor, paketi uzatarak. İkisi de istemediklerini belirtmek için başlarını salladı. "Neyse, emin kız kardeşim ister. Şimdi herhalde farelerledir. Gelin. Bu taraftan." Gregor kendisini izlemelerini işaret ederek eski çocuk odasına doğru yürümeye başladı. Özellikle çok abartarak topallıyordu, böylece onun koşarak kaçamaya çağını düşüneceklerdi. "Şimdi ne olacak?" diye düşündü. "Bu adamları ekmeyi nasıl başaracağım?"

Çocuk odasına giderken hiç acele etmedi, yolda aniden aklına müthiş bir fikrin geleceğini umuyordu. Ama gelmedi. Artık doğaçlama yapmaktan başka çaresi yoktu.

Çocuk odası sarayın tamamen terk edilmiş bir kanadındaydı. Koridordan geçerken göz atabildiği odaların genellikle depo olarak kullanıldığını gördü.

Çocuk odasının kapısından sıcak bir ışık süzülüyordu. İçeri girdi ve neşeli bir cikleme duydu. "Gre-go!" Bot ona doğru koşarak gelip kollarını dizlerine doladı.

Gregor kutuyu yere bırakıp sarılmak için onu kucağına aldı.

"Merhaba, Bot," dedi, yüzünü kız kardeşinin kıvırcık saçlı başına bastırırken. Bitki banyosu, süt ve kendisi gibi tatlı kokuyordu. O kadar huzur verici bir kokuydu ki bir dakika boyunca kendini neredeyse iyi hissetti. Sonra gözleri odanın dibinde duran hain bakışlı taş kaplumbağaya

haline getirdiği oyuğu işaret etti. Battaniyelerin üzerinde oturan Dulcet'in etrafında altı bebek fare emekliyordu.

Gregor'un Ateş Toprakları'ndan getirdiği yetişkin fare, Cartesian da yuvada yatıyordu. İki ön bacağı alçıdaydı. Hâlâ çok güçsüzdü. Yine de Gregor'un onu ilk kez, uçurumun dibinde ölüme terk edilmiş halde, etrafında düşüşten kurtulmayı başaramamış yüzlerce farenin cesetleri arasında yatarken gördüğünden çok daha iyi durumdaydı. Bebek farelerden biri Cartesian'ın sırtına tırmandı. Canı yanmış olmalıydı ama onu durdurmak için bir şey yapmadı.

"Selamlar, Gregor," dedi Dulcet. Hafifçe kaşlarını kaldırdı. "Bakıyorum yanında birilerini getirmişsin."

Gregor arkasına baktı ve Horatio ile Marcus'un kapının ağzında nöbetçi gibi dikildiklerini gördü. "Evet, onlar benim yeni korumalarım."

"Horatio, Marcus, kapının dışında bekleyebilir misiniz lütfen? Kemirgen eniklerini korkutacaksınız," dedi Dulcet.

"Yerüstlünün yanından ayrılmamak için emir aldık," dedi Horatio şüpheyle.

"Benim yanımda güvende olacağına söz veriyorum," dedi Dulcet gülerek.

Bir an için, Horatio'nun yüzündeki sert ifade yumuşar gibi oldu ve Gregor onun Dulcet'e karşı bir şeyler hissettiğini anladı. "Eyvah," diye düşündü. "İnsanların benim de Luxa için neler hissettiğimi anlaması bu kadar kolay mı

ilişti. "Nasıl gidiyor?"

"Dulcie'nin bebek fa'elere bakmasına yardım ediyorum," dedi Bot. Bebek bakıcısı Dulcet'in battaniyelerle yuva

oluyor yoksa?"

"Sanırım kapının dışında durmamızın bir sakıncası olmaz," diye karar verdi Horatio. "Gel, Marcus."

"Teşekkürler, Horatio," dedi Dulcet. Gregor onun yüzünde Horatio'nun duygularına bir karşılık aradı. Yoktu. Belki de duygularını gizlemekte başarılıydı. Bir an bekçilerin dikkatini dağıtıp kaplumbağanın kabuğunu açmak için ondan faydalanabileceğini düşündü ama bu fikirden hemen vazgeçti. Dulcet'in başını Solovet'le belaya sokmak istemiyordu. Bir yolunu bulup onun odada olmadığı bir anda kaçmayı denemeliydi.

Bot kucağından inip yuvaya tırmandı. "Bebekleri sallıyorum." En yakınındaki fare eniğini yakalayıp kollarında sallamaya başladı. Yavru bir süre izin verdi sonra kurtulmak için çırpındı ve iki ön pençesini küçük kızın omzuna dayayarak buklelerinden biriyle oynamaya başladı. Bot kıkırdadı. "Fa'eler saçımı seviyor."

Gregor yuvaya yaklaştı ve kadife tüylü eniklerden birini okşadı. "Beni anımsadın mı?" diye sordu Cartesian'a. Fare Ateş Toprakları'ndayken ya sanrılar içinde ya da ağır uyuşturulmuş halde olduğu için Gregor kendisini hatırlayamayabileceğini düşünmüştü. Ama yanılmıştı.

"Sen savaşçısın," dedi Cartesian. "Evet, seni anımsıyorum. Ateş Toprakları'ndaki dostlarımızdan haber var mı?"

"Hayır, Mareth onlara yardım için iki bölük göndermiştiğini söyledi. Henüz haber alınmamış," dedi Gregor, şu anda savaş alanında neler olabileceğini düşünmekten kaçınarak. "Bu enikleri tanıyor musun?"

"Haklıymış," dedi Gregor, volkan çukurunda boğularak ölen diğer fare eniklerini anımsayınca. "Acaba anneleri...?"

"Bilmiyorum. Bunu onların önünde konuşmak istemiyorum," dedi Cartesian, alçılarından biriyle enikleri işaret ederek. "Artık insan dilini anlamaya başladılar ve şimdiden yeterince kâbus görüyorlar."

"Affedersin," dedi Gregor, konuyu açtığına pişman olarak. "Hey, Bot, bebeklere güzel bir şey yedirmek ister misin?"

Bot kutuya doğru emekledi ve kurabiyeleri görünce çok mutlu oldu. Bir tanesini hemen ağzına tıkıştırdı. "Mmm," dedi.

"Güzelmiş, değil mi? Herkese birer tane vermek ister misin?" diye önerdi Gregor. Kutunun altından kendi malzemeleri görünmeyecek şekilde ambalajı dikkatle aralayarak kurabiyeleri kardeşinin eline koydu.

"Tatlımız var!" diye bağırdı Bot, her yere kırıntı püskürterek. Yuvadaki herkese heyecanla kurabiye dağıttı.

Enikler kurabiyeleri hızlı hızlı çiğneyip mutlu sesler çıkartıyordu. Gregor bu sahneyi izlerken yüzüne bir gülümseme yerleştirmişti ama zihni çılgın gibi çalışıyordu. "Buradan çıkmam lazım. Hem de hemen!" diye düşündü. Ares Kaynak'ın çevresinde uçuyor olmalıydı. Ama odadan nasıl çıkacaktı? Sarayda bir gezintiye çıkmalarını mı öner-

"Onlar kız kardeşimin çocukları," dedi Cartesian. "Kemirenlerin kontrolünde olmalarındansa nehirde olmalarının daha iyi olacağını hissetmişti."

seydi?

Bu tuhaf olurdu çünkü Cartesian bu haliyle fazla yürüyemezdi. Yanlışlıkla olmuş gibi bir meşaleyi devirip yan-

gın mı çıkartsaydı? Hayır, bu kötü bir fikirdi. Daha fazla insanı buraya çekmeye yarardı. Üstelik yangın kontrolden çıkarsa biri zarar görebilirdi. Bebekler korkar ve saklanmaya çalışır ve... dur bir dakika! Tamam işte!

"Kim oyun oynamak ister?" diye sordu Gregor, dikkati çekmek için ellerini çırparken. Enikler anlamış gibi göründüler çünkü etrafına toplanmış hevesle hoplayıp zıplıyorlardı.

"Ben! Ben!" dedi Bot.

"Ne oynayalım, Bot?" diye sordu Gregor. Bot neredeyse her seferinde aynı oyunu seçerdi.

"Saklambaç! Saklambaç!" diye çığlık atınca Gregor rahat bir soluk aldı.

"Tamam, harika. Saklambaç. Fareler nasıl oynandığını biliyor mu?" diye sordu.

"Evet," dedi Dulcet. "Burada çok oynadık. Ama bu odada bizim önceden keşfetmediğimiz bir yer bulmakta zorlanacaksın."

"Bu kötü oldu. Belki oynamak için koridordaki diğer odaları da kullanabiliriz," dedi Gregor.

"Evet, bunu ben de düşündüm ama başlarında bir tek ben olunca idare etmesi zor olur diye vazgeçtim," dedi Dulcet. "Belki sen ve Cartesian buradayken bunu yapabiliriz. Bu odadan sıkılmaya başladıklarını biliyorum."

"Tabii ki yardım ederim," dedi Gregor. "Bekle de şundan kurtulayım." Kılıç kemerini çıkartıp kutunun üzerine koydu. Silahından kısa süreliğine de olsa ayrılmak kolay değildi.

"Hem Horatio ve Marcus da burada!" dedi Dulcet.

Nöbetçiler isimlerini duyar duymaz kapının eşiğinde belirdi. "Saklambaç oynayacağız. Bize yardım eder misiniz?"

Nöbetçiler başta gönüllü olmasa da kısa süre içinde Dulcet onları koridorun iki başına dikmeyi başarmıştı bile. Bu şekilde altı odayı da kullanarak oynayabilecekler ama onların yanından geçmeden kimse o bölgeden dışarı çıkamayacaktı. Gregor hariç kimse...

Gregor ve Dulcet çabucak bütün odaları kontrol etti, hiçbirinde tehlikeli olabilecek bir şey yoktu. Birkaçında eski mobilyalar vardı. Diğerlerinde de battaniyeler, sepetler ve ip kangalları depolanmıştı.

Bir tanesi bir zamanlar banyo olarak kullanılıyordu ama artık suyu akmadığı için taş bir oyun alanından farklı değildi. Saklanacak pek çok güvenli yer vardı.

Cartesian onları izlemek için koridora çıktı. İlk 'ebe' Bot oldu, sonra eniklerden ikisi, sonra da Dulcet. Diğerleri gizlenirken, ebe olan kişi Cartesian'ın yanında duruyordu.

Cartesian kimsenin gizlice bakmadığını kontrol edip küçüklerin de yirmiye kadar saymasına yardım ediyordu. Gregor iki kere çocuk odasına girip kaçmak için fırsat kolladı ama her ikisinde de orada saklanan bir fare eniği vardı. Zaman hızla ilerliyordu. Oyun yakında bitecekti. Ares fark edilmeden hastaneden kaçmayı başarmışsa bile şimdiye dek onu aramaya çıkmış olmalıydılar.

Tik, tak, tik, tak, tik, tak, tik, tak, tik, tak, tik, tak, tik, tak...

"Tamam," diye belirtti Gregor, Dulcet'e o turun sonunda. "Ebe olma sırası bende."

Olabildiğince çocuk odasına yakın bir yerde durdu, böylece kimsenin oraya saklanmayacağını umuyordu, gözlerini kapayıp yirmiye kadar saymaya başladı. "Bir, iki, üç, dört..." Gregor fare ayak seslerinin koşturmasını, Bot'un sandaletlerini, kıkırdamaları ve sessiz ciklemeleri duyuyordu. Kimse çocuk odasına saklanmadı. "...on sekiz, on dokuz, yirmi. Önüm, arkam, sağım, solum sobe, saklanmayan ebedir!"

Gregor koridora baktı. Horatio ve Marcus yerlerindeydi, kollarını kavuşturmuş, gözleri üzerine dikilmiş. Başka bir odaya baktıktan sonra sanki çocuk odasından bir ses duymuş gibi yaparak odaya girdi. Nöbetçilerin görüş alanından çıktığı anda Gregor kutuyla kılıç kemerini kaptı ve taş kaplumbağaya doğru koştu.

Elini o şeyin ağzının içine soktu ve kabuğu açan mekanizmayı buldu. Açtı ve çabucak içine atlayıp arkasından kapattı. Işığın kaplumbağanın dışından sızabileceğinden korkarak ilk birkaç basamağı zifiri karanlıkta indi. Yukarıdan hâlâ ayak sesi gelmiyordu. Kurabiyelerin altında duran el fenerini alarak yaktı.

"Koş," diye düşündü. "Olabildiğince hızlı koş." Ayakları basamaklarda adeta uçuyordu. Artık sessiz olmaya çalışmıyordu bile. Kaybolduğu anlaşılınca kıyamet kopacak ve Solovet ortalığı altüst ettirip merdiveni bulacaktı. Gizli geçidin sırrını Luxa'nın hatırına daha uzun süre saklayabilmeyi isterdi ama zaten bu kez kullanma nedeni de Luxa'nın iyiliği içindi.

Basamakların altına ulaşınca sevimsiz bakışlı ikinci kaplumbağaya kadar neredeyse koştu. Kabuğu açınca bir-

kaç kat yukarıdan gelen sesler artık neredeyse duyulmaz olmuştu. Başını Kaynak'ın üstündeki nemli havaya uzattı.

"Atla, Yerüstlü," Ares'in aceleci sesini duyan Gregor kendini boşluğa bıraktı. Ares onu anında yakaladı ve tam gaz ileri atıldı.

"Ucundan yırttım," dedi Gregor, kutusunu arkasına yerleştirip kılıcını takarken. "Ya sen?"

"Doktorlar bana nehrin üzerinde egzersiz yapmam için on beş dakika verdi. Süre çoktan doldu," dedi Ares. "Peşimizde olmalılar."

"Öyle," dedi Gregor. "Kimse benim kaplumbağadan geçtiğimi görmedi ama odaya girerken gördüler. Geçidi bulacaklardır."

"Belki bu iyi olur. Geçidi bilen herkes Ateş Toprakları'na gittiğine göre," dedi Ares. "Saray kuşatılırsa orası kaçış yolu olarak kullanılabilir."

"Bu doğru," diye onayladı Gregor, annesini ve Bot'u düşününce.

Gregor hemen organize oldu. El fenerlerinden birini koluna bantladı, diğerini de kemerindeki halkaya taktı. Bandı, pilleri, ayakkabıları, su şişelerini ve kalan kurabiyeleri pembe sırt çantasına doldurdu. Ne işe yarayacağını bilmeden satranç tahtasını da yerleştirdi. Sonra kutuyu karanlıklara fırlattı ve rüzgâra karşı direncini en aza indirmek için Ares'in sırtına dümdüz yapıştı.

Ares Ateş Toprakları'na yepyeni bir yoldan gidiyordu. Her zaman geçtikleri geniş mağaraların yerine bir dizi daha küçük mağara ve dönen tünellerden gittiler. Bir ara

Gregor kaya duvardaki bir çatlaktan sığabilmeleri için Ares'in sırtından inmek zorunda kaldı. Sonra bir dizi tünelden daha geçerek uçmaya devam ettiler.

"Bu yolu nasıl buldun?" diye sordu Gregor.

"Henry'yle bulmuştuk. Değişik yollar aramak için saatlerimizi harcardık. Bu çok önemliydi çünkü neredeyse yaptığımız bütün işler gizliydi," dedi Ares.

Henry, Luxa'nın kuzeni ve Ares'in de eski bağıydı. Gregor'un Yeraltı'na ilk gelişinde hepsine ihanet edip sıçanlarla işbirliği yapmıştı. Ne Luxa ne de Ares ondan söz etmekten hoşlanmazdı. Önceleri Gregor ondan nefret ettikleri için böyle davrandıklarını sanmıştı ama sonra bunu, onu bir yanlarıyla hâlâ çok sevdikleri için yaptıklarını anladı. Henry konusu açıldığında sesleri gerginleşir, gözlerinde acı belirirdi. Bu zor olan kısmıydı. Onu hâlâ önemsemek, Henry'yi bir türlü silip atamamak.

"O zaman bu yol oldukça güvenlidir herhalde, değil mi?" diye sordu Gregor.

"Kimse bizi bulamaz," dedi Ares. "Sen uyu istersen."

Gregor zihni bu kadar meşgulken uyuyabileceğini hiç sanmıyordu ama yine de uzandı. Hâlâ çok yorgun olmalıydı ki hatırladığı ilk şey Ares'in onu uyandırışı oldu. İki gün önce arkadaşlarıyla vedalaştıkları yer olan ormana bakan uçuruma geri gelmişlerdi. Yolculukları altı-yedi saat sürmüş olmalıydı. Ares bitkindi.

şişelerini temizleyerek kaynak suyuyla doldurdu. Yeni ayakkabılarını giyip bağladı. Sandwich'in kılıcıyla havayı kesme çalışmaları yaptı. Ne silahtı ama! Bir hareketi yapmasına gerek kalmadan yalnızca düşünmesi yetiyordu, silah orada oluveriyordu. Önce bütün başarıyı kılıca bağladı ama sonra kendisinin de etkisi olduğunu kabullendi. Şu anda bir tehlike olmamasına rağmen öfkeci duygusu yavaş yavaş içinden yükseliyor gibiydi. Çalışmayı bıraktığı anda bitti. Tekrar başladı, uyandı. Acaba sonunda öfkeciliğini kontrol etme konusunda bir ilerleme kaydediyor olabilir miydi? Bu düşünce ona yepyeni bir güven duygusu verdi ama geçmişteki bazı başarısızlıklarını anımsayınca biraz azaldı. Yine de keşke bu öfkeci olayını istediği gibi açıp kapatabilseydi… süper olurdu.

Ares birkaç saat sonra uyandı. Balık yakaladı ve birlikte hızla yediler. Kaynak suyu içtiler.

"Hazır mısın?" diye sordu Gregor. Manastırdaki şövalye gibi dokunulmaz hissetmek için sabırsızlanıyordu.

"Evet," dedi Ares. "Bizi bekleyen her neyse hazırım. Gidip Kraliçe'ye bir baksak mı?" Kemirgenleri öldüren volkanın önceki kehanetteki adı buydu. Fareleri ve onları tutsak eden sıçanları en son orada görmüşlerdi.

"Olur, oradan başlayalım," dedi Gregor, Ares'in sırtında yerini alırken. Ares volkandan çıkarken izledikleri yolu, hâlâ külle kaplı tünellerden geçerek tersinden gitti. Yanına

"Uyumalıyım," dedi yarasa. "Ama fazla uzun sürmez."

Ares hemen uykuya dalarken Gregor nöbet tuttu. Su

ulaştıklarında Kraliçe sessizce bekliyordu. [illegible] Ares'in götürüp çukura taşıdığı küçük yarasa Thalia, hepsi lavların altına gömülmüştü. Hiçbirinden iz kalmamıştı.

Ares'in yönünü belirlemesi uzun sürmedi. Geniş mağaradan geçerek uzun, basık tünele girdi. Gregor'un kulaklarına da bazı sesler ulaşmaya başlamıştı. Çığlıklar, ciyaklamalar, metalin taşla çarpışma sesleri. Hava tozla kaplanarak ağırlaşmıştı.

Gregor kendisini bekleyen duruma hazırlanmak için kılıcını çekti ama tünelden çıktıkları anda soluğu kesildi ve neredeyse kılıcını elinden düşürüyordu.

Bugüne kadar yaşadığı hiçbir deneyim onu insanlar ve sıçanlar arasındaki bu savaşın görüntüsüne hazırlamamıştı.

BÖLÜM 4

Ares doğruca savaş alanına daldı. Gregor'un duyuları önünde, altında ve çevresinde gördükleri karşısında saldırıya uğrayıp körelmiş gibiydi.

Ateş Toprakları'nın devasa mağaralarından birinin içindeydiler. Savaş alanı Gregor'un beklediğinden daha aydınlıktı çünkü duvarlara, alevlerinin çevresinde küre gibi koruyucular olan meşaleler yerleştirilmişti. Kumdan mı yapılmışlardı? Bir Yeraltlı kadının sönen bir meşaleyi yere atıp yerine bir yenisini koyduğunu gördü.

Fazladan sağlanmış ışığa rağmen görmek yine de zordu çünkü sıçanların ordusu yerdeki volkanik külleri havalandırmış, boğucu bir duman tavana kadar yükselmişti. Yarasalar Gregor'un etrafında uçuşuyor, insan bağlarını taşıyordu. İnsanların çoğu kılıcını çekmişti. İnsanların ve

yarasaların yüzünü bir şey örtüyordu.

Birisinin uçarak yanlarından geçerken onlara fırlattığı bir paket Gregor'un göğsüne çarptı. "Tak şunu!" diye ba-

ğırdıklarını sandı ama emin değildi çünkü mağara pek çok değişik sesle doluydu. Gregor paketi açınca içinde iki tane yüz maskesi buldu, biri kendisi, diğeri Ares içindi. Herkes onlardan takmıştı. Çabucak yarasa maskesini Ares'e taktı ve kendininkini de ağzından ve burnundan geçirdi. Maske keyle soluk almak zordu ama havadaki pisliği solumaktan iyiydi ve kan kokusunu engelliyordu.

Her yer kan içindeydi. İnsanlardan akıyor, yarasaların kürkünü lekeliyor, sıçanların bedeninden yere damlıyordu. Gregor burada amacın karşısındakinin kanını dökmek hatta bitirmek olduğunu anladı. Bir an için midesi bulandı ama sonra neden orada olduğunu anımsadı.

"Luxa'yı görüyor musun?" diye sordu Ares'e.

"Hayır!" diye yanıtladı yarasa.

Bu kargaşada birini bulmak neredeyse imkânsızdı. Bunu zor kılan yalnızca maskeler değildi. Kan olmasa da sıçanlar, yarasalar ve insanlar kalın bir kül tabakasıyla kaplanmıştı ve bu da tanınmalarını zorlaştırıyordu. Saatlerce etrafta uçup Luxa'yı arayabilir ama bulamayabilirlerdi. Sonra düşünceleri Felaket'e yöneldi. Toza rağmen onun devasa gövdesini görebilmeliydi. Ancak etrafta ortalamadan daha büyük bir sıçana rastlayamadı.

Gregor etrafa bakınmaya devam etmeli ve umudunu yitirmemeliydi. Zaten savaşa nasıl katılacağını da bilemiyordu. Birine rapor mu vermeliydi? Uyulması gereken bir plan mı vardı? Eğer varsa bu pek belli olmuyordu. Altlarındaki sahne her şeyin serbest olduğu bir sokak dövüşü gibiydi.

"Ne yapıyoruz?" dedi Gregor. "Öylece ortasına dalalım mı?"

"Fark etmez," dedi Ares.

Bütün gördüklerinden sonra bile hâlâ kargaşanın ortasına dalıp kılıcını bir sıçana saplamak Gregor'a ters geliyordu. Kararsızlığı öfkeci yanına bağlanmasını engelliyor gibiydi. Bu kargaşa ortamında kendini konsantre olmaya zorladı. Sıçanları öldürmesi gerekiyordu, onlar ölmeliydi çünkü... çünkü... çünkü çukurda boğulan fareler vardı ve hastanede yatan annesi ve Bot ve çocuk odasındaki bebek fareler ve... Luxa, bu can pazarının ortasında bir yerlerde olması gereken Luxa. Sıçanlar durdurulmalıydı; yalnızca şu an savaşçılara yaptıklarından değil, diğerlerine de önceden olan, o anda olan ve olabilecek her şeyin sorumlusuydular.

"Aşağıda! Sağdaki duvarın dibinde!" diye bağırdı Ares.

Gregor bir kadının boş yere yerden kalkmaya çabaladığını gördü. Bacağındaki yaradan oluk oluk kan akıyordu. Bir yarasa üzerine doğru uçtu ama altındaki sıçanın pençelerinden zor kurtuldu.

Gregor'un damarlarında vızıldamalar başladı. "Git," dedi.

Gregor ve Ares birlikte daha önce hiç savaşmamışlardı. Gregor'un katıldığı tek gerçek savaş ormanda karıncalarla olandı. O zaman Ares Regalia'da hastanede salgınla mücadele edip hayatta kalmaya çalışıyordu. Ama arenada birlikte saatlerce çalışmışlar ve birbirlerine tamamen güve-

nebilecekleri kadar birbirlerini tanımışlardı.

Ares, Gregor'u saldırgan sıçana olabildiğince yaklaştıracak şekilde yana eğilerek daldı. Gregor'un kılıcı isabet ettiğinde sıçan yaralı kadına saldırıyordu. Kılıç sıçanın kulaklarından birini koparttı. Sıçan korkutucu bir tıslamayla ona döndü.

"Bu onun dikkatini çekmiştir," dedi Gregor, Ares başka bir atak yapabilmek için dönerken.

Onu tanıdığı anda sıçanın yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Bu kargaşada bile Ares gibi heybetli bir yarasayla Yerüstlü birincisini tanımamak güçtü. "Bu savaşçı! Savaşçı!" diye bağırdı sıçan.

Gregor varlığını duyuran cümlenin sıçan ordusu arasında ağızdan ağıza yayıldığını duydu. Birkaç hafta önce Regalia'nın altında olanlar nedeniyle sıçanların onunla alay ettiğini biliyordu. Felaket'in akıl hocası olan hipnotize edici bir ikna kabiliyetine sahip sıçan Twirltongue, iki arkadaşıyla birlikte onu sıkıştırmıştı. Sıçanlar el fenerini kırıp onu tamamen karanlıkta bırakana kadar Gregor gayet iyi mücadele ediyordu ancak karanlıkta kalınca tam bir çaresizliğe düşmüştü. İki sokak kedisi tarafından köşeye sıkıştırılmış bir fare gibi tünelde emekleyip sürünmüş, canını zor kurtarmıştı.

"Iyi," diye düşündü Gregor. "Bırak gülsünler." Çünkü yanan bu kadar meşale varken ışıksız kalma tehlikesi yoktu. Artık onların farelere neler yaptığını görmüştü. Şimdi her şey farklıydı.

Yardıma gelen yarasa, yaralı kadını yerden kaparak

uçup gitti, bu yüzden Gregor dikkatini aşağıdaki sahneye çevirdi. Sekiz sıçanlık bir grup altlarında toplanmıştı, büyük ödüle göz koydukları belliydi. Ares rahatlıkla başka bir yere uçabilirdi ama Gregor sıçanların ne kadar yüksekğe zıplayabildiklerini görmek istedi. Ares alçaldı ve bütün grup zıpladı. En atletikleri beş metre kadar yükseldi. Gregor'un kılıcı Ares'in sol kanadını yırtmak üzere olan bir çift pençeye tam zamanında temas etti.

"Kanatlarını koru," dedi Gregor.

"Sorun da bu," dedi Ares. "Savaşmak için yaklaşmalıyım ama çok yaklaşırsak onlardan kaçınamam. İşler hızlandığında benim kararlarıma güvenmen lazım."

Gregor Ares'in ne demek istediğini anlamıştı. Savaşın ortasındayken durup hangi hedefe saldıracakları konusunda detaylı bir konuşma yapamazlardı. Ares kararların çoğunu almak zorundaydı ve Gregor da bunlara uyum sağlamalıydı.

"Sen ne düşünürsen ben uyarım," dedi Gregor.

Bunun üzerine Ares savaşa katıldı. Ne tarafa dönseler onları bekleyen sinirli bir grup sıçan vardı. Saldırmaktan çok sıçan çetelerinin saldırılarını savuşturuyorlardı. Etrafları ana damarlardan birini parçalamaya çalışan jilet gibi keskin pençeler ve ölümcül dişlerle sarılıydı. Ama onun ölmeye niyeti yoktu. Felaket hayattayken asla. Ölecekse kehaneti gerçekleştirip beyaz sıçanı da yanında götürmeye kararlıydı.

Öfkeci duygusu içinde nabız gibi atmaya başladı ama tamamen teslim olmamayı başarıyordu. Belki arenadaki

saatlerce süren çalışmaların onun odaklanmasına yard
mı olmuştu. Hareketler çok tanıdıktı. Mareth, Gregor ile
Ares'i o yaz binlerce kez bunun gibi durumlar için hazır
lamıştı... dal saldır, sağdan gir, kanat bloğu, geri takla...
ama arenada Gregor'un kılıcı ya havayı ya da stratejik yer
lere yerleştirilmiş kum torbalarını kesiyordu. Bazen mut
fağa gidecek ölü danalarla çalıştıkları da olmuştu. Mareth
ona kılıcının gerçek bir bedene saplanmasının nasıl bir his
olduğunu göstermek istemişti. Göründüğünden çok daha
zordu. Kılıcın deriyi yırtıp sonra kası geçmesi gerekiyordu
ve kılıç içerdeki yaşamsal bir organı parçalamadan önce
bazen kemiklere denk gelebiliyordu. Bunun için çok güç
kullanmak gerekiyordu. Ölü danalarla yapılan çalışmalar
Gregor'un pek hoşuna gitmemişti ama şimdi buna min
nettardı. Sandwich'ten miras kalan kılıcın üstünlüğüne de
teşekkür borçluydu. Sandwich'in kılıcı, bir Yerüstlü için et
bıçağıyla kahvaltı bıçağı arasındaki fark gibiydi. Şimşek
gibi hareket ediyordu, boğazları kolayca kesiyor, kaburga
ların arasına rahatça giriyor, kasık eklemini kesebiliyordu.
Bir darbede sıçanların dişlerinin bir sırasını bile düzgünce
kesebiliyordu. En azından Gregor'un elindeyken öyleydi.

Çok geçmeden Gregor kanla kaplanmış, Ares'in kürkü
kuruyup keçeleşmişti ama ikisinde de sıyrıklardan başka
ciddi bir hasar yoktu. Kılıcını nasıl kullanması gerektiğini
düşünmesi gerekmiyor, hedeften hedefe içgüdüsel olarak
hareket ediyordu. Her karşılaşmada Gregor kendini daha
güvenli, daha güçlü hissediyordu. Pek çok sıçanı kimisi
ölümcül olmak üzere yaraladı. Ona saldıranların sayısı gi
derek artıyordu. Kendini savaşa kaptırması için aklında fa

relerin ve sevdiklerinin görüntüsüne ihtiyacı varsa bile bu
çabucak yerini kendini koruma isteğine bırakmıştı. "Sen
den ne kadar nefret ettikleri hakkında hiçbir fikrin yok,
değil mi, Yerüstlü?" Luxa'nın savaş ilan etmesi konusunda
tartışırlarken ona böyle söylemişti. Eh, artık biliyordu.

"Bu sıçanlar gerçekten benim ölümü istiyorlar!" diye
belirtti Gregor Ares'e, biraz soluk almak için yükselirler
ken. Yerde yirmi beş kadar sıçan Ares'in altında kalmak
için sürekli koşuyordu.

"Bunu daha yeni mi anlayabildin?" diye sordu Ares
ve Gregor onun nadir ha-ha-ha'larından birini duydu, bu
Ares'in güldüğü anlamına geliyordu. Gregor da güldü.
İkisi de beklenmedik biçimde iyi havadaydılar.

Aslında Gregor uzun zamandır kendini bu kadar iyi
hissetmemişti. "Bu öfkeci duygusu olmalı," diye düşündü.
Geçen sefer dövüştüklerinde bu ormandaki yılanlara kar
şıydı ve aklını kaçırmış gibi olduğu için buna üzülmüştü.
Ama burada, çevresinde savaş umurunda değildi.

Ares'in gülmesi... ilk kez Gregor yaralaların içinde de
biraz öfkeci kanı olup olmadığını merak etti. Ya da belki
bu yalnızca sonunda ilk defa gerçek bir şey yapıyor olma
nın rahatlığı mıydı? Belki de farelerin boğularak ölmesini
hiçbir şey yapamadan izlerken hissettiği çaresizliğin bir
sonucuydu.

Ne olursa olsun birlikte yüksekten uçuyorlardı.

"Daha fazlası için hazır mısın?" diye sordu Ares.

"Evet, başlayalım," dedi Gregor. Sonra gözüne bir şey
takıldı. "Hayır, dur bir dakika, Ares!"

İlk kez olarak yerdeki hareket bir çeşit düzene girmiş
gibiydi. Gregor ve Ares ön taraftaki sıçanlarla başa çık
maya çalışan gruptaydılar. Ama mağaranın en uzaktaki
kısmında çok yoğun bir ikinci savaş hattı vardı, çıkan toz
bulutu nedeniyle orayı görmek bile zordu. "Neler oluyor
orada?"

Ares buluta doğru uçtukça Gregor ne olduğunu daha
iyi görmeye başladı. Mağara duvarından uzanan, yerden
üç-dört metre yüksekte uzun bir kaya rafı vardı. Rafın kö
şesinin altında, yerde, insanlardan oluşan bir set, yoğun bir
sıçan saldırısını zapt etmeye çalışıyordu. Yarasaları, sıçan
ların üstüne dalış yaparak bir tür havadan sindirme siste
mi uygulayıp etlerinden parçalar koparıyordu.

"Bunlar kemirgenler! Ordumuz onları güvenliğe ulaş
tırmaya çalışıyor!" dedi Ares.

Gregor toza doğru bakınca bir sıra fare gördü. İnsanlar
onları, etraflarında bir koruma kalkanı oluşturarak mağara
duvarı boyunca yürütüp yirmi metre uzaktaki bir tünel gi
rişine ulaştırmaya çalışıyordu. İnsanların yerde savaşması
çok dezavantajlı olduğu için bu çok tehlikeli bir görevdi.
Fakat başka çareleri yoktu. Gregor bunu anlayabiliyordu.
Taş raf, hava savaşını olanaksız kılmıştı. Sıçanlar bu yük
seklikte yarasaları yakalayıp avlayabilirdi.

Tünelin ağzında en sıcak çarpışmalar yaşanıyordu.
İnsan ve sıçan bedenleri inanılmaz bir hızda üst üste yı

dönüyordu ki etrafından huni şeklinde bir toz dumanı
yükseliyordu. Yakınına gelmeyi başaran sıçan anında öl
dürülüyordu. Gregor onun bu pozisyonda daha ne kadar
dayanabileceğini bilmiyordu ama Ripred'in bile bir kırıl
ma noktası olduğunu biliyordu. Bir keresinde ne demişti?
"Dört yüze karşı birken ben de kaybedebilirim."

Tam o anda Ripred'in dönüşü, tam üzerine doğru da
lan devasa bir sıçan tarafından bozuldu. Ripred yine de
onun boğazını kesmeyi başardı ama sırtüstü düştü ve şaş
kınlıkla etrafına bakındı.

"Oraya inmeliyim!" diye bağırdı Gregor.

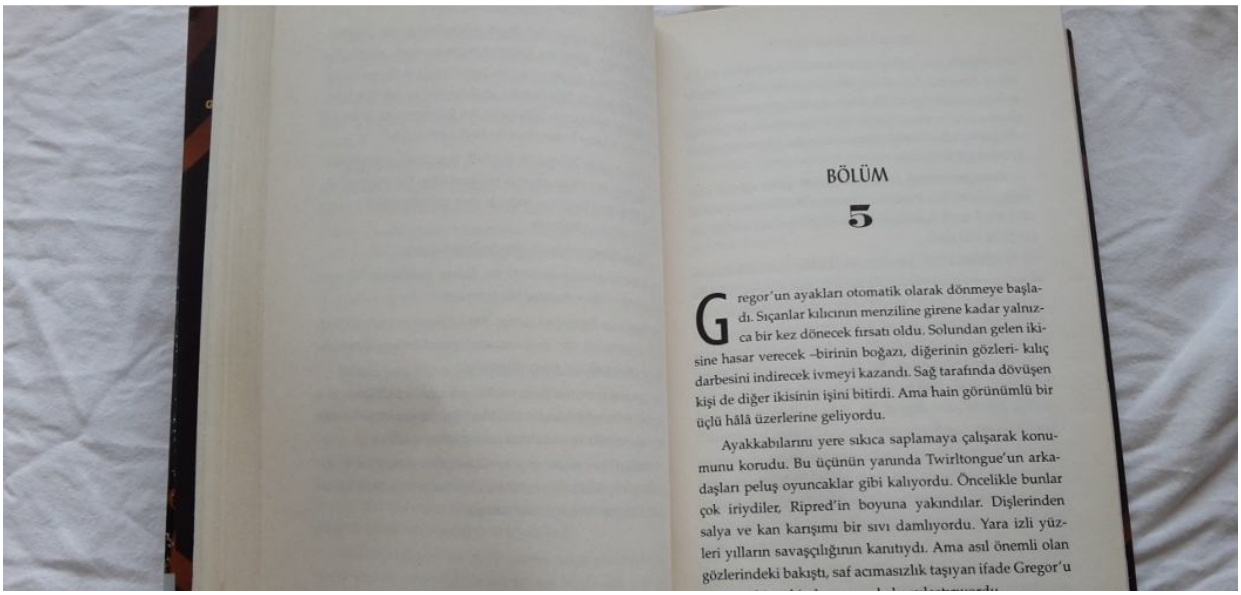
Ares onu sorgulamadı ve açısını ayarlarken Gregor
onun bağırdığını duydu, "Geliyorum!"

Sıçanlar, Ripred'in devre dışı kalmasıyla ortaya çıkan
açığı hissetmişlerdi. Yedi tanesi mağaradaki açıklıktan gir
meye çalışacak bir grup oluşturdu.

Gregor tam olarak Ripred'in durmakta olduğu nokta
ya indi ve bileğine kadar tozla kan karışımına battı. Kılıcını
havada salladı ve savunma pozisyonuna geçti.

Bir an için, sıçanlar yeni rakiplerinin görüntüsü karşı
sında geri çekildi. Sonra liderleri bir hırıltı çıkarttı ve bütün
sürü Gregor'un boğazına saldırdı.

ğılıyordu. İnsanlar standart savunma sistemlerini uygulu
yordu: Yay Dizilişi. Ama merkez noktasını yani bu oluşu
mun kilit noktasını tutan bir sıçandı: Ripred. O kadar hızlı

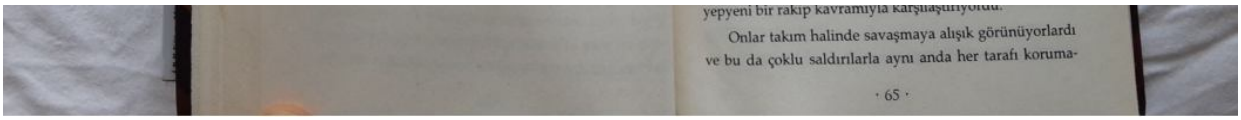

BÖLÜM

5

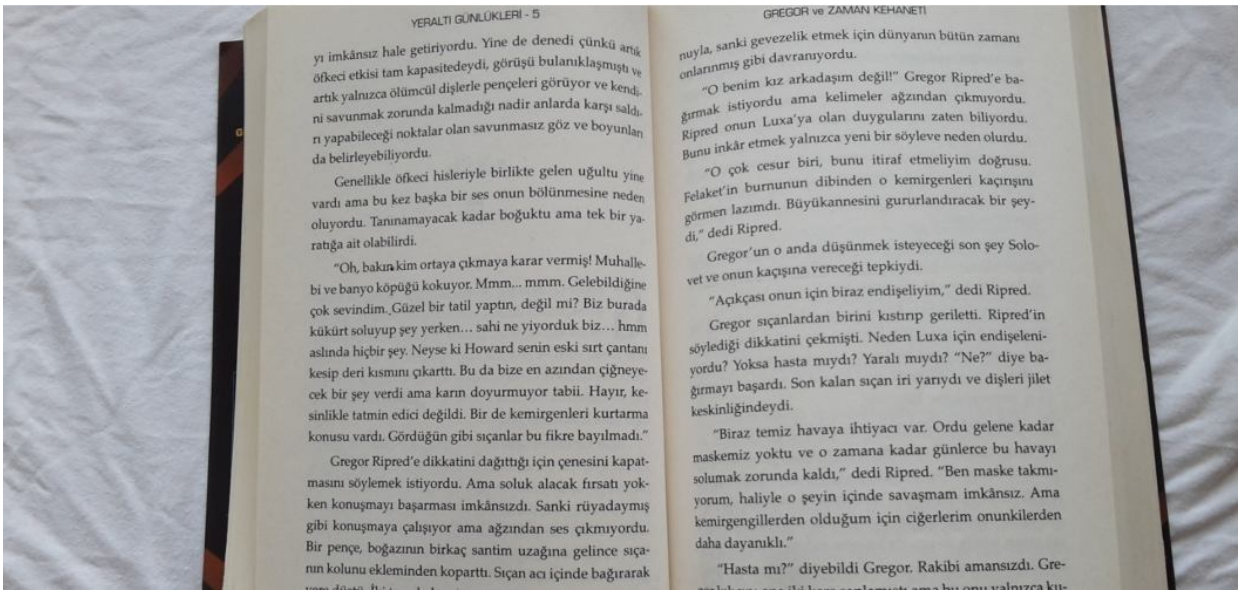
Gregor'un ayakları otomatik olarak dönmeye başladı. Sıçanlar kılıcının menziline girene kadar yalnızca bir kez dönecek fırsatı oldu. Solundan gelen ikisine hasar verecek –birinin boğazı, diğerinin gözleri- kılıç darbesini indirecek ivmeyi kazandı. Sağ tarafında dövüşen kişi de diğer ikisinin işini bitirdi. Ama hain görünümlü bir üçlü hâlâ üzerlerine geliyordu.

Ayakkabılarını yere sıkıca saplamaya çalışarak konumunu korudu. Bu üçünün yanında Twirltongue'un arkadaşları peluş oyuncaklar gibi kalıyordu. Öncelikle bunlar çok iriydiler. Ripred'in boyuna yakındılar. Dişlerinden salya ve kan karışımı bir sıvı damlıyordu. Yara izli yüzleri yılların savaşçılığının kanıtıydı. Ama asıl önemli olan gözlerindeki bakıştı, saf acımasızlık taşıyan ifade Gregor'u

yepyeni bir rakip kavramıyla karşılaştırıyordu.

Onlar takım halinde savaşmaya alışık görünüyorlardı ve bu da çoklu saldırılarla aynı anda her tarafı koruma-

yı imkânsız hale getiriyordu. Yine de denedi çünkü artık öfkeci etkisi tam kapasitedeydi, görüşü bulanıklaşmıştı ve artık yalnızca ölümcül dişlerle pençeleri görüyor ve kendini savunmak zorunda kalmadığı nadir anlarda karşı saldırı yapabileceği noktalar olan savunmasız göz ve boyunları da belirleyebiliyordu.

Genellikle öfkeci hisleriyle birlikte gelen uğultu yine vardı ama bu kez başka bir ses onun bölünmesine neden oluyordu. Tanınamayacak kadar boğuktu ama tek bir yaratığa ait olabilirdi.

"Oh, bakın kim ortaya çıkmaya karar vermiş! Muhallebi ve banyo köpüğü kokuyor. Mmm... mmm. Gelebildiğine çok sevindim. Güzel bir tatil yaptın, değil mi? Biz burada kükürt soluyup şey yerken... sahi ne yiyorduk biz... hmm aslında hiçbir şey. Neyse ki Howard senin eski sırt çantanı kesip deri kısmını çıkarttı. Bu da bize en azından çiğneyecek bir şey verdi ama karın doyurmuyor tabii. Hayır, kesinlikle tatmin edici değildi. Bir de kemirgenleri kurtarma konusu vardı. Gördüğün gibi sıçanlar bu fikre bayılmadı."

Gregor Ripred'e dikkatini dağıttığı için çenesini kapatmasını söylemek istiyordu. Ama soluk alacak fırsatı yokken konuşmayı başarması imkânsızdı. Sanki rüyadaymış gibi konuşmaya çalışıyor ama ağzından ses çıkmıyordu. Bir pençe, boğazının birkaç santim uzağına gelince sıçanın kolunu ekleminden koparttı. Sıçan acı içinde bağırarak

nuyla, sanki gevezelik etmek için dünyanın bütün zamanı onlarınmış gibi davranıyordu.

"O benim kız arkadaşım değil!" Gregor Ripred'e bağırmak istiyordu ama kelimeler ağzından çıkmıyordu. Ripred onun Luxa'ya olan duygularını zaten biliyordu. Bunu inkâr etmek yalnızca yeni bir söyleve neden olurdu.

"O çok cesur biri, bunu itiraf etmeliyim doğrusu. Felaket'in burnunun dibinden o kemirgenleri kaçırışını görmen lazımdı. Büyükannesini gururlandıracak bir şeydi," dedi Ripred.

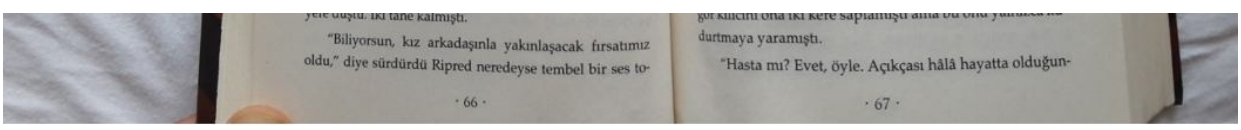
Gregor'un o anda düşünmek isteyeceği son şey Solovet ve onun kaçışına vereceği tepkiydi.

"Açıkçası onun için biraz endişeliyim," dedi Ripred.

Gregor sıçanlardan birini kıstırıp geriletti. Ripred'in söylediği dikkatini çekmişti. Neden Luxa için endişeleniyordu? Yoksa hasta mıydı? Yaralı mıydı? "Ne?" diye bağırmayı başardı. Son kalan sıçan iri yarıydı ve dişleri jilet keskinliğindeydi.

"Biraz temiz havaya ihtiyacı var. Ordu gelene kadar maskemiz yoktu ve o zamana kadar günlerce bu havayı solumak zorunda kaldı," dedi Ripred. "Ben maske takmıyorum, haliyle o şeyin içinde savaşmam imkânsız. Ama kemirgengillerden olduğum için ciğerlerim onunkilerden daha dayanıklı."

"Hasta mı?" diyebildi Gregor. Rakibi amansızdı. Gre-

gor kılıcını ona iki kere saplamıştı ama bu onu yalnızca kurtmaya yaramıştı.

"Hasta mı? Evet, öyle. Açıkçası hâlâ hayatta olduğun-

yeye düştü. İki tane kalmıştı.

"Biliyorsun, kız arkadaşınla yakınlaşacak fırsatımız oldu," diye sürdürdü Ripred neredeyse tembel bir ses to-

dan bile emin değilim," dedi Ripred.

Gregor sendeledi ve dövüştüğü sıçan başını kuyruğuyla kıstırdı. Sağa eğilip kılıçlı kolunu altına yapıştırdı. Sıçan doğruca üzerine atıldı. Gregor kendini dişlerden korumak için kapandı ama aniden sıçan kudurmuş gibi sesler çıkararak havaya fırladı. Ares dalarak pençelerini o şeyin bu-duna geçirip mağaranın tavanına doğru havaya kaldırdı. Sıçan dönüp yarasaya saldırmaya çalıştı ama umut yoktu. Ares onu bıraktığında bağırarak zemine düştü, sessiz ve hareketsiz kaldı.

Ripred, Gregor'un üzerinde durdu ve pençesiyle başını yakalayarak konuştu. "Bundan daha fazla zihinsel disipline ihtiyacın olacak, çocuk. Şimdi ayağa kalk!"

Gregor şaşkınlıkla başını ovuşturdu. Acaba bu da mı Ripred'in olay anı eğitimlerinden biriydi? Luxa hakkında söyledikleri de mi bir testti? Aslında iyi miydi? Gregor bunları sormayı düşündü ama Ripred'in inattan bir hafta yanıt vermeyeceğini biliyordu.

"Kalk ayağa!" diye tekrar etti daha da sabırsızca.

Gregor ayağa kalktı. Ripred yayın orta noktasındaki yerini almıştı. Solunda Gregor'un adının Perdita olduğunu bildiği kadın vardı. Gregor'un Yeraltı'na düştüğü ilk gece neredeyse öldürülecek gibi olduğunda oradaydı. Kaçmaya çalışırken kıyıda iki sıçanla karşılaşmıştı ve insanlarla yarasalardan oluşan bir grup tarafından kurtarılmıştı. Perdi-

biliyordu, bu da onu Regalialıların en iyi savaşçılarından biri yapıyordu. Ripred'in sağında Gregor'un daha önce hiç görmediği bir adam vardı. Daha önce görmüş olsa kesin hatırlardı çünkü yaklaşık iki metre boyundaydı ve Gregor'un rahatlıkla omzuna kadar gelebilecek bir palayı iki eliyle kavramıştı. Dövüşürken haykırarak ürkütücü sesler çıkartıyordu.

"Yanıma gel!" diye emretti Ripred ve kuyruğuyla Perdita'nın yanında dövüşmesi gerektiğini gösterdi.

"O yaşıyor, Yerüstlü!" dedi Perdita, Gregor yerine geçerken ve saldırılar arasında da fırsat buldukça ona güven verici bakışlar atmayı ihmal etmedi.

"Teşekkürler," dedi Gregor. Başta minnettardı, sonra utandı çünkü Perdita'nın Luxa'yla ikisinin durumunu anladığını biliyordu. Belki herkes biliyordu. Ama Ripred haklıydı. Bunları şimdi düşünemezdi. Dövüşe odaklanmalıydı.

Gregor tünelin ağzındaki güçlere katılan tek kişi değildi. İnsanlar da sıçanlar da askerlerini oraya yönlendirmiş gibiydi. Savaş emri açıklaması isteyecek zaman yoktu. Tek yapabileceği canlı kalmaya çalışmaktı.

Ares mükemmel bir savaş partneriydi ama yarasa kendi başına da çok başarılıydı. Pek çok insan yerde savaşmakta olduğu için yarasaları da sıçanlara karşı tam

sıçanların sırtlarından et parçaları koparıyorlar ve kanatlarına zarar gelmeden çabucak yeniden havalanıyorlardı. Ama Ares yetişkin bir sıçanı yerden kaldırarak uçup tepe-

ta o gece ağır yaralanmıştı. Sonra iyileşmiş hatta Gregor'la birlikte eğitimlere katılmıştı. Kılıç ve hançer kullanıyor, eğitimlerde neredeyse Gregor kadar çok kan topu vura-

den yere bırakarak öldürebilecek kadar güçlü olan birkaç yarasadan biriydi. Tekrar tekrar en ölümcül sıçanları yakalayarak Gregor'un yanı sıra pek çok insanı kurtarmıştı. Dövüş sürdükçe Gregor çaresiz kalan insanların bir sıçanın saldırısından kurtulmak için son şans olarak, "Ares!" diye bağırdıklarını duyuyordu. Durumun korkunç şartlarına rağmen, Gregor herkes tarafından dışlanan bağının sonunda biraz takdir görmesinden mutlu oldu.

Ne kadar zaman geçtiğini söylemek güçtü, otuz belki kırk beş dakika, o anda birisinin bağırdığı duyuldu, "Kemirgenler içeride! Kemirgenler içeride!" Bundan kemirgenlerin hepsinin tünele girdiği anlamını çıkarttı. Yine de onlara dikkatlice bakacak fırsatı olmadığı için ne halde oldukları hakkında hiçbir fikri yoktu. Oldukça kötü durumda olmalıydılar.

Birkaç dakika sonra tünele geri çekilmeleri emri verildi. Ripred'in haykırması uzun sürmedi, "Sen değil, çocuk!" dediği için Gregor yerinde kaldı. Durum her an biraz daha zorlaşıyordu çünkü artık dizine kadar kanlı küle batmış haldeydi ve ayakta durmak artık çok güçtü. Çevresindeki insanlar ve yarasalar yaralıları tünele taşımaya başlamıştı. "Meşale yok! İçeri meşale sokmak yok!" diye bağıran sesler duydu ve neden bahsettiklerini merak etti. Meşale taşıyanlar ellerindekileri cirit gibi sıçan ordularının üzerine fırlattı, bu da yeni gelenler için tatsız bir karşılama oldu.

Geri çekilmek

diği bir şey olmalıydı çünkü birkaç dakika içinde tünelin ağzını koruyan ancak yirmi kadar insan kalmıştı. Sonunda onlar da sıçanların baskısı altında tünelin ağzına doğ-

ru gerilemeye başladılar. Kısa süre sonra Perdita, Gregor, Ripred ve Gregor'un adını bilmediği dev adam tarafından oluşturulan ön sıra bile tünele doğru gerilemek zorunda kaldı.

"Uçanlar, gidin!" diye bağırdı Perdita. Ares ve son iki yarasa sıçan ordusunun üzerine meşaleleri bırakarak geçti ve tünele daldı.

Gregor sorun yaşayacağından emin olmasına rağmen birkaç adım gerileyerek tünele girdi. "Neden meşaleleri almadık?" diye bağırdı ama kimsenin ona yanıt verecek zamanı yoktu. Belki tünelde yanıcı bir tür bitki filan vardı. Tuhaf bir yosun türü ya da öyle bir şey. Mağaradan gelen ışık giderek azalıyordu. Bu da görmek için yakında yalnızca kolundaki el fenerinin ışığının insafına kalacağını gösteriyordu. Düğmeye bastı ve sağladığı ışığın miktarı karşısında rahatladı. Peki ya diğerleri ne yapacaktı? Dövüşmek için Ripred'in ışığa ihtiyacı yoktu. O gerektiğinde ekolokasyon tekniğiyle görebiliyordu, tıpkı saldıran bütün sıçanlar gibi. Perdita büyük ihtimalle onun el fenerinden yayılan ışıktan yararlanabilecekti. Ama Ripred'in sağında duran kalın palalı büyük adam sorun yaşayacak gibiydi.

"Geri çekil! Senin için çok karanlık!" dedi Ripred adama, tek gelen yanıt bir dizi küfür oldu.

Gregor yedek el fenerini kemerinden çıkartıp yaktı. "Hey! Sen, sondaki!" diye bağırdı. Yanıt alamadı.

"York," dedi Perdita, araya girerek.

"Hey, York!" dedi Gregor. Adam ona bakınca Gregor el fenerini fırlattı. "Dişlerinle tut!" diye önerdi. Onu York'un

koluna bantlayacak zaman yoktu hatta el fenerinin ne ol-
duğunu açıklayacak zaman bile yoktu. Ama York anlamış
gibi göründü. Maskesini çıkarttı, el fenerinin sapını dişler-
nin arasına sıkıştırdı ve savaşmayı sürdürdü.

Gregor arkasında bir yerlerde destek askerlerinin oldu-
ğunu varsayıyordu ama onları hiç görmedi. Sıçanlar onları
tünelin derinliklerine sürdükçe el fenerlerininki hariç bü-
tün ışık kesildi. Kendi sıçanlarını halletmek ve Perdita'nın
karanlıkta kalmamasını sağlamakla uğraşmaktan başını
çevirip diğerlerine bakacak fırsatı da yoktu. Hâlâ idare
ediyordu ama bu kasvetli ortamda, kendine güveninin bir
kısmı kayıp mı oluyordu? Bir sıçanın kuyruğu el fenerinin
camını çatlatacak kadar şiddetli geldi. Bir pençe yapışkan
banda çarpıp onu neredeyse kopartıp feneri düşürüyordu.
Gregor onların ışığını hedeflediğini anlamıştı. Twirltongue
ve arkadaşlarıyla yaşadıklarından sonra ışıksız bir hiç ol-
duğunu öğrenmiş olmalıydılar. Maskesini çıkartıp attı, el
fenerini koparttı ve York'a yapmasını söylediği gibi dişle-
rinin arasına aldı, ağzına gelen bir kuyruk darbesini de son
anda savuşturmayı başardı. Ampul solmaya başlamıştı,
gücünün azaldığını hissetmesi içindeki korku tohumları-
nın büyümeye başlamasına neden oldu. Ne yapmalıydı?
Ripred'e söylemeli miydi? Dövüşe devam mı etmeliydi?
Arkasını dönüp kaçmalı mıydı? Çünkü açıkçası, öfkeci ye-
tenekleri onu terk edince birkaç kılıç dersi almış on iki ya-
sında bir çocuktan hiçbir farkı yoktu. Hem de çok yorgun

savurdu. Gregor ışığı düzeltirken başka bir pençe ayakka-
bısının bağcıklarını yırttı.

"Dayanamayacağım!" diye bağırmak istedi Gregor
ama ağzındaki el feneri konuşmasını imkânsız hale getir-
mişti. Yine de birilerine pes ettiğini söylemeliydi, ona gü-
venemeyeceklerini ve...

"Hey!" Gregor ayakları altından kayarken bağırdı. Yo-
ğun ve kaygan bir sıvı havuzuna sırtüstü düştü ve sırılsık-
lam oldu.

"Kaçın! Hepiniz!" diye bağırdı Ripred ve dönüşlü sal-
dırısına başladı.

Neler oluyordu? Gregor ayağa kalktı, kendi fenerini
bağırırken havuzun içine düşürüp kaybettiği için York'un
fenerinin ışığında baktı ve York ile Perdita'nın Ripred'in
söylediğini yapmak için hiç tereddüt etmediğini gördü.
Gregor da peşlerine takılıp koşmaya başladı.

Yani koşmaya çalışmaya başladı, yaptığı şey koşmak-
tan çok oradan oraya kayarak savrulmaya benziyordu.
Yer çok kaygandı ve içinde bulunduğu sıvı artık göğsüne
kadar çıkıyordu. İleri doğru bata çıka yüzmeye çalışıyor
gibiydi. York'un ışığı tünelin zeminini kaplayan parlak, si-
yah bir havuzda olduklarını gösteriyordu. "Petrol," diye
düşündü. Başka ne olabilirdi? Gregor yürürken kılıcını
kaldırıp başının üstünde tuttu, ilerledikçe bu maddenin
derinleşmemesini umuyordu. İlerledi, ilerledi, ta ki... Tü-

çocuk.

Bir sıçan pençesi savunmasını deldi ve baldırında bir
kesik açtı. Bir kuyruk ucu el fenerine değdi ve ışığı yana

nelin ucundaki ışığa kadar. Tam anlamıyla.

Havuz sığlaşmıştı, artık Gregor koşabiliyordu ama
dikkatle, dikkatli olmalıydı çünkü o madde çok kaygandı.

Işığa doğru ilerledi, tünelden çıkarken petrol hâlâ dizlerine
kadar geliyordu. Önünde büyük bir mağara vardı, en az
bir kilometre uzunluğundaydı ve dövüştükleri mağaradan
çok daha az tozluydu. Uzak ucunda meşaleler yanıyordu
ama bunlar duvarın çok yüksek kısımlarına yerleştirilmişti.
Zeminde yüzlerce ama yüzlerce fare birbirine sokulmuştu.

Gregor neler olduğunu tam olarak anlayamamış olma-
sına rağmen kılıcını daha sıkı kavrayıp koşmaya başladı.
Bu öfkeci olsun olmasın yapabileceği tek şeydi. Yüzlerce
yıl öncesinde kalmış gibi koşu antrenörünün ona taktik ve-
ren sesini duyuyordu sanki. Petrol kayboldu, ayakkabıları
küle temas etti ve hızlandı.

Üstlerinde yarasalarına binmiş insanlar uçuyordu, ge-
ride kalanlarla yaralı fareleri topluyordu. Ares onu almak
için geldi ama Gregor ona farelere gitmesini işaret etti, ba-
zıları ayağa kalkmayı bile başaramayacak haldeydi. Ani-
den kül kayboldu ve kendini yine suda buldu, bu kez akıntılı ve sığ bir nehirdeydi. Çırpınan bir fare eniğini sudan
çıkarttı ve omzuna yerleştirdi. Neyse ki yere basabiliyordu
çünkü kısa bir süre sonra kolları fare enikleriyle dolmuş-
tu. Uzaktaki kıyıya yaklaşınca eller uzanıp enikleri aldı ve
onu kıyıya çektiler.

Gregor soluk almaya çalışarak yığıldı. Mağaraya doğ-
ru baktı. Son birkaç fare yerden kaldırılıp bulunduğu yere
uçuruluyordu. Yarasalarının üstünde üç insan, siyah ha-

"Henüz değil." Gregor boğuk sesi zor tanıdı. Döndü
ve işte Luxa oradaydı, birkaç metre arkasında, gözlerini
tünele dikmiş duruyordu. Petrole bulanmıştı ve o kadar
güçsüzdü ki ancak bir kayaya dayanarak ayakta durabi-
liyordu.

"Ya şimdi, ekselansları?" Seste panik havası seziliyor-
du.

"Ona biraz daha zaman tanıyalım," dedi Luxa. "İşte!"

Gregor arkasına dönüp tünelin ağzını görmeye çalış-
tı. Geniş, parlak bir şekil ağızda göründü ve onlara doğru
yaklaştı. Ripred. Her an peşindeki sıçan ordusu da gelebi-
lirdi.

Gregor arkasından Luxa'nın fısıldadığını duydu,
"Onları bekleyin, onları bekleyin." Sonra, ilk sıçan kafası
göründüğünde sakin bir ses tonuyla söylediğini duydu,
"Şimdi."

Bir sinyal verilmiş olmalıydı çünkü üç okçu aynı anda,
yanan oklarını mağaradan dışarı dökülen petrol havuzuna
doğru fırlattı. İlki temas ettiğinde bir ateş topu tavana ka-
dar yükselirken sıçan ordusunu tutuşturdu. Gregor ateşin
havuz boyunca tünele kadar gidip yolu üzerinde bulunan
herkesi tutuşturduğunu biliyordu. Bir an için, bunun ne
anlama geldiğini düşünmeden edemedi, canlı canlı yanan
sıçanlar, ateşten kaçamayacak kadar uzakta tünelde sıkı-
şanların dumandan boğulması, bütün bunların korkunç-

vuzlu tünele doğru uçuyordu. Her birinin bir elinde yay,
diğerinde de yanan oklar vardı.

"Sinyali vereyim mi, ekselansları?" diye bağırdı bir ses.

luğu.

Sonra başka bir tehlike baş gösterdi. Mağaraya yayılan
o kadar çok petrol vardı ki yangın onlara doğru gelmeye

başlamıştı. Çok şiddetli olmamasına rağmen petrole bulanmış bedenlere temas ederse ölümcül olabilirdi.

Gregor ayağa fırladı. "Ripred? Ripred nerede?" diye bağırdı, baktığında büyük sıçan önündeki nehre çoktan dalmıştı bile. Başının üstünde uçan Ares'e baktı.

Ripred yavaşça kendini kıyıya doğru çekti ve olanları izlemeye başladı. Sıçan ordusundan hiç iz yoktu, yalnızca tünelden gelen ateşin kükreme sesi vardı. Alevler suyun etkisiyle kesilmiş, nehrin öbür tarafında durmuştu. Güvendeydiler. "Bu kimin fikriydi?" diye sordu.

"Kraliçe Luxa'nın," dedi yakındaki bir Yeraltlı.

Ripred başını çevirdi ve sırtını kayaya yaslamış duran Luxa'yı görünce bir süre ona baktı. Sonra onaylarcasına başını salladı. "İyi plan."

Luxa yanıt vermek ister gibi ağzını açtı ama onun yerine eline öksürdü. Çok korkunç, bütün bedenini sarsan, içini parçalayan bir öksürüktü. Ağzından çektiği eli kıpkırmızıydı. Bir an için şaşkınlıkla kana baktı, sonra zemine yığılıp hareketsiz kaldı.

BÖLÜM 6

Ona doğru koşan en az on kişi oldu ama yanına ilk ulaşan Gregor'du. "Luxa? Luxa?" Sesindeki endişeli tona engel olamadı. Onu sırtüstü çevirdi ve başını kucağına koydu. Hâlâ bilinci yerindeydi ama belli belirsiz. Başka bir öksürük dalgası bedenini iki büklüm bıraktı ve ağzının kenarından taze kan aktı.

Doktor olduğunun belli olması için beyaz giyinmiş bir Yeraltlı kadın, bir şişenin mantarını çıkartıp Luxa'nın dudaklarına götürdü.

"Şu haline bakın! Günler önce evine gönderilmiş olmalıydı!" diye söylendi bir adam. Gregor başını kaldırınca onlara doğru eğilmiş, tepelerinde duran York'u gördü.

"Gitmeye ikna edemedik," dedi başka bir ses. En az Luxa kadar kötü görünen Howard, nemli bir bezle kuzeninin yüzünü silmek için yere çömeldi.

"Sen de mi hâlâ buradasın?" diye sordu York hiddetle.

"Bana ihtiyaç vardı," dedi Howard zayıfça. "Çok yara. lı vardı, baba."

Baba mı? Demek bu dev adam Howard'ın babasıydı. Gregor onun hakkında bildiklerini anımsamaya çalıştı. Fount'ın valisiydi. Farelere iyi davranırdı. Bu kadar.

"Bu halinle kimseye yardımın dokunmaz. İkinizin de Regalia'ya! Hemen!" Elini havaya kaldırdı. "Biraz canı olan bir uçan arıyorum!" diye bağırdı York.

Ares zemine indi. "Benim canım," dedi Ares. "Dahabirkaç saattir küldeyim."

"Biz onları götürebiliriz," dedi Gregor. "O çok hızlıdır."

York ikisini de inceledikten sonra mağaradayken kullandığı el fenerini Gregor'a geri verdi. "Bindirin!" diye emretti ve Luxa'yı kollarına alıp oyuncak bir bebek gibi havaya kaldırdı.

Gregor kimse ona gitmemesini söylemeden önce Ares'in sırtına atlayıp yerleşti.

"Eğer oturarak gidebilirse daha iyi olur," dedi doktor. "Soluk alması kolaylaşır."

York Luxa'yı Gregor'un önüne oturttu. "Onu dik tutabilir misin?"

"Evet," dedi Gregor. Kollarını kızın beline doladı ve başını omzuna dayamasını sağladı. "Yapabilirim."

Regalia'da hastaneye gitmek."

Howard, Ares'in sırtına kaldırılırken Luxa mücadele etmeye başladı. "Aurora..." dedi.

"Benim kendi uçanımda, yeğenim. Tam arkanızdan gelecek," dedi York, Luxa'nın saçını sakinleştircesine okşayarak.

"Ripred," diyebildi Luxa. Sıçan belirdi ve burnunu kızınkine yapıştırdı.

"Buradayım," dedi.

"Kemirgenler... Eğer ölürsem..." dedi Luxa.

Ama Ripred sözünü kesti. "Sen mi? Ölmek mi? Sen ölemeyecek kadar hainsin." Luxa bu kez gülümsemeyi başardı. "Ama merak etme, ekselansları, ben onlarla ilgilenirim." Ripred Ares'i başıyla uğurladı. "Yüksekten uç ve acele et."

Ares havalandı ve güçlü kanatlarını hızla açtı. Dönüş yolunda onları buraya getiren rüzgârlı tünellerden geçen gizli yolu kullanmalarına gerek yoktu.

Ama anayollardan geçseler bile yolculuk yine de fazla uzun sürecekti.

Savaş alanlarında yaşadığı hiçbir şey Gregor'u eve dönüş yolundaki kadar korkutmamıştı. Luxa o kadar hastaydı ki zorlukla soluk alabiliyordu, pek çok yarası vardı, ateşten yanıyordu ve bazen onun zamanında yetişebilece-

"Öksürükleri bitince birkaç damla içmesini sağla," dedi doktor ve mantar kapaklı şişeyi Gregor'un eline tutuşturdu. "Howard sana gösterir. Bunun dışında, tek şansı

ketsiz kaldı ki onu kaybettiğini bile düşündü. "Luxa!" diye bağırarak onu sarsınca, tekrar öksürmeye başladı, daha fazla kan geldi ama en azından hâlâ hayattaydı.

"Onunla konuş, Gregor," dedi Ares. "Akımlarda bana yaptığın gibi."

Bir keresinde, kuvvetli akımlardan oluşan bir ağa kapıldıklarında Ares neredeyse aklını yitirmişti. Gregor yarasayı oyalamak ve moral vermek için hiç bitmeyen bir monologa girişmişti. Böylece Luxa'yla da konuşmaya başladı, aklına gelen her şey hakkında. New York şehri, Bot'un yaptığı komik şeyler, örümceklere yazdığı mektup, kışın nasıl olduğu, Bayan Cormaci'nin spagetti tarifi, her şey, onu yaşama bağlayacağını düşündüğü her şey.

Arkasında bir yerlerde, karanlıkta Howard yatıyordu. Ancak arada bir öksürdüğünde veya Luxa'ya bir doz ilaç verirken onun varlığını anımsıyordu. Yine de Howard'ın durumu ne kadar kötü olursa olsun, kuzeninden farklı olarak bilinçli kalabiliyordu.

Sonsuz gibi gelen bir sürenin sonunda Gregor, Regalia'ya ait bazı yerleri tanıdı. Fount'tan Regalia'ya doğru Su Yolu'na akan vahşi nehirden aşağı uçuyorlardı. Artık Gregor'un anımsadığı kadar vahşi görünmüyordu. Suyun yüzeyi taşkın beyaz dalgalarla kaplı değildi, normalden birkaç metre daha alçaktı. Fare kolonisinin orada yaşanan deprem, nehrin debisini de etkilemiş, doğayı değiştirmiş olmalıydı.

"Neredeyse geldik," dedi Luxa'ya. "Eve az kaldı." Yanıt gelmedi. Son bir saattir öksürmemişti bile. Neyse ki

edin! Doktor! İlk yardım! İmdat! Yardım edin!" Yeralt-lar hemen Luxa ve Howard'ı Ares'in üstünden indirerek sedyelere koydu. Gregor'u da sedyeye yatırmaya çalıştılar ama o onları itip Luxa'nın arkasından koştu. Onu bir çeşit acil müdahale odasına sokmuşlardı ve bir doktor ekibi etrafa emirler yağdırıyordu. Gregor neler olduğunu görmeye çalıştı ama odadan apar topar dışarı atıldı. Taş kapı suratına kapandı.

Soluk soluğa ve titreyerek koridorda durdu, kendisini tedavi etmeye çalışan doktorları kendinden uzaklaştırıyordu. Mareth gelip onu kollarından tutup sarsana kadar kendine gelemedi. "Gregor," dedi Mareth. "Senin de tedaviye ihtiyacın var. Benimle gelmen gerekiyor."

"Yaşayacak mı?" diye sordu Gregor.

"Bir şey söyleyemem. Ama elimizdeki olanakların elverdiği en iyi tedaviyi görüyor. Yaralarının iltihaplanmasına neden olarak ne ona ne de başkasına yardım edemezsin," dedi Mareth. "Gel."

Sonra Gregor kendini yine o bitkisel banyolardan birinin içinde buldu, petrol ve kül cildinden akıp gidiyordu. Sıçanlar onu birkaç yerinden yaralamayı başarmıştı, en kötüsü mağarada olan baldırındaki kesikti. Yarası dikildi ve bir losyon sürüldü, onu uyutacağını bildiği ilacı elinin tersiyle itti. Mareth, Gregor ile Luxa'nın fotoğrafının yeni gömleğinin cebine konmasını ve kılıcının yatağının yanı-

hala gogsunun inip kalktığını görebiliyordu.

Ares doğruca nehir kenarındaki rıhtıma kondu. Daha yere inmeden Gregor bağırmaya başlamıştı bile, "Yardım

na bırakılmasını sağladı. Gregor yine de kalkmak için ısrar etti. Normalde buna izin verilmezdi ama hastane insan ve kemirgen yaralılarla dolup taştığı için kimsenin onunla

tartışacak zamanı yoktu. Koridorlarda deli gibi dolaşarak Luxa'dan haber almaya çalıştıysa da çok az şey öğrenebildi. Düzenli olarak annesinin hastane odasının camından içeri bakıyordu, annesi sonunda daha iyi görünmeye başlamıştı, onun uyuduğunu gördü. Sonra koridorlarda turlamaya devam etti.

Sonunda Mareth onunla ilgilenmek için duruma el koydu. "Çocuk odasında Ateş Toprakları'ndan gelen enikler yüzünden işleri başlarından aşkın. Burada yalnızca ayakaltında dolaşıyoruz. Gidip orada işe yarayabilir miyiz bir bakalım."

Gregor, doktorlardan birinin Luxa'nın durumuyla ilgili tüm gelişmeleri onlara haber vereceğine söz vermesinden sonra Mareth'i eski çocuk odasına doğru izledi. İçeride tam bir kargaşa vardı. Fare enikleri Ateş Toprakları'ndan getirilen ilk gruptu. En kötü durumda olanlar doğruca hastaneye gönderilmişti, diğerleri de bakılmaları için çocuk odasına yönlendirilmişti. Sandwich'in nefretle bakan kaplumbağasının kabuğu açıktı…

Solovet, Gregor'un tahmin ettiği gibi gizli geçidi bulmuştu ve bebekler Kaynak'tan bu yolla getirilmişti. Çocuk odası yalnızca bir kısmını alabildiği için artık bütün kanat hasta ve korkmuş eniklerle doluydu.

Onları rahat ettirmek için bazı değişiklikler yapılmıştı. Gregor'un bir gün önce saklambaç oynadığı banyodaki

her bir küvet bitki özleriyle doldurulmuş ve eniklere bir arındırma maratonu yapılıyordu. Diğer odalardan ikisi, battaniyeler yığılarak dev yuvalar şeklinde döşenmişti.

Başka bir oda açlıktan ölmek üzere olan yaratıkları beslemeye ayrılmıştı.

Yanlarına koşan Dulcet'in kucağında battaniyeye sarılmış çığlıklar atan bir enik vardı, ikisinden yardım istedi. "Gregor! Mareth! Banyoya yardım edebilir misiniz?"

"Tamam," dedi Gregor, kendini oyalayacak bir şey bulduğu için mutlu olarak. Bir dakika sonra derin küvetlerden birinde bileğine kadar suya girmiş fare eniklerine banyo yaptırıyordu. Bebek o kadar titriyordu ki dişleri birbirine vuruyordu. Ailesinden ayrı düşmüş, hasta ve açlıktan ölmek üzereyken böyle zavallı halde olması normaldi.

"Güvendesin. Her şey düzelecek, küçük adam," dedi Gregor sakinleştirmeye çalışarak. Eniğin kürkü petrol ve tozdan öylesine keçeleşmişti ki temizlemek hiç kolay olmuyordu. Sonunda bir çeşit şampuan ve tarakla Gregor onun kürkünü normal gri rengine döndürmeyi başardı. Eniği kurutması için birine uzatırken başka bir tanesi kollarına tutuşturulmuştu bile.

Temizlenmeyi bekleyen yığınlarca enik vardı ve sürekli yenileri geliyordu. Gregor yorulmadan çalışıyor, eniklere banyo yaptırıyor, konuşarak onları sakinleştiriyordu. Ama aklı hastanedeki Luxa'daydı, onun soluk almaya devam etmesini diliyordu. Bir kere doktor gelip onlara yeni haberler getirdi. Bedenindeki külü atmaya çalışıyorlardı ama günlerce kötü hava solumaktan dolayı ciğerlerinin duru-

mu kötü olduğu için bu hassas bir süreçti. En azından hâlâ hayattaydı.

Düzenli olarak Dulcet veya Mareth gelip ona banyo

işine son vermesini söylüyordu ama bunu yapamazdı, bırakamazdı. Bir ara, bir eniği uzatırken Bot'un elinde bir tabakla küvetin yanına çömeldiğini ve ona el salladığını fark etti.

"Selam, Bot," dedi Gregor ve yanına gitti. "Neler oluyor?"

"Dulcie'nin bebekleri beslemesine yardım ediyorum," dedi Bot. "Şimdi de seni beslememi söyledi."

Tabakta bir dilim et, biraz ekmek ve bir kupa çay vardı. Gregor daha çok Bot'u memnun etmek için yediyse de midesine bir şeyler girince kendini daha iyi hissetti. "Teşekkürler, Bot."

"Gidip bebekleri daha çok besleyeyim," dedi Bot.

"Aferin sana," dedi Gregor.

"Sen banyo yaptır," diye anımsattı kardeşi.

"Doğru," dedi Gregor ve başka bir eniği almak için uzandı. Bu şekilde Dulcet omzuna dokunana kadar saatlerce çalıştı.

"Gregor, hastaneye çağrılıyorsun," dedi Dulcet.

Gregor hiç zaman kaybetmeden kucağındaki fare eniğini yakınlardaki bir Yeraltlıya verdi ve sudan çıktı. Derisi buruşmuş ve saatlerce bitkisel suyun içinde kalmaktan tahriş olmuş, bacakları uyuşmuştu. "O iyi mi? Onu görebilir miyim?" diye sordu.

Bilmiyorum," dedi Dulcet. "Yalnızca çağrıldığını biliyorum." Gözleri belirgin bir şekilde bir kapıya bir geri gidip geliyordu. Girişte Horatio ve Marcus duruyordu.

"Ah, korumalarım geri gelmiş," dedi Gregor, kılıç kemerini beline bağlarken. Aldırmıyordu. Luxa'yı görmeye gittiği sürece sorun yoktu. Hiçbir şey söylemeden yanlarından yürüyüp geçti ama peşinden geldiklerini duyabiliyordu. Fare eniklerinin kalabalığından geçerken, koridorlarda ve hastaneye inen merdivende onu izlediler. Son kat için az kullanılan bir merdiveni seçip kestirmeden gitti. Merdivenlerin dibinde hastaneye girilen küçük taş bir kapı vardı. Ama Gregor kapıya hiç ulaşamadı. On basamak kala Horatio aniden onu duvara savurdu ve daha kendine gelemeden Marcus ellerini arkasında bağlamıştı bile. Bağırmaya başlayınca ağzını da bir şeyle kapattılar. Sonra yerden kaldırıldı, basamaklardan yukarı taşındı, dar geçitlerden geçirildi ve Regalia şehrinin derinliklerine indirildi. Deli gibi mücadele ediyordu ama onun için fazla kuvvetliydiler. Sonunda onu taş bir zemine indirdiler ve silahlarını çekerek gerilediler. Gregor alçak tavanlı küçük bir odadaydı. Dizlerinin üstünde doğrulduğunda Solovet kapının eşiğinde belirdi.

"Sen ve ben artık bir anlaşma yapmak zorundayız," dedi.

Kapı kapandı, kilitte bir anahtar döndü ve Gregor zifiri karanlıkta kaldı.

BÖLÜM 7

Gregor ağzındaki tıkaç nedeniyle boğuk çıkan bir dehşet çığlığı attı. Ayağa kalkarak körlemesine hücresinin kapısına koştu ve çarptı. İşe yaramamıştı. Kalın bir taş bloğundan yapılmıştı ve yalnızca omzuna zarar verdiğiyle kaldı. Bir süre bağırmaya devam etti ama o da işe yaramadı. Hücresinin dışından hiç ses gelmiyordu. Dışarıda bekçiler varsa bile sessiz kalıp tepki vermiyorlardı. Kapıya yaslanıp kendini kontrol etmeye çalıştı. Bu hiç kolay değildi. Kapının kapandığı andan itibaren içindeki öfkeci duygusu yükselmeye başlamıştı. Tuhaf duyguyu örneğin sıçanlarla savaşmak gibi, odaklayacak bir yer olmayınca kontrolü kaybettiğini hissetti. Ellerini arkasında bağlı tutan deri bağları zorladı ve çaresizlikle homurdandı. O anda birini öldürebilirdi.

"Sakin ol!" diye emretti kendine. "Sakin ol!" Durumu değerlendirirken derin derin soluk almaya çalıştı.

"Planın ne?" zihninde Ripred'in sesini tekrar duydu.

Bu onun odaklanmasına yardımcı oldu.

"İlk yapmam gereken şey ellerimi çözmek!" diye düşündü içinden. Kılıcını almamışlardı, demek ki bir yolu vardı. Gregor ayağını duvarda ilerleterek köşeyi buldu. Kılıç kemerini yavaş yavaş oynatarak arkasına getirdi. Yerdeki kılıcın ucunu köşeye dayadı ve kılıfına sırtıyla dayandı. Çelik çok keskindi ve sürterek deri bağları birkaç dakika içinde kopartabildi. Ağzındaki bağı da keserek kopardı. Artık gerçekten bağırabiliyordu ama bununla zaman kaybetmedi. Kimsenin yardımına gelmeyeceğini biliyordu.

Zifiri karanlıktı. Ona bir mum bile bırakmamışlardı. York'un ona geri verdiği el feneri... neredeydi? Hastanedeki kargaşada kaybolmuş olmalıydı. Kapı duvarlara o kadar iyi yerleştirilmişti ki arasından en ufak bir ışık bile sızmıyordu.

Gregor hücrenin şeklini belirledi. Küçüktü, üç metreye üç metre boyutlarındaydı. Dik durduğunda saçları tavana değiyordu. İçinde hiçbir şey yoktu. Oturacak bir tabure bile yoktu. Ne yiyecek, ne içecek. Tuvalet de yoktu. Sıcak tutmak için battaniye de yoktu, üstelik farelerin banyosunda sırılsıklam olduğu için ve hücre buz gibiyken bu onun için en öncelikli konuydu. Odanın köşesinde büzüldü ve ellerini gömleğinin kollarına çekerek beden ısısını korumaya çalıştı.

Neden Solovet böyle bir şey yapmıştı? Herhalde onu

Ama Gregor durumdan bu mesajı almadı. Eğer gerçekten yetkili olsaydı Horatio ve Marcus'un onu gizlice kaçırıp bu hücreye kimse görmeden getirmelerine gerek olmazdı. Bir keresinde Felaket'i öldürmek yerine büyütmesi için Ripred'e verdiğinde tutuklanmıştı. Ama o yasaldı ve tutuklanması herkesin gözü önünde yapılarak mahkemeye çıkartılmıştı.

Gregor bu kez nerede olduğundan Solovet ve yalnızca birkaç askerin haberi olduğu düşüncesindeydi. Başka kim bilebilirdi? Kim onun yokluğunu fark edecek ve onun yardımına gelecekti? Dulcet, Horatio ve Marcus'un onu götürdüğünü görmüştü ama ona hastaneye kadar eşlik ettiklerini ve sonra ellerinden kaçırdıklarını söyleyebilirlerdi. Eğer Dulcet'in bunları düşünecek zamanı olsaydı tabii çünkü çocuk odasında işi başından aşkındı. Mareth'in gözü genellikle üzerinde olurdu ama o da saraydaki genel karmaşa sırasında Gregor'un başka bir yerlerde başka işlerle meşgul olduğunu düşünecekti. Bot bile o kadar meşguldü ki yokluğunu fark etmeyebilirdi. Annesi hastaydı, babası New York'taydı. Luxa ve Howard hayata zar zor tutunuyorlardı. Ares? Şüphesiz Ares sahip olduğu enerjiyi son kırıntısına kadar enikleri Ateş Toprakları'ndan Regalia'ya taşımak için kullanıyordu. Bu görev günler sürebilirdi. Geriye bir tek Vikus kalıyordu. Gregor'un hapsedildiğini anlayabilir miydi? Savaş başladığından beri o da çok çalışıyor olmalıydı. Gregor, Solovet'in ona bundan

Ateş Toprakları'na kaçtığı için cezalandırıyordu. Ona ne kadar etkili olduğunu ve onun emirlerine itaat etmezse her istediğinde zindana tıkabileceğini göstermek istiyordu.

söz etmediğinden emindi. Evliydiler ama birbirlerine her şeyi söylemezlerdi. Solovet salgını silah olarak kullanma konusunu bile Vikus'tan saklayabildiğine göre Gregor ola-

yı bunun yanında hiçbir şeydi.

Saatler geçti. Gregor bir köşeye büzülmüş ısınmaya çalışıyordu. Giysileri hiç kurumamış gibiydi. Çok acıkmıştı ve bitkindi. Işıksızlık onu zorluyordu. Düşünceleri Zaman Kehaneti'ne, ölümüne ve Felaket'i öldürmek zorunda olmasına yöneldi. Burada durarak bunu yapma fırsatını nasıl bulacağını bilmiyordu. Yapamazsa ne olacaktı? Pençe Şifresi olayında neler olacaktı? Bot çocuk odasındaydı ama bu konuyla prensesin ilgilenmesi gerekmiyor muydu? Kehanet daha çok Pençe Şifresi'ni çözmenin önemi hakkındaydı. Gregor'un ve Felaket'in ölümleri buna oranla çok önemsiz kalıyordu, en azından Sandwich'e göre.

Sonunda Gregor bir çeşit uyuşukluk durumuna geçti, ne tam olarak uykudaydı ne de tamamen uyanık. Bu haldeyken savaş görüntüleri zihninde tekrar tekrar oynamaya başladı. Savaş sırasında hissettiği duygular kaybolmuştu. Şimdi kılıcı sıçanların etini kestikçe ve pençeler ona doğru geldikçe giderek kendini daha korkmuş ve güçsüz hissediyordu. Sanki savaş süresince başka biri bedenini ele geçirmiş gibiydi. O kişi zindandayken onu çoktan terk etmiş, yerine New York'taki evinde, yatağında uyanan ve annesinin kahvaltı için geç kaldığını söylemesinden başka bir şey istemeyen bir çocuk bırakmıştı.

Sonunda uyuyabildiğinde taş zemine kıvrılmış haldeydi. Luxa rüyalarında belirip kayboluyor, yarasasının üstünde gülüyor, arenada dans ediyordu, sonra rüyaları kâbusa döndü, hastane yatağında yatarken ona ulaşamı-

yordu, giderek daha yavaş soluk alıyor sonunda solumayı tamamen bırakıyordu. Bir nedenden dolayı aniden kan ter

içinde uyandı ve hücre kapısının sertçe çarpılarak kapatıldığını duydu. Tutulmuş ve ağrılar içindeki, Gregor sese doğru emekledi. Sağ eli tabak gibi bir şeye değdi. Türlü müydü? Küçük bir somun ekmek de buldu. Bir kupa su. Çatal bıçak yoktu. O kadar açtı ki, karanlıkta yere çömelmiş durarak yemekleri ağzına tıkıyordu. En azından Solovet onu açlıktan öldürmeyi planlamamıştı. Yo, o onun en önemli silahıydı. Onu öldürmeye çalışmıyordu, büyük olasılıkla niyeti yalnızca cezalandırmak ve pes ettirerek boyun eğdirmekti. Tabağı eline alıp üstünde kalan sosu yaladı. On tabak daha olsa yiyebilirdi ama en azından bu kadarı açlığını bastırmıştı.

Bütün gelen buydu, bir tepside yiyecek. Gregor'un tuvalete gitmesi gerekiyordu. Hücresine tuvaletini yapmak istemediği için kupayı kullandı. Sonra yine köşesine giderek yere kıvrıldı.

Karanlığın üzerinde yarattığı baskı artıyor ve onu yavaşça çıldırtıyordu. Gözlerini sıkıca kapadı ve ılık bir günde Central Park'ın otlarına uzandığını hayal etmeye çalıştı. Güneşin altında uzanmıştı, sıcaklık derisinden içeri nüfuz ediyordu. Belki kalkıp bol hardallı bir sandviç alırdı. Bot'u atlıkarıncaya bindirirdi. Çocuklar için yapılan hayvanat bahçesine giderler, gülmekten hıçkırmaya başlayana kadar domuzları beslerlerdi.

Ama işe yaramıyordu. Hem de hiç. Kendini bu küflü cansız deliğin zemininden başka bir yerde hissedemiyor-

du. Buna daha fazla dayanamayacağını biliyordu. Işığa ihtiyacı vardı, insanlara, neler olduğunu bilmeye! Luxa hayatta mıydı, değil miydi? Bu şimdiye dek Solovet'in ona

yaptığı en haince şeydi, onu dünyadan kopartmıştı. Bunu nasıl yapardı? Ortadan kaybolduğunu nasıl kimse fark etmezdi? Saatler olmuş olmalıydı, belki günler. Kimse onun nerede olduğunu merak etmiyor muydu? Aniden o kadar üzüldü ki bağırmamak için dudağını ısırmak zorunda kaldı.

Ve sonra bir şey oldu ve dünyaya bakış açısı değişti. Gregor öksürdü. Küçücük bir öksürüktü. Ama ağzından çıktığı anda odaya bir şimşek çarpmış gibi oldu. Görebiliyordu. Tamam, tam olarak görmek sayılmazdı çünkü hücresi hâlâ karanlıktı ama duvarın kendisinden ne kadar uzakta olduğunu yaklaşık olarak söyleyebiliyordu. Sanki zihninde duvarın resmi belirmiş gibiydi. Çaresizlikten donakalan Gregor doğruldu ve oturarak bir kez daha öksürdü. Bir tepsi vardı, tabak ve bir kupa. Beyninde bir yerde yerin şeklini silüet olarak görebiliyordu. Daha fazlası da vardı. Kupadan sıcaklığı gösteren belli belirsiz bir kırmızılık yayılıyordu. Neden? Kupaya yaklaştı ve parmaklarını çevresine doladı. İçindeki çişinden dolayı hâlâ ılıktı.

Sonunda anlamıştı. Ripred'in ona öğretmek için uğraştığı ve Gregor'un bir türlü öğrenemediği şey… ekolokasyon. Karanlık mağarada se çıkararak geçirdikleri bütün saatler, sıçanın yerini belirlemeye çalışması, sefilce başarısız olması demek ki aslında zaman kaybı değilmiş. Artık radarı vardı! Aynı yarasalardaki gibi! Odada bulunan birkaç parça eşyaya doğru öksürdü. Hayal değildi, aklını kaçırmamıştı. Gerçekten de hepsini görebiliyordu, hatta

Yeni keşfettiği yeteneğiyle ilgilenmek onun delirmesini önledi. Onun direncinin kırılmasını ve nöbetçilere kendisini bırakmaları için yalvarmaya başlamasını önledi. Buna dayanabileceğini biliyordu. Bırak Solovet kazansın. Bu hücreden ayrıldığında ondan ancak girerken olduğu kadar etkileniyor olmalıydı yoksa bu korkunç savaşın sonuna kadar onun oyuncağı olurdu. Ve böyle olmasındansa ölmeyi tercih ederdi. Eğer kendi kontrolünü bu kadına bırakırsa içinde hiçbir şey kalmazdı.

Oturup titreyerek beklemek yerine, kendini kılıcıyla ekolokasyonu eşleştirmeye adadı. Öfkeci havasındayken daha başarılı oluyordu! Kılıcıyla çalışmasından gelen karma duygular ekolokasyon yeteneğini arttırıyordu. Duvar oradaydı! Tabak oradaydı! Kapı orada! Kılıcının ucu sırayla her birine dokundu. Bunu Ripred'e anlatmak için sabırsızlanıyordu!

Güzel bir çalışmanın ardından duvara dayanarak dinlendi. Giysileri sonunda kurumuştu. Artık üşümüyordu. Ekolokasyon zihnine elektrik vermiş gibiydi. Hapisten kaçmak için bir plan yapmaya başladı. Yemek getirmek için birisi sonunda kapıyı yine açacaktı.

Bunu yaptıklarında hazırlıklı olmalıydı. Onlardan güçlü olmalı ve Vikus, Ripred veya Ares gibi onun tarafında olacak birine ulaşana kadar mücadele etmeliydi. Buradan çıkmalı ve herkese Solovet'in ona ne yaptığını anlatmalıydı. Bunu yapmalıydı… o da ne?

cebinde taşıdığı Luxa'yla ikisinin fotoğrafını bile. Tabii fotoğrafın üzerindekini göremiyordu ama kâğıdı küçük ince bir dikdörtgen olarak görüyordu. Belki ileride gelişirdi.

Gregor kapının açıldığı yerden birkaç adım ileride duvara yapıştı. Bu pozisyondayken nöbetçilere saldıracak

birkaç saniyesi olacağını ve kaçabileceğini tahmin ediyordu. Ama aklını karıştıran bir şey vardı. Dışarıdan konuşma sesleri geliyordu. Biri kalın bir sesti, Horatio'nun veya Marcus'un olmalıydı. Ama diğeri hafif, ince bir kız sesiydi. Sesin sahibi nöbetçilerle tartışıyordu ama Gregor konuşulanları duyamadı. Kim olabilirdi? Luxa veya annesi olamazdı. Onlar buraya gelecek kadar iyi değildi. Dulcet onu zindanda bulmuş muydu? Yoksa Ateş Toprakları'nda yan yana çarpıştıktan sonra Perdita mı onu aramaya gelmişti?

Anahtar kilitte döndü ve kapı ardına kadar açıldı. İçeri tutulan meşalenin ışığı gözlerini acıttı. Dışarıdan titrek bir ses geliyordu. "Gregor, benim. Kılıcını kaldır."

Nerissa'ydı. Luxa'nın kraliyet tarafından kuzeni. Gregor'un ona kendisini zindanda nasıl bulduğunu sormasına gerek yoktu, tıpkı nerede durduğunu, kılıcını çektiğini, içeri girecek olan nöbetçiye saldırmaya hazır beklediğini nereden bildiğini sormasına gerek olmadığı gibi. O başkalarının göremediği şeyleri görebiliyordu. Geçmişten, şimdiden ve gelecekten görüntüler alıyordu. Kız onun burada olduğunu ve yardıma ihtiyacı olduğunu anlamış olmalıydı.

Nerissa'nın arkadaşı olduğunu biliyordu ama nöbetçiler oradayken kılıcını kaldırmayı düşünmüyordu. "Böyle iyiyim," dedi kıpırdamadan.

Nerissa hücreden içeri adım attı ve kapının eşiğine da-

standartlarına göre şık bir model doğrultusunda gevşekçe örülmüştü. "Şifre odasında sana ihtiyacımız var."

Gregor 'şifre odası'nı ilk kez duyuyordu. Ama zindandan daha yukarıda olmalıydı. "Solovet benim oraya gitmemi istiyor mu?" diye sordu.

"İsteyecek. Bunu ona açıkladığım anda," dedi Nerissa. "Ama önce benimle gelip onu görmelisin. Ve Horatio ile Marcus'un ellerini bağlamasına izin vermelisin. Buna sırf onlara bizi bekleyen tehlikeden söz ettiğim için razı oldular. Şifreyi çözmek bizim en önemli önceliğimiz ve işler iyi gitmiyor. Lütfen bu konuda bana güven, Gregor."

Ona kesinlikle güvenmesine rağmen kılıcını bırakmaya ve nöbetçilerin ellerini arkasında bağlamasına izin vermeye ikna olması uzun sürdü. Tekrar çaresiz kalmaktan nefret ediyordu. Nöbetçilerle dövüşmek zorunda kalmadan hücreden çıkmak için buna razı olabilirdi. Kaçak durumuna düşmesi etrafta rahatça dolaşmasını güçleştirirdi. Nerissa konuşana kadar yine de kararsızdı, "Luxa seni soruyordu."

"Öyle mi? O zaman yaşıyor, öyle mi? Yani eğer beni soruyorsa belli ki hayatta ama hem de uyanık ve kendinde demek, öyle mi?" diye döküldü sözler ağzından. Haber onu o kadar mutlu etmişti ki düzgün düşünemiyordu bile.

"Evet, iyileşiyor ve seni görmek istiyor," dedi Nerissa. "Ama bunu sen zindandayken ayarlamak benim için kolay olmaz."

yandı. Her zamanki gibi zayıf ve kırılgandı, onu sıcak tutması için giydiği birbiriyle alakası olmayan giysi parçalarının ağırlığı altında eziliyordu. Uzun örgüleri Nerissa'nın

İşte bu sözler üzerine Gregor kılıç kemerini çözdü ve Horatio'nun deri bağı bileklerine geçirmesine izin verdi. Sonra iki yanında nöbetçilerle saraya doğru Nerissa'yı ta-

kip etti. Luxa yaşıyordu! Kurtulmuştu! Ağzının kulaklarında olduğunu fark etti.

Sarayın altından çıkarlarken koridorlardaki atmosfer kısa sürede keyfini kaçırdı. Yanlarından geçtikleri herkesin yüzünden endişe okunuyordu. Aceleyle ve kısık sesle konuşuyorlardı. Zaman zaman ağıtlar duyuluyordu. Aklını Ateş Toprakları'ndaki mağaranın ağzında yığılan Yeraltı bedenleri geldi. Herkes Luxa kadar şanslı olmamıştı. Konsey odasına gelene kadar sırtması çoktan kaybolmuştu.

"Bu iyi oldu," diye düşündü Gregor. Solovet'e hiçbir duygusunu belli etmek istemiyordu. Ne öfke, ne korku ve özellikle de mutluluk. Onunla buluşmak için yürüdükçe yüzüne taş şövalyenin ifadesini yerleştirmeye çalıştı.

Konsey odası bir çeşit savaş merkezine dönüştürülmüştü. Yaklaşık bir düzine gözleri sulanmış Yeraltlı etrafta arı gibi koşuşturuyor, notlar alıyor, mesaj iletiyor, kupalar dolusu çay içiyordu. Bir iki yarasa da vardı. Masaya yığınlarla yazma serilmişti. Uzun masanın bir tarafında yemek tabakları vardı, bu da insanların bütün gün orada çalıştığını gösteriyordu. Gregor'un orman gezisini planlarlarken daha önce de gördüğü Yeraltı'nın devasa boyutlardaki bir haritası duvarda asılıydı. Değişik renklerde raptiye grupları oraya buraya yerleştirilmişti. Bunların askeri birlikleri temsil ettiğini anlamak için savaş dehası olmaya gerek yoktu.

zünü daldırmıştı. Sıçanın yanı sıra, Gregor yalnızca Solovet ve Mareth'i tanıyordu, haritadaki kırmızı renkli raptiye grubunun yeri hakkında tartışıyorlardı.

Nerissa, Gregor ve nöbetçilerle içeri girdiğinde oda da bir anda sessizlik oldu. Solovet yeni gelenleri görünce sakince emir verdi, "Mareth ve Ripred hariç herkes dışarı çıksın." Bir dakika sonra oda boşalmıştı. "Bu ne anlama geliyor?" diye sordu.

Nerissa nöbetçilere yanıtlama fırsatı vermedi. "Gregor'a şifre odasında ihtiyacımız var. Onu kendi iradesiyle serbest bıraktırdım ve şimdi de bize yardım edebilmesi için senden izin istiyorum."

"Onu nerede bulacağını nasıl bildin?" diye sordu Solovet. "Neyse, boş ver. Herhalde rüyanda görmüşsündür. Küçük kâhinimiz başka nereden bilecek?"

"Gregor'un bir zindanda kilitli olduğundan başka bir şey görmedim," dedi Nerissa sakince.

Gregor Mareth'in yüzündeki şaşkın ifadeden askerin bu durumdan haberi olmadığını anladı. Ripred bile bir an için yemeğe ara vermişti.

"Bunu senin yapmadığını söyle," dedi sıçan, burnundan kremalı soslar damlarken.

"Yalnızca birkaç gün içindi," dedi Solovet hafifçe omuz silkerek. "Onu daha erken de tutuklatırdım ama Vikus'un eğiticileri savaşa katılmaya ikna etmek için gittiği zamanı beklemenin daha güvenli olacağını düşündüm. Şifre oda-

[illegible] ve yaraları sarılmış Ripred, açık büfenin önünde yerini almıştı. Etrafındaki boş tabakların sayısına bakılırsa oldukça iyi bir ziyafet çekmiş olmalıydı. Şu anda en sevdiği yemek olan soslu karidesle dolu bir kâseye yü-

sında ona ihtiyaç duyulacak nasıl bir acil durum var, Nerissa?" Elindeki kırmızı raptiyeyi parmaklarının arasında yuvarladı, haritaya saplamak için sabırsızlanıyor gibiydi.

"Konu Bot. Gregor onu idare etmemize yardımcı olursa ondan daha fazla yararlanabiliriz diye düşünüyoruz," dedi Nerissa.

Solovet Gregor'un yüzüne baktı ve başını salladı.

"Konu her neyse bunu onsuz yapmak zorunda kalacaksınız. Onun yine emirlerime karşı gelmesi ve kimbilir yine nereye kaçması riskini göze alamam," dedi. "Onu zindana geri götürün."

"O herhangi bir yere kaçmadı. Savaş alanına döndü," dedi Ripred. "Ve gelmesi bizim için çok iyi oldu. Gerçekten de, Solovet, bunu nasıl sana karşı yapılmış bir hainlik olarak gördüğünü anlayamıyorum."

"Işık, tedavi ve yatak olmayan bir yerde tutuluyordu, çok az yemek verilerek," dedi Nerissa.

"Ah, mükemmel," dedi Ripred. "Savaşçıyı kendimize tümüyle düşman edelim."

"Tamam, ona bir meşale ve battaniye verin," dedi Solovet.

"Ben onun sorumluluğunu alıyorum," dedi Mareth. "Regalia'dan ayrılmayacak."

"Hayır, sana burada ihtiyacım var. Eğer Horatio ve Marcus'u kandırabildiyse senin onu tutabileceğinin garantisi yok," dedi Solovet.

"Onu Regalia'da tutacak şey zaten burada, Solovet," dedi Ripred.

Toprakları'na neden gitti? Benim için endişelendiği için mi?" dedi Ripred.

"Luxa mı? Onun bu konuyla ne ilgisi var?" diye sordu Solovet. İlk kez bu konuşma ilgisini çekmiş göründü.

Gregor kendini tutamadı. "Kapa çeneni, Ripred."

"Gördün mü nasıl da itiraz ediyor? Hem de delice tutulmuş. İlk kez Ateş Toprakları'nda bir kavgaları sırasında kokusunu almıştım," dedi Ripred umursamazca.

Gregor bu tartışmayı anımsıyordu. Luxa'ya Ripred'i aşağıladığı ve herkese patronluk tasladığı için bağırmıştı. Tartışmanın sonunda iyice kafası karışmıştı. Sonra Ripred derin ve fark edilebilir bir koku almıştı. Yani sıçanlar korkudan başka aşkın kokusunu da alabiliyorlardı.

"Ateş Topraklarında, Luxa'nın kötü durumda olduğunu söylediğimde neredeyse kendini öldürtüyordu," diye devam etti. "Yarım yüzyıl kadar eskiyi düşün, Solovet. Nasıl bir şey olduğunu anımsayacaksın."

"Luxa'ya mı âşık?" diye sordu Solovet eğlenir gibi bir ifadeyle. "Öyle mi, Gregor? Bu yüzden mi emirlerime karşı geldin?"

Gregor yanıt veremedi. Yüzü ateş gibi yanıyordu.

"Eğer öyleyse seni serbest bırakmak mantıklı olabilir, ne de olsa Luxa'nın yakın zamanda bir yolculuk planladığını sanmıyorum," dedi Solovet. "Ama sık sık bana rapor vereceksin."

"Ailesi onu daha önce burada tutmaya yetmedi," dedi Solovet.

"Ailesi değil. Torunun. Sence bu kadar aceleyle Ateş

Gregor yere bakıyor ve serbest kalınca Ripred'e yapacaklarını düşünüyordu.

"Hayır mı? O zaman belki de senin için en güvenli yer

zindandır," dedi Solovet.

Nöbetçiler onu tam tutmuş götürmeye hazırlanıyorlardı ki Mareth bağırdı, "Cebine bak!"

Gregor Mareth'e inanamayan gözlerle baktı. Bu Ripred'in ihanetinden daha da beterdi. Gregor'un elleri arkasında bağlıyken Solovet'in yanına gelip gömleğinin cebindeki fotoğrafı almasını çaresizce izlemekten başka yapabileceği hiçbir şey yoktu. Bir süre yakından inceleyip sonra güldü ve görmesi için Ripred'e uzattı.

"Sana ne demiştim?" dedi sıçan ve aptal ağzına bir pençe dolusu karides doldurdu.

Gregor o anda her şeyin fotoğrafta olduğunu anladı. Luxa'ya olan duygularıyla ilgili kanıt arayanlar için her şey o karede vardı. Onu yanında taşımakla aptallık etmişti. Ama başına bunların geleceğini nereden bilebilirdi?

"Bu benim işimi çok kolaylaştırdı." Solovet fotoğrafı Gregor'un cebine geri koydu, omzuna dostça vurarak ona gülümsedi. "Merak etme, sırrın bende güvende." Nöbetçilere başıyla işaret verdi. "Ellerini çözün, serbest kalabilir."

BÖLÜM 8

Bileklerindeki bağları kestikleri anda Gregor arkasını dönüp odadan çıktı. Luxa'ya olan hislerini Solovet'e söyledikleri için Ripred ve Mareth'e çok kızmıştı. Öncelikle bu çok kişisel bir şeydi. Kendisinden başka kimseyi ilgilendirmezdi! İkincisi, Solovet'in Luxa'yı ona karşı kullanacağını bilmiyorlar mıydı? Değer verdiği herkesi bu şekilde kullanmamış mıydı? Bunun ona yalnızca Gregor'u kontrol etmek için daha fazla güç vereceğini anlamıyorlar mıydı? Ve son olarak, ya Luxa öğrenirse? Luxa'nın kendisine karşı neler hissettiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Bu konuda hiç konuşmamışlardı. Birinin bunu ona söylemesi fikri çok utandırıcıydı. Ares'i bulmaya hazırdı ve eve gitmeye…

Koridorun sonuna geldiğinde önüne bir şey fırladı ve [illegible] yolunu kestiğini gördü. "Bekle, çocuk."

Gregor kılıcını kemerinden o kadar hızlı çekti ki neredeyse bulanık göründü. "Çekil. Hemen."

Ripred şaşkınlığını gösterircesine pençelerini kaldırmıştı. "Demek ölümüne kavga edeceğiz, öyle mi? Bu kadar çabuk olmasını beklemiyordum."

"Çekil, Ripred!" dedi Gregor ve kılıcını sıçana doğru savurdu, sıçan zamanında çekilmeyi başardı ama bir taraftaki bıyıklarının birkaç santimini kaybetmişti.

"Ya ben yaşlanıyorum ya da sen çok ilerlemişsin," dedi Ripred. "Yine de tekrar denemeni tavsiye etmem."

Gregor kılıcını sıçanı dilimlemek için havaya kaldırmıştı ama arkadan gelen biri güçlü kollarıyla onu tutup kilitledi. "Dur, Gregor! Sana yaptığımız iyiliği anlamıyorsun!" dedi Mareth.

"Bırakasana beni be adam!" dedi Gregor, kendini kurtarmak için debelenirken. Ama Mareth çok güçlüydü ve ne kadar kızmış olursa olsun Gregor ona kılıcıyla saldıramazdı. Mareth'in ona karşı olması Ripred'in olmasından daha fazla incitmişti. Gregor, Mareth'i dostu olarak kabul ediyordu. Ama artık değildi tabii.

Bu yüzden Mareth onu devirip yere yapıştırana kadar mücadele etmeyi sürdürdü. Sonra Ripred üstüne oturdu… Iyyy! Sıçan üç yüz kilo vardı! …ve yüzüne karides kokulu soluğunu üflüyordu… "Dinlemeye hazır olduğunda haber ver."

Ciğerlerine neredeyse hiç hava girmediği için Gregor'un pes etmesi uzun sürmedi. Üstelik Mareth ve

hiç kolay değildi çünkü öfkeci duyguları bütün bu zaman boyunca onunlaydı ve en ufak bir tahrikte hiç zorlanmadan yüzeye çıktıktan sonra kapamak hiç kolay olmuyordu. "Ne var? Ne?" dedi onlara çemkirerek.

"Gregor, biraz önce kişisel bir şeyi açıkladığımız için üzgünüz ama Ripred o kapıyı açınca ben de hemen ona uydum," dedi Mareth. "Senin yine zindana dönmeni istemedik."

"İdare ediyordum," dedi Gregor somurtarak.

"İki gün için. Ama Solovet bir keresinde Hamnet'i savaş konseyinde ona karşı çıktığı için bir ay boyunca hücreye kapatmıştı," dedi Nerissa. "Işıksız. İnsansız. Çıktığında aynı değildi."

"Vikus, Fount'ta savaşıyordu. Konsey tamamen onun kontrolü altındaydı. Hamnet'i kurtaracak kadar yetkili kimse yoktu. Öz annesinin ellerinden işkence çekti… pek çoğumuz bunun Hesperides Bahçesi'ndeki çılgınlığında payı olduğunu düşünüyor," dedi Mareth.

"Eğer bunu Hamnet'e yapabildiyse, sana karşı ne kadar hain olabilirdi sence Yerüstlü?" dedi Ripred. "O onun gözbebeğiydi, seni *sevmiyor* bile!"

"O kadar zeki olsaydım ben de aynen Ripred ve Mareth'in söylediklerini söylerdim," dedi Nerissa. "Lütfen, Gregor. Bunu senin iyiliğin için yaptığımızı anlamalısın."

Nerissa, Ripred'in omzunun üzerinden öyle endişeyle bakıyorlardı ki onların içtenlikle üzgün olduklarını anlamak zor değildi. Kaslarını rahatlatmak için kendini zorladı, bu

Gregor bir ay boyunca hücrede kalmayı düşündü. Ekolokasyon becerisiyle bile bu kadarı dayanılmaz olur-

du. Zavallı Hamnet. Gregor Luxa'nın ona Regalia'yı terk etmesinin aşırı bir davranış olduğunu ve en azından kendisini görmek için geri gelmesi gerektiğini söylediğinde ne kadar huzursuz olduğunu anımsıyordu. Hamnet demişti ki, "Hayır, asla iki kez terk edemezdim. Solovet'in işlerini bilirsin. Beni en kısa zamanda yine ordunun başına geçirmenin bir yolunu bulurdu." Acaba o hücreyi anımsayıp Solovet'in onu orada ya tamamen çıldırana ya da o ne derse yapmaya karar verene kadar çürümeye bırakacağını mı düşünmüştü? Hamnet için ölmeden önce, oğlu Hazard'ı Regalia'ya gönderme kararını vermek korkunç olmuş olmalıydı. Bu yüzden mi Luxa'dan Hazard'ın asla asker olarak yetiştirilmeyeceği konusunda söz vermesini istemişti? Gregor Hamnet'in bunu prensipte savaş kavramına karşı olduğu için yaptığını düşünmüştü. Şimdiyse Hazard'ı olabildiğince Solovet'ten uzak tutmak için yaptığını düşünmeye başlamıştı.

Gregor arkadaşlarının amacını anlayınca, kaslarındaki tüm gerginliğin gittiğini hissetti. Yine de ya Luxa olanları öğrenirse?

"Kimse odada olanlar hakkında tek kelime etmeyecek, bundan emin olabilirsin," dedi Mareth. "Biz bundan söz etmeyeceğiz ve Solovet de bunun duyulmasını istemeyecektir."

"Tamam, tamam. Bana büyük iyilik ettiniz. Artık bırakın da kalkayım," dedi Gregor. Hâlâ ters konuşuyordu ama artık kızgın değildi.

"Tam da rahat etmeye başlamıştım," dedi Ripred, kalk-

madan önce rahat rahat gerinip neredeyse Gregor'un tüm kaburgalarını kırarak. "Kardeşin Yeraltı'nın en zeki insanlarını tamamen çıldırtmadan önce şifre odasına inelim."

Ya, evet, şifre. Bunun önemli olduğunu biliyordu, ama... "Ben hastaneye gidiyorum," diye itiraz etti Gregor.

"Lütfen, Gregor. Luxa uyuyor, onu doğru dürüst ziyaret etmiş olmayacaksın. Hem sana gerçekten ihtiyacımız var," dedi Nerissa. Son bir saatte yaşadıkları onun şiddetle titremesine yol açmıştı. Bayılmasını ya da ona benzer bir şey olmasını istemezdi.

"Peki, Nerissa. Önce oraya gidelim," dedi Gregor.

Mareth, Solovet'in yanına dönmüştü ama Nerissa ve Ripred, Gregor'a şifre odasına kadar eşlik etti. Ona çabucak banyo yapması ve üzerini değiştirmesi için on dakika verdiler, sonra dar bir koridorun en dibindeki odaya gitmek için birkaç merdiven çıktılar. Ve tam bir curcunanın ortasına daldılar.

Bunu yapmaması gerektiğini bildiği halde Gregor orayı hayvanat bahçesine benzetti. Sekizgen bir odaydı. Bir duvarda Gregor'un girdiği kapı vardı. Tam karşısındakinde tuhaf bir ağaca benzeyen bir kazıntı vardı. Uzun bir masa el yazmalarıyla ve ağacın altına yerleştirilmiş uzun beyaz kumaşlarla kaplıydı. Kalan altı duvar değişik boylarda arklarla özel odalara açılıyordu. Her bir arkın altında o odada oturması gereken yaratığın adı vardı: Eğirici, Sürünen, İnsan, Uçan, Kemiren, Kemirgen. Odaların bazıları uygun ziyaretçilerle doluydu bu da Gregor'a hayvanat bahçesi izlenimini veren şeydi. Açık yeşil bir örümcek

ağında dinleniyordu, siyah lekelerle dolu ve bandajların altında kaybolmuş bir fare battaniyelerden yapılmış bir yuvadaydı, açık krem rengi kürklü bir yarasa tüneğinden sarkıyordu ve bir hamam böceği arkın içinde yerden bir metre yukarıda duruyordu. Her bir ark kolayca kapanabilen bir perdeye sahipti ama o anda hepsi açıktı çünkü bütün yaratıklar gözlerini dikmiş Bot'a bakıyordu.

Bot, sadık hamam böceği dostu Temp'in sırtında, sekizgenin merkezinde durmuş avazı çıktığı kadar "Küçük Örümcek" şarkısını söylüyordu. Özellikle şarkıyı şerefine söylediği yeşil örümcek buna sevinmiş gibi görünmeye çabalıyordu. Bot ayarsız bir sesle söylüyordu ve Gregor yüksek sesin hayvanı neredeyse felç ettiğini anlayabiliyordu. Örümcekler her türlü yüksek sesten rahatsız olurdu. Şarkıyı bitirdikten sonra kimse alkışlamamasına rağmen Bot bütün kapılara tek tek dönüp her birinin önünde yerlere kadar eğilerek, "Teşekkür ederim! Teşekkür ederim!" diyerek selam verdi. Gregor onun alkış olup olmamasına aldırmadığını biliyordu. Dinleyici kitlesi olduğu sürece Bot bu şekilde sonsuza kadar devam edebilirdi.

"Saatlerdir böyle," diye fısıldadı Nerissa.

"Günlerdir desek daha doğru," dedi Ripred iğrenircesine. "Bütün ekip evine kaçmadan önce onun Pençe Şifresi'ne odaklanmasını sağlamalıyız."

"Sıradakini senin için söylüyorum!" diye duyurdu

dir buna katlananlar için komik gelmeyebilirdi.

"Gre-go!" dedi Bot ve sarılmak için kollarını kaldırdı.

"Gel bakalım," dedi Gregor, onu kaldırıp kalçasına oturturken. "Nasılsın, Temp?"

Temp antenini oynattı. Sıçanlarla savaştığı günden beri eğikti. "Iyi, ben, iyi."

"Onları mutlu etmek için şarkı söylüyorum!" dedi Bot.

"Bundan eminim," dedi Gregor. "Onları başka ne mutlu eder, biliyor musun?"

"Ne?" diye sordu Bot, gözleri beklenti içinde kocaman açılırken.

Gregor bunu kendisinin de bilmediğini fark etti. Nerissa ve Ripred'e baktı. "Ne yapmasını istiyorsunuz?"

"Aslında bunu kimse bilmiyor, değil mi?" dedi Ripred. "Bütün bu şifreyi kıracak anahtarın o olması lazım ama şimdiye kadar tek yaptığı herkesi sindirip dehşete düşürmek oldu."

"Şarkı söylüyordum," dedi Bot gururla.

"Kesinlikle öyle yapıyordun," dedi Ripred. "Gregor'a şeritleri gösterir misin, Nerissa?"

"Ben burada olmamalıyım bile," diye itiraf etti Nerissa Gregor'a, onu uzun masaya doğru götürürken. "Ama kardeşine yardım etmeye gönüllü oldum."

"Burası özel şifre odası, öyle mi?" diye sordu Gregor.

Bot, bunu duyunca tüneğine kaçan yarasayı işaret ederek.

"Bot! Hey, Bot, neler oluyor?" dedi Gregor, ona yaklaşırken gülmemeye çalışarak. Aslında komikti ama günler-

"Evet, yıllar önce inşa edilmiş. Geçmişte burada pek çok şifre çözdük ve şimdi Pençe Şifresi olduğunu düşündüğümüz şeyi çözmeliyiz," dedi Nerissa. "Kemirenlerin

biz kemirgenleri kurtardığımız gün kullanmaya başladıkları bilinmeyen bir şifre. Bu yüzden görünümü Zaman Kehaneti'ndeki bazı olaylarla örtüşüyor. Bu da onun bir örneği." Beyaz kumaş şeritlerden birini alıp Gregor'a gösterdi. Bir dizi çizgiyle kaplıydı. Bazıları dümdüz aşağı ve yukarı gidiyor, bazıları sağa sola kayıyordu. "Sıçanların kullanmış olabileceğini düşündüğümüz bütün şifreleme yöntemlerini denedik. Ama bu yepyeni ve zekice başka bir şifre olmalı."

Gregor satırlara baktı. Ona hiçbir şey ifade etmiyordu. "Şey, eğer Bot'un bu kargacık burgacık şeyleri sözcüklere çevirmesini bekliyorsanız... bunun olacağını sanmıyorum, Nerissa. O okumayı yeni öğreniyor."

"Satırlar hakkında endişelenme. Bizde aynı mesajın harflerle yazılmış olanından da var," dedi yarasa, tüneğinden inerek.

"Ah, beni affet," dedi Nerissa. "Bu Daedalus. Eğirici ise Reflex. Sürünenin adı Min ve kemirgen de Heronian olarak bilinir." Nerissa hiç iyi görünmüyordu ama avuç içini alnına sık sık değdirerek devam etmeye çalışıyordu. "Onu Ateş Toprakları'nda görmüş olabilirsin."

"Hayır. Hepinizle tanıştığıma memnun oldum," dedi Gregor ve karşılık olarak başlarıyla selamladılar.

"Onlar türlerinin en iyi şifre çözücüleridir," dedi Nerissa. "Bot da insanları temsil ediyor olmalı."

böyle olunca, iş başa düştü," dedi Ripred. "Bir sıçanın burada olması şart değil ama bir sıçanın yardımı dokunabilir. Ne yazık ki başka acil görevlerim de var."

"Ripred her yerden isteniyor. Savaş odasından, savaş alanından ve şifre odasından. Kemirenlerin nasıl şifre oluşturduğunu içeriden bildiği için bize bilgi verebiliyor," dedi Nerissa. "Ama bu şifreyi o çözemeyecek. Bu Bot'un görevi."

Daedalus pençesiyle beyaz bir şerit alıp Gregor'a uzattı. Satırların üstünde normal harflerden oluşan bir dizi vardı. Ama anlamlı sözcükler oluşturmuyordu. "Satırları boş verip yalnızca harflere odaklansın."

Gregor başını salladı. Herkesi hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyordu ama dürüst olmalıydı. "Dinleyin, sizin de bildiğiniz gibi, bunun anlamı yok. Benim üç yaşındaki kardeşimin bunlarla ne yapacağını sandığınızı bilmiyorum ama bence fazla ümitlenmeseniz iyi olur."

Bot şifre şeridini aldı ve birden heyecanlandı. "Ah! Biliyorum! Biliyorum!" Gregor bütün odanın bir mucize beklentisiyle soluğunu tuttuğunu biliyordu. Ama yere inince Bot kumaşı pantolonunun arkasına takıp koşmaya başladı. Uzun şerit arkasından sürükleniyordu. "Bakın! Kuyruğum var! Kuyruğum var!"

Gregor dayanamayıp patladı. Kendini tutamıyordu. Her şey fazla komikti.

"Sen de sıçanları mı temsil ediyorsun?" diye sordu Gregor Ripred'e.

"Aslında kimse için ilk seçenek olmazdım ama şartlar

Sonra Ripred'in burnu Gregor'un yüzüne yaklaştı, dudakları hoşnutsuzlukla kıvrılmıştı. "Bunu eğlenceli buluyor olabilirsin ama eğer bu şifreyi çözemezsek savaşı

kaybedeceğiz. Nokta. Senin, benim ya da başka herhangi birinin savaş alanında yapacağı hiçbir şey düşmanın beynindekini öğrenmekle karşılaştırılamaz. Bu yüzden eğer kardeşinin ileride şarkıcılık kariyerine devam edebilmesini istiyorsan odaklanmasına yardım et!"

Gregor Bot'u yanına çağırdı, kuyruğunu söktü ve dizine oturttu. Ne yaptıklarını bilmiyordu ama kumaş şeritteki harfleri okutması gerekiyordu. Kardeşi harflerin hepsini bilmiyordu, bazıları tesadüfen örneğin "su" gibi sözcükler oluşturduğunda bunu neşeyle ilan ediyordu. Ama üç şerit okuduktan sonra Bot bu oyundan sıkıldı, Gregor da. "Yardımı oluyor mu?" diye sordu gruptakilere.

"Hayır. Belki Vikus dönünce aklına bir fikir gelir," dedi Nerissa.

"O arada herhangi bir şifreymiş gibi hareket edelim ve çözmeye çalışalım," dedi Ripred. "Savaş odasına geri dönmem gerek ama arada uğrarım." Kuyruğunu savurarak dönüp gitti.

"Gregor, teşekkürler, kalmana gerek yok. Luxa'yı yakında yemek için uyandıracaklarını sanıyorum," dedi Nerissa.

"Fazla yardımım olmadığı için üzgünüm," dedi Gregor ve herhangi biri işe yarayacağını düşünmediği için kapıya yürüdü.

O saçma işaretleri sözcüklere nasıl çevireceğini bilmi-

dan yanına girmesine izin vermediler.

"Beş dakika," dedi onu kimsenin alınmadığı odaya sokan doktor. Oda duvarlara yerleştirilmiş tüplerin üflediği serin buharlı havayla doluydu. Luxa üzerinde gecelikle yatakta yatıyordu. Yüzü, boynu, kolları yani Ateş Toprakları'nda küle en çok maruz kalan yerleri parlak ve acılı görünen bir kırmızıydı. Hâlâ güçlükle soluyordu ve her soluk aldığında hırıltı duyuluyordu. Gözleri hemen buluştu.

Gregor yatağının yanına gitti. Elini tutmadı çünkü onun canını yakabileceğinden korkuyordu ama Luxa'nın parmakları kalktı ve onunkilere dokundu. Ona yarım gülümsemelerinden birini yaptı ve fısıldadı, "Kalmışsın."

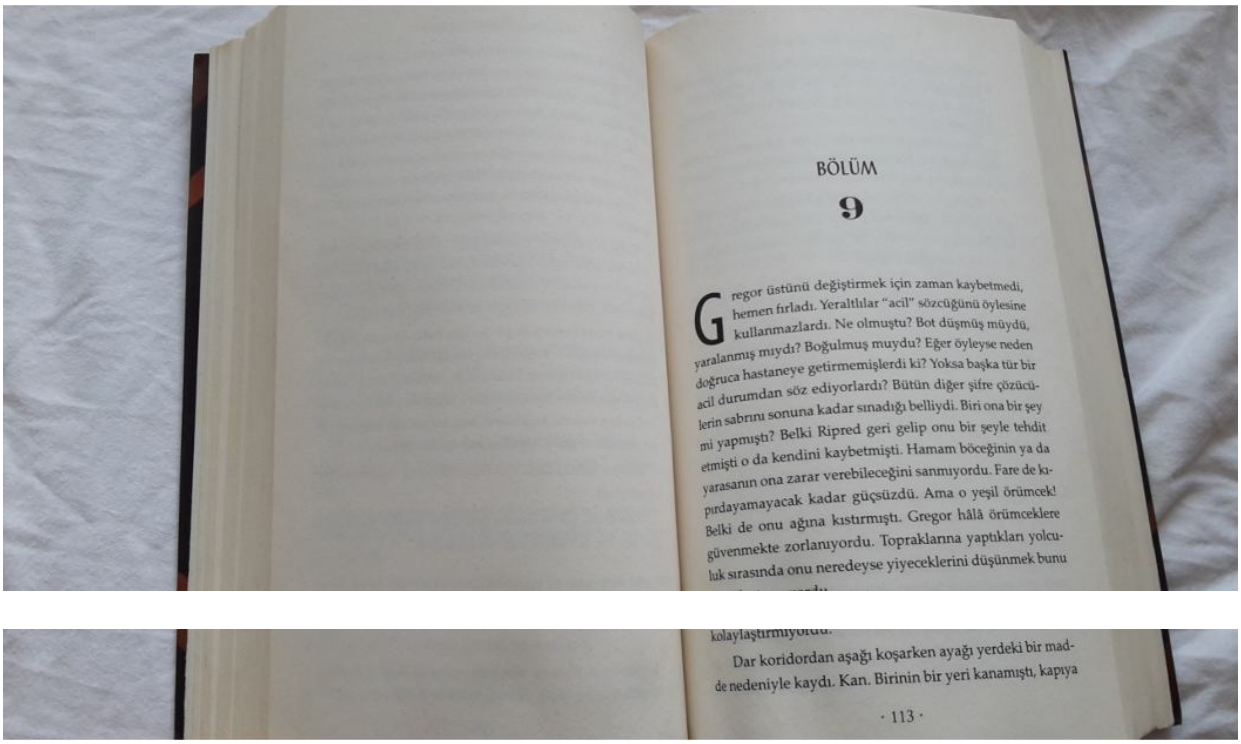
Ona sanki önemli değil der gibi baktı. O anda gerçekten önemli değildi. Yaşadığını gördüğü için çok mutluydu, sonunda onunla yalnız kalabilmişti, neye mal olursa olsun ona burada kalma kararı verdiren neden buydu. Aynen bu şekilde beş dakika kalabilirdi ama bir dakika bile geçmeden bir doktor gelip kapıdan onu işaretle çağırdı.

Gregor itiraz etmek için dışarı çıktı ama doktor ona fırsat vermedi.

"Yerüstlü, şifre odasına geri çağrılıyorsun. Kardeşinle ilgili acil bir durum olduğunu söylediler."

yordu ve Luxa'yı görmek istediğinden emindi.

Gregor hızla hastaneye gitti ama bir çeşit dezenfektanla banyo yapmadan ve steril giysiler giyip maske takma-

BÖLÜM

9

Gregor üstünü değiştirmek için zaman kaybetmedi, hemen fırladı. Yeraltılar "acil" sözcüğünü öylesine kullanmazlardı. Ne olmuştu? Bot düşmüş müydü, yaralanmış mıydı? Boğulmuş muydu? Eğer öyleyse neden doğruca hastaneye getirmemişlerdi ki? Yoksa başka tür bir acil durumdan söz ediyorlardı? Bütün diğer şifre çözücülerin sabrını sonuna kadar sınadığı belliydi. Biri ona bir şey mi yapmıştı? Belki Ripred geri gelip onu bir şeyle tehdit etmişti o da kendini kaybetmişti. Hamam böceğinin ya da yarasanın ona zarar verebileceğini sanmıyordu. Fare de kırpdayamayacak kadar güçsüzdü. Ama o yeşil örümcek! Belki de onu ağına kıstırmıştı. Gregor hâlâ örümceklere güvenmekte zorlanıyordu. Topraklarına yaptıkları yolculuk sırasında onu neredeyse yiyeceklerini düşünmek bunu

doğru giden bir kan izi vardı. "Bot!" diye bağırdı. Eğer ona bir şey yaptılarsa, saçının bir teline bile zarar verdilerse...

Bot koşarak koridora çıktı. "Gre-go! Gre-go!" diye bağırdı panik içinde.

Onu kaldırıp elleriyle buklelerini karıştırarak yarası olup olmadığını kontrol etti. "Sorun ne? İyi misin? Birisi sana bir şey mi yaptı?"

"Hayır, ben iyiyim. İçeri gel! İçeri gel!" Bot gömleğini çekiştirip onu odaya soktu. Aklı tamamen karışmış olan Gregor içeri girdi. Orada, taş zeminin ortasına çömelmiş duran kız kardeşiydi, Lizzie.

"Yo, hayır," dedi Gregor. Buraya nasıl ve neden geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama sormanın sırası olmadığını da anlamıştı. Bir yeri kanamıyor olsa da acı çektiği belliydi çünkü Lizzie endişe nöbetlerinden birini geçirmekteydi. Soluk almaya çabalıyor, yaprak gibi titriyordu ve avuçlarının terlediği o mesafeden bile belli oluyordu. Babası bunu Gregor'a açıklamıştı. Herkesin içinde ya savaş ya kaç içgüdüsü bulunurmuş. Tehlike anında bu tetiklenirmiş ve bütün vücuda adrenalin pompalanırmış. Bu da senin ya rakibinle deli gibi mücadele etmene ya da çılgınlar gibi kaçmana neden olurmuş. Gregor müzede sonunda Zaman Kehaneti'nin kendisi için ne anlama geldiğini anladığında bir panik atak geçirmiş olduğunu tahmin etti. Hem de ciddi bir taneydi. Ama Lizzie gibi insanların panik atak geçirmesi için çok önemli bir şey olması gerekmiyordu. Bazen ortada hiçbir neden olmadan da endişe nöbetine kapıldığı oluyordu. Korkunç bir dehşete kapılıyordu ama karşısında

ne savaşabileceği ne de kaçabileceği bir şey olmuyordu.

Bu kez gerçek bir şey vardı. Yeraltı'na gelme düşüncesi bile Lizzie'ye nöbet geçirtebiliyordu. Şimdi gerçekten buradaydı ve bir oda dolusu devasa korkutucu yaratığın karşısındaydı. Onu tehdit edecek bir şey yapmıyorlardı. Fare, yarasa ve örümcek odalarına çekilmişti. Hamam böceği oyuğunda kaybolmuş ve perdesini kapamıştı. Temp kalmıştı çünkü asla Bot'u terk edemezdi ama o da masanın altına saklanmıştı. Yalnızca Nerissa, Lizzie'nin yanındaydı, onu yatıştırmaya çalışıyordu ve kendisi de bir çeşit nöbet geçirmeye çok yakın gibi görünüyordu.

Gregor, Bot'u kucağından indirip Lizzie'nin yanına gitti. "Bu kimin kanı?" diye sordu Nerissa'ya.

"Hermes'in. Kardeşini Yerüstü'nden getirdi. Kemirenler tarafından tuzağa düşürülmüşler ve pençelenmiş. Kardeşinin yarası yok ama onu sakinleştiremiyoruz," dedi Nerissa.

"Evet, biliyorum. O bazen böyle olur," dedi Gregor. Lizzie'nin arkasına oturdu, onu kendine çekip kollarıyla sardı. "Hey, Liz. Her şey yolunda. Her şey yolunda. Kimse sana zarar vermeyecek."

"Oh! Gregor! Eve... dönmelisin! Hemen!" sözleri dökküldü Lizzie'nin ağzından.

"Neden? Ne oldu?" diye sordu Gregor, aniden kendisi de korkuya kapılarak. Lizzie'nin kendini Yeraltı'na gelmeye zorlayacağı kadar korkunç ne olmuş olabilirdi?

"Büyükanne... Hastanede. Babam... yine çok hasta. Ben ona... bakamıyorum!" dedi Lizzie.

"Ne? Ama babam mektuplarında her şeyin yolunda olduğunu yazıyordu." Bu yeni mi olmuştu yoksa babası Gregor'un endişelenmemesi için ondan bazı şeyleri saklıyor muydu? "Ya Bayan Cormaci?" diye sordu Gregor. O daha önce hep onların yanında olmuştu.

"Büyükanneyle... kalıyor. Çok yorgunum. Eve... gelmelisin!" dedi Lizzie. Ve bunu söyledikten sonra her yere kustu.

Gregor öğürürken onu tuttu, söylediği şeyleri anlamaya çalışıyordu. Aşağıda o kadar çok sorun vardı ki evde neler olduğunu düşünecek zamanı olmamıştı. Büyükanne hastanede miydi? Babası yine hastalanmış mıydı? Durum çok kötü olmalıydı.

Lizzie'nin öğürmesi bitince onu kaldırdı ve odanın diğer tarafına taşıdı. Onu kucağına oturttu, titrediğini hissedebiliyordu. "Her yolunda. Her şey yoluna girecek. Ben hepsini hallederim," dedi. Oysa nereden başlayacağını bile bilmiyordu.

"Yanımda... kese kağıdı var. Sırt çantamda," dedi Lizzie.

Sırt çantası kusmuk havuzunun yanında duruyordu. "Hey, Bot! Lizzie'nin sırt çantasını getirebilir misin?" diye sordu Gregor.

"Yapabilirim," dedi Bot, sırt çantasını getirmek için koşarken. "Kese kağıdını da getirebilirim!" Tombul parmakları fermuarı açmakta zorlanıyordu ama başardı ve içinden katlanmış bir kese kağıdı çıkarttı.

lerinde çok fazla oksijen olurdu ve bir torbaya solumak onların karbon dioksit almasını sağlardı. Gregor Lizzie'nin sırtındaki gerilmiş kaslara masaj yaptı ve masaj torbaya solumasıyla birleşince biraz sakinleşmeye başladı.

"Her şey yolunda, Lizzie. Sen iyisin," dedi Bot, ablasının elini okşayarak. Lizzie'nin atakları Bot'u üzen az sayıda şeyden biriydi. "Ben buradayım."

Nerissa birkaç Yeraltlı çağırdı, hemen gelip yerdeki kusmuğu temizlediler. Sonra, en ufak bir hareketin bile Lizzie'nin endişesini arttıracağını anlamış gibi bütün yaratıklar hareket etmeden bekleyip olacakları izledi.

Ripred odaya daldığında onları bu halde buldu. "Neler oluyor burada?" Burnu kıpırdıyor, kokunun kaynağını anıyordu. Sonra gözleri Lizzie'yi buldu ve öylece kaldı, kuyruğunun ucu hariç, o soldan sağa gidip geliyordu. Yüzünde Gregor'un daha önce hiç görmediği bir ifade vardı. Eğer bir isim koymak gerekirse Gregor buna ancak şefkat diyebilirdi. Sıçanın sesi kibarlığın doruklarındaydı. "Konuğumuz olduğunu bilmiyordum. Ama kim olduğunu tahmin edebiliyorum. Sen Lizzie'sin, değil mi?"

Lizzie başını torbadan kaldırıp yaralı yüzlü dev sıçana baktı. "Sen Ripred'sin," diye fısıldadı.

"Bu doğru. Sonunda seninle tanışabildiğime çok sevindim. Bana gönderdiğin bütün o güzel yemekler için sana teşekkür etmek istiyordum. Her zaman günümün güzel geçmesini sağladılar," dedi Ripred.

Gregor torbayı açtı ve Lizzie'nin yüzüne tuttu. "Soluk al. Yavaş ve derin. Yavaş ve derin."

Bu işe yaradı çünkü endişe nöbeti geçirenlerin sistem-

Gregor, Ripred'in davranışlarına anlam veremiyordu. Neden Lizzie'ye karşı bu kadar nazik davranıyordu? Bot'a

hiçbir zaman iyi davranmamıştı.

Ripred yavaşça hareket etti. "Bazen konuşmak iyi gelir," dedi. "Dikkatini dağıtacak bir şeyler yapmak."

Gregor sıçana şaşkınlıkla bakıyordu. Panik atak hukkında o ne bilirdi ki? Kendisinin hayatta hiç panik atak geçirmediği kesindi. "Babam onunla matematik problemleri çözer," dedi Gregor yine de.

"Matematik iyidir," dedi Ripred. "Sekiz yedi daha kaç eder, Lizzie?"

"On beş," dedi Lizzie.

"Bundan daha zor sormalısın. O bir sayı büyücüsü gibidir, değil mi, Liz?" dedi Gregor. Bu doğruydu. Okuldaki öğretmenleri onunla ne yapacaklarını bilemezdi. Normal sekiz yaş çocuklarının çözebileceğinden çok daha zor problemler çözebiliyordu.

"Gerçekten mi?" diye sordu Ripred. "On iki kere sekiz kaç eder?"

"Doksan altı," dedi Lizzie.

"Daha zor," dedi Gregor. "O küp almayı çok sever."

"Altının küpü nedir?" diye sordu Ripred.

"İki yüz on altı," dedi Lizzie.

"Ya on üçün?" diye sordu Ripred.

"İki bin yüz doksan yedi," dedi Lizzie hiç düşünmeden. Biraz sakinleşmiş görünüyordu.

Lizzie bir an düşündü sonra söyledi; "Elli bin altı yüz elli üç."

Ripred onay için Heronian'a baktı ve fare başını hafifçe sallayarak onayladı. Bu sonuncusundan Gregor bile oldukça etkilenmişti.

"Bu doğru. Anlaşılan bu da doğru," dedi Ripred. Yürümeye başladı, bu onun bir şeyler düşündüğünü gösteren bir hareketti. "Lizzie? Bulmaca sever misin?" Kız başını salladı. "Bulmacalar da sakinleştirici olabilir. Hem de bende çok eğlenceli bir tane var. Burada yapabiliriz. İster miydin?"

"Olur," dedi Lizzie. Gregor onun titremesinin azaldığını hissedebiliyordu. Hiçbir şey Lizzie'nin dikkatini bir bulmacadan daha fazla çekemezdi. Ona bir keresinde sokaktan aldığı bulmaca kitabını anımsadı. Bot'u kızak kaymak için Central Park'a götüreceği zaman kalıp babasına bakmaya gönüllü olmuştu, Gregor da ona ödül olarak bir hediye vermek istemişti. Ona aldığı büyük, kalın bulmaca kitabına bayılmıştı.

Ripred Lizzie'nin biraz ilerisinde önüne rahatça kuruldu. "Tamam. Bakalım. Bot, sen gidip Temp'in yanında dur."

"Yaşasın, oyun!" dedi Bot ve heyecanla Temp'e koştu.

"Şimdi, Lizzie, oturduğun yerden yedi yaratık görebiliyorsun. İki insan, biri bir Yerüstlü ve diğeri bir Yeraltlı,

"Otuz yediyi dene," dedi Ripred'in arkasından boğuk bir ses. Heronian'dı. Fare ön ayaklarının üstünde doğrulmayı başarmıştı.

bir yarasa, bir fare, bir hamam böceği, bir örümcek ve bir de sıçan. Az önce yemek yedik ve hepimiz en sevdiğimiz yiyeceği yedik. Hiç birimizin en sevdiği yiyecek başkasıy-

la aynı değil. Yenilen şeyler, balık, peynir, pasta, kurabiye, ekmek, mantar ve karides. İpuçları için hazır mısın?" diye sordu Ripred.

"Hazırım," dedi Lizzie ve ellerini önünde birleştirdi. Artık torbaya ihtiyacı yoktu.

Ripred hızlı ama tane tane konuştu. "Yarasanın en sevdiği yiyecek mantar veya pastadır. Kurabiye hamam böceğinin favori yiyeceği değildir. Fare peynir yer ama bugün yemedi. Yeraltının favori yemeği kurabiye veya karidestir. Mantarlar ve kurabiyeler memeliler tarafından yenmedi. Yerüstünün en sevdiği yiyecek pasta veya ekmektir. soru şu, peyniri kim yedi?"

"Ama bu tamamen haksızlık," diye düşündü Gregor. Bu kadar saçmalıktan sonra kim bilebilirdi ki bunu? Yine de Lizzie'yi sakinleştirdiği kesindi.

Yere bakıyordu, ellerini öyle sıkmıştı ki eklemleri beyazlaşmıştı. Otuz saniye geçti sonra yüzünde bir zafer sırıtışıyla Ripred'in gözlerinin içine baktı. "Sen yedin," dedi.

"Yanlış," diye düşündü Gregor. Ripred'in en sevdiği yiyecek kremalı karidesti.

"Hmm," dedi Ripred, kuyruğunu o kadar hızlı sallıyordu ki şaklama sesi çıkıyordu. Ama sesi sakindi. "Temp, sanırım Bot'u çocuk odasına indirip bebek fareleri beslemeye götürebilirsin. Bunu ister misin, Bot?"

"Ev-vet!" dedi Bot. Temp masanın altından çıkınca hemen sırtına atladı.

Ripred onları kapıya kadar izleyip arkalarından bağırdı. "Ve biz sizi çağırıncaya kadar buraya gelmenize gerek yok!"

Gregor odadaki diğer yaratıkların mırıldandıklarını duyabiliyordu. Hepsi rahatlamış hatta biraz heyecanlanmış görünüyorlardı. Hamam böceği Min, arkından başını uzattı ve Daedalus kanatlarını çırptı. Bunları Bot'tan kurtuldukları için yapıyor olmaları mümkün müydü? Hayır, başka bir şeyler daha olmalıydı. Ama ne?

Tam o anda Ripred odaya geri geldi. Sıçan Lizzie'ye gerçekten de gülümsüyordu. "Yani," dedi. "Yani, yani, yani." Kalçasının üzerinde doğruldu ve başını öne eğerek gösterişli bir selam verdi. "Yeraltı'na hoş geldin, Prenses."

II. KISIM

Tıklama

BÖLÜM

10

Ripred'in ağzından çıkanlar Gregor'u şaşkınlıktan sersemletti. Prenses! Bu yalnızca bir anlama gelebilirdi: Sıçan, kehanetteki prensesin Bot değil de Lizzie olduğuna karar vermişti ve onu burada tutmak isteyecekti. "Hayır! Kesinlikle olmaz, Ripred! O burada kalamaz!" Ayağa fırlarken Lizzie'yi de kaldırdı ve onu elinden tutup kapıya doğru çekiştirdi. "Haydi, gel, Liz, seni eve gönderelim."

Ripred kendi büyük, sıçansı varlığını kapının önüne attı. "Gitmenize izin veremem. Güvenli olmaz."

"Bu doğru," dedi Daedalus. "Hermes ve kız kardeşin, evinize çıkan hava bacasının dibinde kıstırılmış. Sıçanlar çoktan oraya askerlerini yerleştirmiştir."

"O zaman Central Park'takinden geçer," dedi Gregor.

"Şu anda işi olmayan bir yarasa bulabilsek bile bu pek akıllıca olmaz. Oraya da nöbetçi koymuşlardır. Hem za-

vallı Lizzie'yi tek başına Central Park'ta mı bırakmak istiyorsun? Taşı yerinden nasıl kaldıracak? Bu karanlıkta eve nasıl dönecek?" diye sordu Ripred.

Gregor'un ne Yeraltı'nda ne de Yerüstü'nde saatin kaç olduğundan haberi yoktu. Ama günün hangi saati olursa olsun Lizzie'yi Central Park'a tek başına gönderemezdi. Babasının onu almaya gelmesini ayarlaması gerekiyordu. Ne yazık ki bu da olmazdı. Babası yine hastalanmıştı ve eğer çamaşırhaneye mesaj için yarasa gönderemiyorlarsa onunla nasıl haberleşecekti? Onu eve götürmenin tek bir yolu kalıyordu. "Ben onu götürürüm," dedi Gregor.

"Regalia'dan dışarı adımını atmayı dene de kendini kaç saniyede zindanda buluyorsun gör," dedi Ripred. "Hem de bu kez yarasanla birlikte."

Gregor içindeki çaresizliğin büyüdüğünü hissediyordu. Lizzie'nin burada kalmasına imkân yoktu! Onu eve göndermeliydi ama Ripred'in tüm söyledikleri doğruydu. "Onu neden istiyorsun? Bu 'Prenses' olayı da nedir? Bulmacayı doğru çözemedi bile! Senin öğlen karides yediğini biliyorum!"

Ripred Lizzie'ye bakarak gözlerini devirdi. "Gördün mü? Son bir yıl ben bunlarla uğraştım. Onu sen aydınlatmak ister misin?"

"O bir bulmacaydı, Gregor, gerçekten olan bir şey değildi," dedi Lizzie. "Bulmacadaki sıçan peynir yemişti."

"Bunu nasıl bildin? Tahmin mi ettin?" diye sordu Gregor.

"Hayır, yalnızca o yanıt kalmıştı. Farenin peynir yemediğini söyledi. Mantar ve kurabiye yiyen iki hayvan memeli değildi, bu yüzden örümcek ve hamam böceği peynir

yemiş olamazdı. Ve peynir Yerüstünün de, Yeraltının da yarasanın da favori yiyeceği değil. Böylece geriye bir tek sıçan kalıyor. Anladın mı?" dedi Lizzie.

Açıklamayı dinlemek bile Gregor'un başını döndürmüştü. "Hayır, anlamadım, Liz," dedi Gregor. "Bütün anladığım senin eve dönmen gerektiği."

"Belki de o gitmek istemiyordur," dedi Ripred.

"Tabii ki istiyor!" dedi Gregor.

"En iyisi kendisine soralım," dedi Ripred. "Lizzie, eğer sen bir bulmacayı çözemezsen Yeraltı'ndaki bütün insanlar ölecek olsaydı, gitmek mi isterdin, kalmak mı?"

"Ne?" diye sordu Lizzie, aniden paniğe kapılarak. "Böyle mi olacak?"

"Ona böyle şeyler söylemesene!" dedi Gregor. "O prenses değil zaten! Prenses olan Bot!"

"Bir prensesin kız kardeşine ne denir?" diye sordu Ripred.

"Tamam! Prenses denir!" dedi Gregor. "Ama bu yalnızca hamam böceklerinin uydurduğu bir saçmalık. Etrafta kimsenin bana prens dediğini duymadım."

"Aha, sorun buysa bundan sonra senin adın Prens Gregor," dedi Ripred.

"Annem, kardeşim ve ağabeyim de mi?" diye lafa karıştı Ripred'in sorusuna henüz yanıt vermemiş olan Lizzie. "Onlar da mı ölecek?"

"Kalsan bile ölme olasılıkları var. Senin de. Ama yaşama şansları da var. Ama eğer sen kehanetteki prensessen

ve buradan gidersen hiç kimsenin hiç şansı kalmaz," dedi Ripred. "Sanırım bu odadaki herkes benimle aynı fikirde."

"PÜF NOKTASI DOĞRU İSİMDE," dedi Nerissa ani-

den. "Zaman Kehaneti'ndeki o satır bu anlama geliyor olmalı. Bir prensesimiz vardı ama doğru isimdeki değildi. Püf noktası buydu. Gerçek prenses sen olmalısın, Lizzie. Pençe Şifresi'ni çözmemize yardım edecek olan sensin."

"O zaman kalmalıyım, Gregor," dedi Lizzie. "Buradaki herkesin ölmesine izin veremem."

"Ya babam ne olacak?" diye sordu Gregor.

"Bilmiyorum," dedi Lizzie. Soluğu yine sıklaşmaya başlamıştı. "Onu bilmiyorum."

"Oraya para göndertirim. Ve talimatlar. Sizin nazik Bayan Cormaci'niz bir hemşire tutabilir, öyle değil mi? Bu iş yapan insanlar vardır herhalde, değil mi?" dedi Ripred.

"Eğer oraya not gönderebiliyorsanız o zaman söyleyin Bayan Cormaci Lizzie'yi Central Park'tan alsın," dedi Gregor.

"Ama ben gitmiyorum, Gregor," dedi Lizzie mutsuz bir ifadeyle. "Kalmam gerekiyor." Ripred'e döndü. "Bayan Cormaci'ye nasıl ulaşacaksınız? Sıçanlarla mı? Yukarıda yaşayan, küçük olanlarla mı?"

"Kesinlikle. Sürekli kendimi açıklamaya çalışmamak ne büyük rahatlık," dedi Ripred.

"Ben notu yazıp parayı bulayım," dedi Nerissa. "Ripred, bana ihtiyacın kaldı mı?"

Nerissa'nın rengi o kadar solmuştu ki teninin altındaki koyu morumsu damarlar görünüyordu. Lizzie'nin apar topar gelişi ona fazla gelmiş olmalıydı. Her an bayılabilecek gibi duruyordu.

"Hayır," dedi Ripred. "Git bir hemşireye görün, sonra da dinlen."

"Tamam," dedi Nerissa, kapıya yürürken duvara tutundu. "Olur."

"Nerissa, bugünkü yardımların paha biçilmezdi," diye ekledi Ripred ve o da başıyla teşekkür etti.

Sıçan Nerissa'ya iltifatlar yağdırmaya başladıysa gerçekten keyfi yerinde olmalıydı! Ripred mutluysa bile Gregor hiç değildi. Ama bu durumda Lizzie'yle tartışmanın işe yaramayacağını biliyordu. Ve Ripred onu burada tutmayı kesinlikle kafasına koymuştu.

İki Yeraltlı buharı tüten tabaklarla dolu iki arabayı iterek gelince Gregor ne kadar aç olduğunu fark etti. Kendine mantarlı ve söğüş etli kocaman bir sandviç hazırladı ve ona yarım litre süt eşliğinde yerken başka bir plan düşünmeye çalıştı.

Lizzie midesi boş olduğu halde ancak Ripred'in ısrarları sonucunda bir dilim tereyağlı ekmek aldı. "Gel de şifre takımımızın diğer üyeleriyle tanış," dedi sıçan, kuyruğunu kendi etrafına dolayıp ona odada rehberlik ederken. "Hepsinin sana çok tuhaf göründüğünü biliyorum ama inan bana, onlarla Prens Gregor'la olduğundan çok daha fazla ortak noktan var."

"Neden?" diye sordu Lizzie, Gregor'a endişeli bir bakış atarken.

"Çünkü aynı şekilde düşünüyorsunuz," dedi Ripred. "Ah, bu arada sorayım, şarkı söylemiyorsun, değil mi?"

"Pek değil. Sözlü müzikten hoşlanmıyorum," dedi Lizzie.

Odada gözle görülür bir rahatlama oldu.

"İyi. İyi." dedi Ripred. Sonra eğilip Lizzie'nin kulağına fısıldadıklarını Gregor zar zor duyabildi. "Bazılarına karşı çok sabırlı olman gerek. Çok utangaçlar."

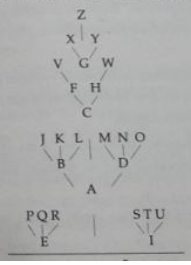
Bu kendisi de çok utangaç olan Lizzie gibi birine söylenebilecek en mükemmel şeydi. Her zaman arkadaş edinmekte güçlük çekmişti. Dürüst olmak gerekirse onun tek bir arkadaşı vardı, Jedidiah isminde tuhaf bir çocuk. Lizzie'yle aynı okuldaydı ama o diğer çocukların hepsinden akademik olarak çok ilerideydi. Daha sekiz yaşındayken ve size her şeyin nasıl çalıştığını söyleyebilirdi. Araba, telefon, bilgisayar. Bir keresinde oyun grubu için geldiğinde tam bir saat fırın hakkında konuşmuştu. Gregor sonunda çözümü ikisini de dışarı çıkarıp çocuk parkına götürmekte bulmuş, orada top oynatmaya çalışmıştı. Lizzie üşümüş, Jedidiah'nın gözleri büyülenmiş gibi trafik ışıklarına takılıp kalmıştı. Umutsuz bir durumdu. Bir de Jedidiah her zaman Lizzie'ye Elizabeth demekte ısrar ediyordu ve kendisine de Jed veya buna benzer bir şey dendiğinde çok kızıyordu. Gregor için ikisini konuşurken dinlemekten daha sıkıcı bir şey olamazdı. "Ne düşünüyorsun, Jedidiah?" "Bilmiyorum, Elizabeth." Yine de Jedidiah'ya teşekkür borçluydu çünkü o olmasa Lizzie'nin hiç arkadaşı olmayacaktı.

Diğer şifre çözücülerin de utangaç olması fikri Lizzie'ye cesaret vermişti. Tanıştırılırken hepsine nazikçe "merhaba" dedi. Ondan hoşlanmış olmalıydılar çünkü odalarından çıkmaya başlamışladı. Daedalus neredeyse

benzer sesler çıkartıyordu ve kabuğunun grimsi bir tonu vardı. Heronian ayağa kalkıp ona doğru gitmeye çalıştı ve hafifçe eğilerek selam verdi, Lizzie de karşılığında dikkatle selam verdi. Ve son olarak Reflex temkinli bir tavırla dışarı çıktı, selam verdi ve ağına geri döndü.

Sonra Ripred duvara kazınmış ağacı gösterdi. "Bu Aktarma Ağacı. Yıllar önce uzun mesafelerden iletişim kurmayı kolaylaştırmak için bulunmuş. İnsanlar, sıçanlar, fareler, örümcekler, hamam böcekleri ve yarasalar birlikte geliştirmiş ve sırf böyle olması bile çok büyük bir başarı. Bu bizim çok nadir barış zamanlarımızdan birinde olmuş, anlayabileceğin gibi. Günümüzde hâlâ kullanılıyor. Ona biraz bak ve bana ne düşündüğünü söyle," dedi.

Gregor ağaca bütün dikkatiyle baktı, gördüğü şuydu:

AKTARMA AĞACI

KLİKLEME	TIRMALAMA	TIKLAMA
Sola git	Yukarı git	sağa git

hemen yanlarına geldi, yarasalarla insanlar birbirleriyle zaten iyi anlaşıyorlardı. Min yerinden yavaşça çıktı. Yaşlı bir dişi hamam böceğiydi, bu yüzden yürürken gıcırtıya

"Alfabeyle süslenmiş bir yılbaşı ağacına benziyor," Gregor'un ilk düşüncesi oldu. Ama bunun şifreyle olan bağlantısını bile çözememişti.

"Sanırım..." diye başladı Lizzie tereddütle.

"Devam et, hata yapmaktan korkma," dedi Ripred.

"Şey, belki sesler... klikleme, tırmalama, tıklama... harfleri yapmak için kullanılıyordur," dedi Lizzie. "Bir klik E harfidir, tırmalama A olabilir ve bir tık de I'dır. Doğru mu?"

"Kesinlikle doğru," dedi Ripred. "Peki, eğer bir tırmalama ve sonra iki tık duyarsan?"

Lizzie konuşurken bir yandan parmaklarıyla ağacın dallarını takip etti. "Bir tırmalama seni A'ya çıkarır, birinci tık sağa, D'ye götürür ve ikinci tık sağa, O harfine götürür." Gözleri parladı. "Bu Mors Alfabesi gibi bir şey. Telgrafla mesaj yollarken kullandığımız gibi. Noktalar ve çizgilerle."

"Evet, ama Mors alfabesinde yalnızca iki ses kullanılır oysa bizde üç ses var. Mors alfabesini sen nereden biliyorsun?" diye sordu Ripred.

"Babam öğretti," dedi Lizzie. "Ama ağaç yoktu; onun her harfin yanında çizgiler ve noktalar bulunan bir çizelgesi vardı."

"Bunun gibi mi?" diye sordu Ripred, başıyla yeri göstererek.

A |	H |/	O-Ö \//	V |\\
B \\	I-İ /	P \\	W |//
C-Ç ||	J |\\	Q \\/	X ||\
D \/	K ||	R \\/	Y ||/
E \	L |\/	S-Ş /\	Z |||
F |\\	M |/\	T /|	
G-Ğ ||	N |/|	U-Ü //	

dedi Lizzie. "Demek ki bu da Aktarma Ağacı'nı göstermenin başka bir yolu."

"Yine haklısın," dedi Ripred. "Bazıları bunun çok faydalı bir öğrenme yöntemi olduğunu düşünüyor. Ama elbette en iyi öğrenme yolu duyarak öğrenmek. Tırmalama-tırmalama-klikleme. Tıklama-tıklama-tırmalama. Çünkü bu şekilde iletiliyor."

Babası Mors alfabesini öğretirken Gregor da oradaydı. Aslında ilginçti ama hiç aklında kalmamıştı. Lizzie duyar duymaz büyülenmişti ve birbirlerine mesaj yollayabilmeleri için Gregor'un da öğrenmesini çok istemişti. Oysa onun çözebildiği tek şey gemilerde ve başka acil durumlarda kullanılan S.O.S. yardım çağrısını ezberlemek olmuştu. Nokta-nokta-nokta-çizgi-çizgi-çizgi-nokta-nokta-nokta. S.O.S. Anlaşılması için aralarında fazla boşluk bırakmadan yapılması gerekiyordu. S.O.S. Bunu onun beynine ka-

Gregor onu durdurmak zorunda kalmıştı. Lizzie'ye kalsa günde beş saat çalıştırırdı. Sanki Gregor'un yeterince ödevi yokmuş gibi bir de o ödevler veriyordu.

"Madem bu şifrenin nasıl çalıştığını zaten biliyorsunuz, sorun nedir?" dedi Gregor.

"Bu bir şifre değil, Gregor. Bu mesaj yollama yöntemlerinden biri. Sanki telefonu kaldırıp konuşuyormuş gibi," dedi Lizzie. "Ve ne dediğini herkes anlayabilir."

"Bunu daha önce duymuştun. Sıçan pençeleriyle tırmalama, tıklama ve klikleme," dedi Ripred.

Gregor bir keresinde Ateş Toprakları'ndaki bir mağarada gecenin bir yarısı uyanıp bu sesleri duyduğunu anımsadı. Ripred ona uyumasını söylemişti. "Mağaradayken," dedi.

"Evet, mağarada duymuştun. O mesajlar şifreli değildi. Sıçanlar o mesajları insan dilinde göndermekte bir tehlike görmemişti," dedi Ripred. "Ama artık savaş kızışmışken artık her şey şifreli." Sıçan masanın üzerindeki kargacık burgacık çizgilerle bezeli kumaş şeritlerden birini çekti ve salladı. "Şifre bu! Pençe Şifresi! Zaman Kehaneti'ndeki! Ve Lizzie'nin çözmemize yardım etmesi gereken de bu!"

Gregor sonunda anlamıştı. Klikler, tırmalamalar ve tıklar şifre değildi. Onlar alfabenin ABC'sini bilmek gibiydi. Ama sıçanların gönderdikleri mesajlar anlaşılamıyordu çünkü şifreli yazılmışlardı. A harfi artık B de olabilirdi, Q

başka bir harfi mi temsil ediyor?"

"Tam olarak değil," dedi Heronian, Lizzie'nin yanına giderek. "Kriptogram olsaydı birkaç dakikada çözmüş olurduk. İşin içinde başka bir şey daha var."

"Daha karmaşıklaştıracak bir şey. Bir çeşit yer değiştirme," dedi Daedalus.

"Bulama, bul, bulmadık biz," dedi Min, uzaktan gıcırdayarak.

"Ama sorun şu ki zamanımız kalmadı. Tik, tak, tik, tak," dedi Ripred, hüsranla başını sallayarak. "Olamaz, ben yine acıktım." Gidip kızarmış bir pilici bütün olarak ağzına attı.

"Yapılmasına yardım ettiğim kurabiyeleri aldın mı?" diye sordu Lizzie, şifreden gözlerini ayırmadan.

"Hayır, yapılmasına yardım ettiğin kurabiyeleri almadım," dedi Ripred, Gregor'a kötü kötü bakarak. "Kurabiyelerim nerede?"

"Herhalde hastanedeki sırt çantamdadır. Savaşa gelirken yanımda getirmiştim. Üzgünüm, sana ikram edecek zamanım olmadı," dedi Gregor. "Hemen gidip getirmemi mi istiyorsun?"

"İstiyorum. Hatta ben de seninle geleyim de başlarına başka bir talihsizlik gelmesin. Hem babana mesaj gönderildiğinden emin olurum," dedi Ripred. Kuyruğunun ucuyla usulca Lizzie'nin başına dokundu. "Burada kalabilirsin,

"İyi. Yakında dönerim," dedi Ripred.

Gregor bir süre kapıda durup kardeşinin onlar gittikten sonra krize girmediğinden emin olmayı bekledi ama o çoktan diğerleriyle bir dizi harf hakkında tartışmaya başlamıştı. Reflex bile yanlarına gelmeye cesaret edebilmişti. Ürpertici bir manzaraydı ama sorun yoktu.

Ripred onlardan kendilerini duyamayacakları kadar uzaklaşmayı beklemişti. Sesinin tonu ve tüm konuşma garip bir şekilde alttan alır gibiydi. "Dinle, bu konuda benimle tartışma. Bırak kalsın. Sevdiğin insanları kurtarmak için onun şifreyi çözmesine ihtiyacımız var."

"Ben onu da seviyorum. O benim kardeşim. O çok zekidir ama çok güçlü değildir," dedi Gregor. "Burada hayatta kalabilecek biri değil."

"Biliyorum," dedi Ripred içini çekerek. "Biliyorum. Ama Solovet şimdiye kadar onun buraya geldiğini öğrenmiştir ve savaş varken buradan ayrılmasını önlemek için gerekli emirleri çoktan vermiştir. Ya savaştan sonra, o zaman ne olacak?"

"O zaman sorun olmaz. Onu eve kendim götürürüm ve..." Gregor bir an durdu ve Zaman Kehaneti'ni anımsadı.

SAVAŞÇI ÖLDÜRÜLDÜĞÜNDE

Kimseyi bir yerlere götürebilmek için burada olmayacaktı. "Bir yolunu bulup Lizzie'yi derhal eve götürmeliyim. Bot'u ve annemi de. Hâlâ bunu yapabilirken," Gregor bunları Ripred'den çok kendi kendine söylemişti.

"Bunu yapamazsın. Kimse yapamaz. Ama sorun çıkarmadan burada kalmasına izin verirsen sana yemin ediyorum. üçünü de savaştan sonra güven içinde evlerine ulaştıracağım," dedi Ripred.

"Hayır," dedi Gregor öfkeyle. "Nasıl bir anlaşma bu böyle? Savaş bitince onları burada tutmak için zaten bir neden kalmayacak!"

"Bence sen bunu bir düşün, çocuk. Eğer savaşı kazarsak, Solovet canının istediğini yapar. Sence hiçbirinin gitmesine izin verir mi?" Sesi fısıltıya dönüşmüştü. "Bana tam tersini söyledi. Eğer Bot'u yanında tutarsa hamam böceklerini yanına çekmiş olur, hele Lizzie yanında olursa... Kimbilir kimleri... yani o... o ağırlığınca altın eder. Sonunda baban da onları aramak için buraya gelir ve bütün ailen hayatlarının sonuna kadar burada tutsak olur. Ben sana yardım etmezsem tabii."

Bu, olayın daha önce Gregor'un aklına hiç gelmeyen bir boyutuydu. Bütün ailesinin burada ömür boyu hapis cezasına çarptırıldığını hayal etti. Bir keresinde Ripred bundan söz etmişti, Gregor bunun bir olasılık değil, gerçek olduğunu anladı. "Sana nasıl güveneceğim?" diye sordu Gregor.

"Sana yemin ediyorum," dedi Ripred.

"Sıçan yemini mi?" diye sordu Gregor alayla.

"Öfkeci yemini," dedi Ripred. "İki öfkeci arasında. Onları eve ulaştıracağım."

Gregor öfkeci yemininin değerinin ne olduğuna, hatta değeri olup olmadığına karar vermeye çalışırken borular ötmeye başladı. Ripred başını yana eğip melodiyi dinledi. "Sıçanlar kuzey duvarlarına ulaşmış. Çiftlik topraklarını çevreleyen surlara."

Gregor her an çağrılabilirdi. Belki de geri dönemeyebilirdi. O zaman ne olacaktı?

"Kararın ne, Yerüstlü Gregor? Anlaştık mı?" diye sordu Ripred.

Ona güvenmekten başka çaresi yoktu. "Evet," dedi Gregor.

"İyi. Git ve kendine zırh bul," dedi Ripred. "Savaş alanında görüşürüz."

BÖLÜM 11

Bu konuşmanın ardından Gregor üzerine bir ağırlık çöktüğünü hissetti. Müzede öleceğini kendine kabul ettirdiğinden beri hep bu duruma karşı psikolojik bir savunma geliştirmeye çalışmıştı. İnkâr, ciddiye almamak, geleceği düşünmemek için yalnızca o zamanda yaşamaya çalışmak veya daha kesin olarak bu olayı en fazla bir kere yaşayacağını düşünmek. Bu gerçeğe başka türlü dayanamazdı. Ama bazen, şimdi olduğu gibi, gerçek karşısına pat diye çıkıp yüzüne tokat gibi iniyordu. İlerlemekten ve kalan anlarının tadını çıkarmaktan başka çaresi yoktu.

Koridorlarda yürürken Gregor diğer yüzlere yansıyan kararlılığını görebiliyordu. Ortada bir savaş vardı. Regalialların sonunda ölebileceklerini bilmek için bir kehanete ihtiyaçları yoktu. Üstelik onların da korumaları gereken aileleri ve dostları vardı. Gregor başkalarının da kendisiyle aynı duyguları paylaştığını düşününce kendini daha az

yalnız hissetti. Daha az yalnız ama daha iyi değil.

Ripred'in sözünü ettiği zırh parçalarını nereden bulacağını bilmiyordu ama silah ve onun gibi diğer şeylerle dolu olan bir oda bildiği için oradan başlamanın iyi bir fikir olacağını düşündü. Silah odası savaşa hazırlanan insanlarla tıklım tıklımdı. Kalabalık olmasına rağmen yağlı bir Yeraltlı kadın elinde bir mezurayla yanında bitiverdi.

"Zırh için mi geldin?" diye sorunca Gregor onayladı. "Adım Miravet. Sana yardım edeceğim." Sonra mezurayı o kadar hızlı hareket ettirmeye başladı ki ne yaptığını takip etmek imkânsız oldu. "Nasıl savaşırsın? Yalnız kılıç mı? Sağ elinde mi?"

"Evet, öyle," dedi Gregor, başka ne gibi seçenekleri olduğunu merak ederek.

"Sol elin ne yapar?" diye sordu.

"Hiçbir şey. Bazen görebilmek için koluma ışık bantlarım," dedi Gregor, ön kolunu göstererek.

"Hepsi bu mu?" Miravet sol koluna sanki yapması gereken bir işi savsaklıyormuş gibi aşağılayıcı bir bakış attı. Sonra onu çengellerden sarkan göğüs zırhlarıyla dolu bir duvara götürdü. "Göğüs için," dedi ve çok iyi parlatılmış gümüşten, sedefli bir parçayı indirdi.

Miravet göğüs zırhını ona doğru uzatırken arkalarından bir ses duyuldu. "Hayır, Miravet, onun simsiyah görünmesini istiyorum."

"Nedenini sorabilir miyim?" diye sordu Miravet kaşlarını çatarak. Gregor onu Solovet'in istediğini hemen yapmadığı için takdir etti.

"Uçanuyla uyumlu olmasını ve genel olarak karanlık bir görüntüsü olmasını istiyorum," dedi Solovet.

"Kemirenler karanlık görüntüden etkilenmezler," dedi Miravet, hâlâ elinde kendi seçtiği zırhı tutarken.

"Olsun, insanlar etkilenir. Ölümcül ve güçlü bir havası olunca onu izlemeye daha fazla gönüllü olurlar," dedi Solovet.

"Nasıl istersen," dedi Miravet. Tuttuğu zırhı duvara geri koydu ve onun yerine abanoz gibi parlayan kabuklu, siyah metal bir tane seçti. "Bu nasıl?"

"Bence güzel olacak," dedi Solovet. Miravet sessizce üzerini değiştirmesini ve siyah bir gömlekle pantolon giymesini bekledi. Sonra göğüs plakasını ve diğer zırh parçalarını takmasına yardım etti. Hiçbir parça ağır değildi, bu da iyiydi çünkü kendisini yavaşlatacak hiçbir şey istemiyordu.

Miğferini denetirlerken Gregor aynada kendini gördü, tepeden tırnağa siyahlar içindeydi. "Harika. İstesem de daha fazla kötü adam gibi görünemezdim," diye düşündü. İşte bu halde kürkü bakanın gözlerini kamaştıracak kadar beyaz olan Felaket'le karşılaşacaktı. Bu bir film olsaydı Gregor kesinlikle seyircinin yuhalayacağı taraf olurdu. Diğer yandan... diğer yandan... bu siyahlıkta güçlü bir şey vardı ve Gregor bir yanıyla çok havalı göründüğünü düşündü.

Gregor'un arkasında duran kişinin Solovet olduğunu anlaması için dönmesi gerekmiyordu. Onu tekrar görmenin düşüncesiyle dişlerini sıktı.

Ama Miravet onu incelerken başını salladı. "Onu böyle giydirerek toyluğunu vurguladın. Bunları kaldıracak kadar sert görünmüyor."

Gregor onun ne demek istediğinden emin değildi. Kaldırmak yüzüyle verilmesi gereken bir ifade olmalıydı.

"Kaldıracak," dedi Solovet. "Benimle gel, Gregor." Silah odasından çıkınca ekledi, "Kız kardeşim silah konusunda uzmandır ama karakterler konusunda değil."

Kız kardeşi mi? Solovet... Miravet... İsimleri çok benziyordu ve bu durum onun Solovet'e karşı çıkmaktan neden korkmadığını açıklıyordu.

"Kız kardeşlerden söz açılmışken, birinin daha aramıza katıldığını duydum," dedi Solovet. "Adını bana hatırlatır mısın?"

Baş başa, tenha koridorda sakince yürüyorlardı. Gregor olayı büyütmeden onun sorularına yanıt vermeyi daha fazla reddedemeyeceğini hissediyordu. Kendini yine zindanda bulmak istemiyordu, özellikle artık Bot ve annesinin yanı sıra Lizzie'ye de göz kulak olması gerekirken.

"Lizzie," dedi.

"Onun burada kalmasına bir itirazın yok mu?" diye sordu Solovet.

Aslında vardı. Hem de nasıl. Tonlarca itirazı vardı ama Ripred'le bir anlaşma yapmıştı. "Eğer şifre çözücü oysa, yok," dedi Gregor aksice.

attırmam biraz fazla haince oldu ama artık sen benim ordumun bir parçasısın ve özünde sen bana itaatsizlik ettin. Orduda baş olan, bedenin geri kalanına emir verir. Yoksa kargaşa çıkar. Bu nedenle disiplin bu kadar önemlidir. Disiplini kaybedersek her şeyi kaybederiz."

Gregor bunu aklında tarttı. Büyük ihtimalle planları yapan birine ihtiyacın vardı ve diğerleri de onun idaresine uygun davranmalıydı.

"Kendini emirlere uyacak biri olarak görebiliyor musun?" diye sordu.

"Belki. Belki de uyamam," diye düşündü Gregor. "Şartlara göre değişir." Aslında eğer Solovet ondan gizli bir silah olarak bir salgın yaratmasını isteseydi bunu asla yapmazdı. "Sürekli Ripred'inkilere uyuyorum." demekle yetindi.

"Tamam, bakalım bugün benim emirlerime uyabilecek misin," dedi Solovet.

Büyük Salon'a geldiklerinde Solovet'in bağı Ajax onları bekliyordu. Gregor onu hep uzaktan görmüştü. Kurumuş kan renginde kürkü olan çok büyük bir yarasaydı. Bir keresinde Gregor, Ares'e, Ajax hakkında ne düşündüğünü sormuştu. "Ondan pek hoşlanmam. Neredeyse kimse hoşlanmaz. Ama aslına bakarsan benden de pek hoşlanan yok." Bu yüzden Gregor, Ajax konusunda önyargılı olmamaya çalıştı.

"Bunu göreceğiz. Şahsen ben anahtarın Bot olmadığına henüz ikna olmadım." Bir süre konuşmadan yürüdüler. Sonra Solovet tekrar konuştu. "Belki de seni zindana

Gregor ve Solovet saraydan uçarak ayrıldılar, şehrin sınırlarını gösteren yüksek duvarlardan geçtiler ve kuzeye, tarlalara doğru ilerlediler. Regalia nüfusunun yarısı

tarlada olmalıydı, çılgın bir hızla çalışıyorlardı. "Bu bizim politikamız, kemirenler bu kadar yakındayken ya hasat yapılır ya da her şey yok edilir. Onlara yiyecek bırakmayı istemeyiz," dedi Solovet.

Tarlalar başka bir duvarın dibinde sona eriyordu. O taraf, tarlaları şehirden ayıran duvardan daha alçaktı ama en az üç-üç buçuk metre enindeydi ve orduyu yerleştirmek için iyi bir başlangıç noktasıydı. Artık ağır silahlarla donatılmış yarasalarının üzerindeki insanlarla tıklım tıklımdı. Duvarın ortasındaki kısım nispeten daha tenhaydı, oranı belli ki kumandanlara ayrılmıştı.

Ajax kumanda merkezine konduğunda Gregor duvarın ötesindeki mağarayı rahatça görebiliyordu. Üstünden defalarca uçmuş olmalıydı ama orası her zaman karanlıkta gizlenmiş olurdu. İnsanlar burada da Ateş Toprakları'ndaki gibi çalışıp savaş için hazırlık yapıyor, duvarlara meşaleler yerleştiriyorlardı.

Titreşen ışıkta Gregor savaşın henüz başlamadığını gördü. Yüzlerce sıçan duvarın dışında, zeminde toplanmıştı. Her zamanki gibi dağınık durmak yerine bu kez düzgün sıralar oluşturmuşlardı. Arada bir kıpırdayan bir kuyruk veya kulak hariç hiç hareket etmeden duruyorlardı. Tepelerinde, yarasalarının üstündeki insanlar sürekli oradan oraya uçuyorlardı. Solovet'in gelişi üzerine pek çoğu gelip sıçanların sayısı, durumu ve kumandanları

Kimin kılığına girdin?"

"Onun zırhını ben seçtim," dedi Solovet hafifçe gülümseyerek. "Beğenmedin mi?"

"Satranç tahtasından düşmüş gibi görünüyor!" dedi Ripred ve Gregor yakındaki askerlerin de gülmemek için kendilerini zor tuttuklarını fark etti. "Senin hoşuna gitti mi?" diye sordu, Gregor'u döndürerek incelerken.

Aslında Ripred alay edene kadar Gregor halinden memnun gibiydi. "Aldırdığımı mı sanıyorsun? Benim beğenmem gerekmiyor," dedi.

"Ama biz diğerlerinin beğenmesi gerekiyor," dedi Ripred. Sıçan ona olan ilgisini kaybetmiş göründü ve Solovet'le savaşla ilgili bir sohbete girdi.

"Havadan nakil işleri nasıl gidiyor?" diye sordu Gregor, Ares'e.

"Fena değil. Hâlâ Ateş Toprakları'ndan getirilecek kemirgenler var," dedi Ares. "Ama geride kalanlar en azından en güçlüleri."

"Sen iyi misin?" diye sordu Gregor.

"Biraz yorgunum. Ya sen?" dedi Ares.

"Ben harikayım. Solovet beni birkaç günlüğüne zindana attırdı. Kız kardeşim Lizzie çıkageldi, Ripred hemen onun şifre çözücü olduğuna karar verdi. Ve belli ki bir ahmak gibi görünüyorum," dedi Gregor.

hakkında rapor verdi.

Ares de kısa süre sonra sırtında Ripred'le geldi. Sıçan Gregor'u görünce kahkahalara boğuldu. "Hayır, olamaz.

"İyi görünüyorsun. Siyahlar sana yakışmış," dedi Ares.

"Neyse," dedi Gregor. "Luxa daha iyi. Onu otuz saniye kadar görebildim."

"Benim Aurora ve Nike'ı görmeme izin vermediler. Ama hastanedeki doktorlar onların iyiye gittiklerini söylüyor," dedi Ares.

"Tüh, benim Howard'a bakacak fırsatım olmadı," dedi Gregor, aniden Luxa için endişelenmekten diğer arkadaşlarını unuttuğu için suçluluk hissederek.

"O da çok daha iyi," dedi Ares.

Bir süre sıçanların oluşturduğu sıralara baktılar. "Peki, neden savaşmıyorlar?" diye sordu Gregor. Başlamak için sabırsızlanıyor gibiydi.

"Solovet ne yapması gerektiğine karar vermek için hâlâ sıçanları değerlendiriyor. Yeraltı'nda iki tür savaş olur. Birincisi sürpriz saldırıdır, bu durumda karşı atak, kendini savunma şeklinde olur. İkincisi ise meydan okumadır. İki ordu da toplanır ve belirlenen saatte savaş alanında buluşulur. Bu bir meydan okuma," dedi Ares.

Bu Gregor'a izlediği yüzlerce yıl öncesini anlatan filmleri anımsattı, askerler savaş alanına karşılıklı olarak sıralar halinde dizilir ve bir taraf saldırıya geçer. Bugünkü yerleşme düzeni iki tarafın da avantajına görünmüyordu. İnsanların sıçanlara nasıl saldıracağı hakkında karar vermesi için bol bol zamanları vardı ama bunu yapmak için güvenli bölgelerinden ayrılıp duvardan inmeleri gerekecekti. Sıçanlar, duvarlara saldırmalarına gerek kalmadan bir taktik belirleyip insanların ordusunu zayıf düşürebilirdi ama bu

Yine de insanlar sanki biraz daha şanslı gibiydi. "Bilmem ki. Sanki burada durup beklemek akıllıca gibi görünüyor," dedi Gregor.

"Öyle yapabiliriz. Ama o zaman bir sıçan ordusunun Regalia sınırında hazır beklediği gerçeğiyle yaşamamız gerekir," dedi Ares.

Evet, bu çok rahatlatıcı bir düşünce değildi.

Gregor, Solovet ve Ripred'in kendisine bakıp fısıldayarak konuştuklarını fark etti. Sonra Solovet yanlarına geldi. "Gregor, Ares, sizi ikinci dalganın sağ tarafının beşinci noktasına yerleştirmeyi uygun bulduk. Bunu Ripred önerdi ve ben de seni daha önce hiç savaşırken görmediğim için önerisini kabul ettim."

Gregor bunun doğru olduğunu fark etti. Solovet onu hiç savaşırken görmemişti, ne Ares'le, ne Ares'siz. Yeraltı'na ilk geldiğinde kılıcı bile yoktu. Felaket'i öldürmesi söylendiğindeyse onlarla deniz yolculuğuna katılmamıştı. Salgının ilacını bulmak için ormana gideceklerinde Hamnet, eğer o gelirse rehberlik etmeyeceğini belirtmişti. Gregor ormandan döndüğünde, Solovet salgının başlamasındaki rolü nedeniyle gözaltına alınmıştı. Hayır, hiçbir savaşta veya eğitimde etrafta yoktu. Ona bir-iki numara gösterebilirdi aslında. Belki o zaman ne kadar iyi bir savaşçı olduğunu anlar ve biraz rahat bırakırdı.

Onu nereye koyduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama

kez de kendileri savunmasız kalacaktı. İki tarafın da artıları ve eksileri vardı. Belki de bu yüzden iki taraf da bu tür bir savaşı kabul etmişti.

"İkinci dalganın sağda beşinci noktası" Ares'e bir şeyler ifade etmiş olmalıydı. Yerlerini almaları için komut verilince Ares hemen duvarda bulunmaları gereken yere geçti. Yara-

salarına binmiş askerlerden oluşan üç sıranın ikincisinde-diler. Gregor'un canı iki tarafında Marcus ve Horatio'nun bulunduğunu görünce biraz sıkıldı. "Harika," diye düşündü. "Beni korumalarıyla yolluyor." Ama canının sıkıntısı bile içinde büyümekte olan diğer duyguyu bastırmaya yetmiyordu... heyecan. Savaşı sabırsızlıkla bekliyordu. Özellikle şimdi, hayatı sinir bozucu ve kafa karıştıran bir karmaşayken. En azından savaşırken ne yapılması gerektiğini biliyordu ve bir süre için de olsa başka her şeyi unutabilirdi.

Mağarada gergin bir sessizlik oldu. Havada bekleyiş tiyle dolu bir titreşim vardı sanki. Sonra Solovet'in sakin sesini duydu, "Şimdi."

İlk yarasa dalgası havalandı ve sıçanlar onları karşılamak için ayaklandı. Onlar çarpışmaya yeni başlamışlardı ki Gregor Ares'in havalandığını hissetti. Bu kez havada daireler çizip hedef aramak yoktu. Yarasalar düzgün bir şekil oluşturarak ve bir bütün olarak daldı.

Savaşmak artık Gregor'un kanına işlemişti. Öfkeci yarı ortaya çıktı ve Ares'in onu yerleştirdiği her noktada savaştı. Manevra yapmak için Ateş Toprakları'nda olduğundan daha az yerleri vardı. Tavan yüksek değildi ve sıçanlar düzgün sıralar halinde yakınlarında yer alıyorlardı. Bu Gregor için Ares için olduğu kadar büyük bir sorun değildi. Yarasanın kanatları çok uzun olduğundan, daldıklarında pek çok sıçanın saldırı menziline giriyordu. Kılıcını

rede Gregor yarasanın kanatlarını hedef alan iki sıçanın işini bitirmişti ama üçüncüsü hassas derinin uç bölgesine pençesini geçirmeyi başarmış ve on santimlik bir yırtığa neden olmuştu.

"İyi misin?" diye bağırdı Gregor Ares'e.

"Evet, sonra dikerler," dedi Ares. "Uçuşumu fazla etkilemiyor."

"İyi, gidip şunu yapan sıçanı bulalım," dedi Gregor.

Tam dalmak üzerelerken bir Yeraltlı yükselerek yanlarına geldi ve duvara geri dönmelerini emretti. Gregor itiraz etmek istedi ama Ares anında emre itaat etti. Emirlere uyabildiğini kanıtlaması gerektiğini düşününce bunun iyi bir şey olduğuna karar verdi. Yine de Solovet, Ajax ve Ripred'in önünde yere konduklarında, Gregor kendini tutamadı, "Bir şeyi yok. Küçük bir sıyrık."

"İn aşağı," dedi Solovet. "Perdita ve Mareth'e haber verin," dedi bir gözcüye.

Gregor Ares'in sırtından kayarken aklı karışmıştı. Eğer Ares'in yarasını düşünüyorsa onu hemen hastaneye yollaması gerekirdi. Bunun için Mareth'le Perdita'ya ihtiyacı yoktu.

Perdita savaştan geri geldi ve Mareth duvarın altında bir yerlerden ortaya çıktı. Bir bacağı olmadığı için tam olarak savaşmıyordu ama Gregor onun artık general ya da ona benzer bir şey olduğunu tahmin etti çünkü savaş odasında Solovet'e çok yakın çalışıyordu.

Gregor Solovet'ten tebrik beklemiyordu ama yine de kendisi hakkındaki sözleri onda şok etkisi yarattı. "Ne ya-

tam olarak uzattığında bile Gregor onun kanat açıklığına ulaşamadığı için onu koruyamıyordu. Ve o anda sıçanlar Gregor'dan çok Ares'i haklamaya kararlı gibiydi. Kısa sü-

zık ki savaş için çok yetersiz. Eleştirmek için söylemiyorum; onunla çok az zamanın olduğunu biliyorum. Sol taraf belirgin şekilde zayıf. Çift taraflı silahlandıramaz mıyız?"

"Olabilir," dedi Mareth. "İki kılıcın çözüm olacağını sanmıyorum. Sağ eline ağırlık veriyor, solu zayıf."

"O zaman bir hançer," dedi Solovet. "En azından saldırıları bloke edebilmeli. Perdita, sen bununla ilgilen."

"Tamam, Solovet," dedi Perdita.

"Şimdilik onu zeminde test etme riskini de alamam. Öfkeci dönüşü yapabiliyor mu?" diye sordu Solovet.

"Yapıyorsa da ben görmedim," dedi Ripred. "Genellikle sinirleri bozulur ve kolayca dikkati dağılır"

"Dönebiliyorum!" diye itiraz etti Gregor. "Ormanda yılanlarla karşılaştığımızda bu şekilde kurtulduk!"

"Hmm," dedi Ripred. "Peki, onu kontrol edebiliyor musun?"

"Evet. Yani... sonunda biraz başım dönüyor," diye itiraf etti Gregor. Bu herhalde yılın en azımsanmış açıklaması seçilebilirdi. Kontrolünü tamamen yitirmiş, asmaları tutunup kusmuştu. Ares'in sırtına tırmanmayı güçlükle başarmış, başının dönmesinin geçmesi çok uzun sürmüştü.

"Ripred?" dedi Solovet. "Bu senin alanına giriyor."

"Sanki başka yeterince işim yokmuş gibi," dedi sıçan.

"Ares için fikrin ne?" diye sordu Solovet Ajax'a.

"Bu doğru değil!" dedi Gregor, yarasasını savunmak için ortaya atılarak. "Onu Ateş Toprakları'nda görmeniz lazımdı."

"Ateş Toprakları'nda alan çok genişti, genelde öyle olmaz," dedi Ripred. "Bu kadar alıngan olma. İkinizin hayatta kalması için uğraşıyoruz."

"Ona ne tür bir hançer verelim?" diye sordu Perdita.

Solovet bir an için Gregor'a dikkatle baktı. Sonra kemerinden kendi hançerini çıkartarak uzattı. "Bunu al."

Hançer çok güzel bir parçaydı. Yalnızca kabzası tamamen kırmızı değerli taşlarla işlenmiş olduğu için değil, aynı zamanda çok güçlü ve mükemmel bir çeliği olduğu için. Diğerlerinin yüzünden bunun pek alışılageldik bir şey olmadığını anlamıştı.

"Bunu kabul edemem. O senin," dedi Gregor. Ama istiyordu. Eğer bir hançeri olması gerekecekse bu tam önünde duranı istiyordu.

"Artık çok nadir savaşıyorum. Kullanılmamaktan dolayı paslanmasını istemem," dedi Solovet.

"Al şunu. Kıyafetine biraz renk gelsin," dedi Ripred.

"Teşekkürler." Gregor'un parmakları kabzayı kavradı ve hançerin çeliğinin kılıcınınkine sürtmesine engel olamadı. Çarpışan iki metalden çıkan ses onu tatmin etmişti. Çelikleri incelediğinde ikisinde de tek bir çizik bile olmadığını gördü. Birinci sınıf bir hançerdi, belki kılıcın-

"Kanatlarının alanı konusunda fazla dikkatsiz. Sanki olduğunun yarısı boyundaymış gibi davranıyor. Yarası hafif olduğu için şanslı," dedi Ajax ekşi ekşi.

dan bile daha güçlüydü. Bu silahı kendisine verdiği için Solovet'i biraz sever gibi oldu. Ama bu duygu uzun sürmedi.

"Neyse, artık geri dönelim mi?" diye sordu Gregor hançeri kolayca ulaşmak için sağ kalçasının üzerinde konumlandırırken. Onu denemek için sabırsızlıktan ölüyordu.

"İkiniz mi? Hayır," dedi Solovet, çok saçma bir fikir duymuş gibi. "İkinizi eğitime gönderiyorum."

BÖLÜM
12

Başta Gregor Solovet'in şaka yaptığını sandı. Ama o pek şaka yapacak türden biri değildi. Eğitim dediyse eğitim demek istemişti. Öfkesini kontrol etmeye çalıştı ama daha savaştan döneli birkaç dakika olduğu için öfkeci tarafı hâlâ sıcaktı. Solovet'in bu emri belli ki onu aşağılamayı amaçlıyordu. "Bu çılgınlık! Bana orada ihtiyacınız var!" diye patladı.

Solovet kaşlarını kaldırdı. "Biz kemirenlerle yüzlerce yıldır savaşıyoruz. Eğitimsiz bir çocuk olmadan da başımızın çaresine bakabiliriz sanırım."

"Öyle mi, bunu öğrendiğim iyi oldu," dedi Gregor. "Buraya geldiğimden beri en tehlikeli görevlere beni gönderip duruyordunuz."

"Emin ol bizi savaşma tarzınla büyülediğin için değil-

"Çünkü birilerinin sana göz kulak olması gerekiyordu. Perdita'yla benim arama alırsak senin oradan sağ çıkmanı sağlayabiliriz diye düşündüm," diye açıkladı Ripred. "Ama bunun kolay bir iş olduğunu sanma sakın."

"Ne? Bu o kadar büyük bir yalan ki!" dedi Gregor. Onu korumak için öne aldıklarını söylemesi acımasızlıktı. Miğferini başından çıkardı ve tam Ripred'in suratına fırlatacaktı ki gözünün ucuyla Perdita'nın bunu yapmamasını söyleyen yüz ifadesini gördü. Gregor nedenini bilmiyordu, belki Perdita'ya çok saygı duyduğu için, miğferini tutmayı başarıp kolunun altına soktu. Herkesin dikkatle onu incelediğini fark etti ve kendini kontrol etmesi gerektiğini anladı. Derin bir soluk aldı ve öfkesini içine attı. "Tamam. Eğitim ne zaman?"

"Sana haber verirler," dedi Solovet. Gregor kısaca başını salladı ve Ares'in sırtına tırmandı. Yarasa şehre doğru uçarken onun arkasından gülerek konuştuğunu duydu. "Nasıl hizaya getiriliyormuş, gördünüz mü?"

Bunun üzerine Ripred de kıkırdadı, "Çok çabuk kandırılıyor."

Gregor sonunda onu savaştan alıp eleştirmelerinin bir test olduğunu anlamıştı. Onun itaat edip emirlere uyup uyamayacağını görmek içindi. Ve başarısız olmuştu.

"Çenemi kapamalıydım," dedi Gregor. Ama onlar da iyi olduğunu düşündüğü tek konuda onu aşağılamışlardı.

Ares'in kanadının dikilebilmesi için hastaneye geri gönderildiler. Gregor'un yeni bir yarası olmamasına rağmen baldırındaki yaranın dikişleri açılmış ve bölge oldukça şişmişti. Acı kokan bitkisel bir banyoya gönderildikten sonra tekrar dikildi. Ona temiz giysiler verdiler ve bir tek kılıç kemeri kalacak şekilde zırhını çıkarttı. Sonra Ares de o da serbesttiler.

"Uyumam gerek," dedi Ares. "Ateş Toprakları'na bu kadar çok gidip gelmek beni yordu."

Böylece Gregor yalnız kaldı. Herhalde kız kardeşlerini kontrol etmesi gerekiyordu. Luxa da uyanık olabilirdi ve beş dakikalık ziyaret haklarını henüz kullanamamıştı. Aniden her şeyin ağırlığını omuzlarında hissetti ve böylece o anda tek görmek istediği insan annesi oldu.

Doktorlar odasına girmesine izin verdi ama onu üzmemesini tembihlediler. Annesi yatıyordu, yastıkları hafifçe yükseltilmişti ve gözleri açıktı. Gregor ona bakarken bile ateşinin düşmüş olduğunu ama hâlâ çok yorgun olduğunu anlayabiliyordu. İskemlelerden birini annesinin yatağının yanına çekti ve elini tuttu.

"Merhaba, anne," dedi.

"Merhaba. Seni bir daha ne zaman göreceğimi merak ediyordum," dedi.

"Üzgünüm. Bir sürü şey oldu," dedi Gregor. Anlatmaya nereden başlayacağını bilemiyordu. Nereden başlaması

"Bu kadar tahrik edilince susmak zor," dedi Ares somurtarak. "Senin de söylediğin gibi, çenemi kapamayı öğrenmek benim de çok zamanımı aldı."

gerektiğini de bilemiyordu. Üstelik onu üzmemesi gerekiyordu. O yüzden yalnızca başını yatağın kenarına yasladı ve hiçbir şey açıklamaya çalışmadı bile. Annesinin eli onun

saçını okşadı ve bütün kötü duygu düğümleri, öfke, deh-
şet, aşağılanma, çaresizlik, hepsi çözülmeye başladı. Orada
sonsuza kadar kalmayı, onun kendisini yatıştırmasına izin
vermeyi, küçük bir çocuk gibi davranmayı ve annesinin
her şeyi düzeltmesini istiyordu.

"Yalnızca bölük pörçük şeyler duydum. Bir savaşın
başladığını biliyorum. İnsanların odamın önünden yarala-
ları taşıdıklarını görüyorum zaman zaman. Bana anlatacak
mısın?" diye sordu.

Gregor başını kaldırmadan salladı.

"Seni daha fazlası için zorlayamam. Bunu biliyorum,"
dedi annesi. Eliyle boynunun arkasını sıktı. "Yalnızca şunu
söyle. Ailemiz iyi mi?"

Büyükannesi hastanede, babasının hastalığı artmış.
Annesi burada, oturamayacak kadar halsiz. Lizzie şifre
odasında. Bot hasta ve öksüz fare eniklerine bakıyor. Gre-
gor ölüm için işaretlenmiş. Hepsinin başka bir derdi vardı.

Başını kaldırdı. "Herkes idare ediyor, anne," dedi.

"Tamam. Tamam. Bu konuda sana güvenmeliyim,
Gregor. Bizim için doğru olanı yapman konusunda," dedi.
"Seni seviyorum, bebeğim."

"Ben de seni seviyorum," dedi Gregor. "Sen biraz
uyu." Onu alnından öptü ve çözülüp her şeyi anlatmaya
başlamadan önce odadan çıktı.

Yanında rol yapması gerekmeyecek biriyle konuşmaya

yakalıtlar ama bu kez maske takması gerekmedi.

Onu en son gördüğünden beri yalnızca altı saat geçmiş
olmasına rağmen Luxa çok daha iyi görünüyordu. Hâlâ
buharlı havayı solurken biraz hırıldıyordu ama oturmuş
ve sırtını arkasındaki yastıklara dayamıştı. Kucağındaki
tepside et suyuna çorba, muhallebi ve tatlı patates püresi
gibi görünen bir yemek vardı. Ayrı kız kardeşlerinin yap-
tığı gibi çatalıyla patateslerden bir tepe oluşturmaya çalı-
yordu. Onu görünce yüzü aydınlandı ve Gregor günün
ağırlığının bir kısmının uçup gittiğini hissetti.

"Yemekte ne var? Çok güzel görünüyor," dedi.

Luxa tepsisine kaşlarını çatarak baktı. "İyi kule yap-
maya yarıyor. Boğazım hâlâ en sevdiğim şeyleri bile yiye-
meyecek kadar hassas."

"Herkes muhallebi sever," dedi Gregor. Bir kaşık alıp
Luxa'nın ağzına götürdü. Yutarken zorlanmasına rağmen
yedi.

"Ay," dedi. Gözleri kemerindeki hançeri görünce ko-
caman açılmıştı. "Onu almak için ne yaptın? Solovet'i mi
öldürdün?"

"Hayır, bana verdi," dedi Gregor.

"Senden nefret ediyorum. Benim elimi bile sürmeme
izin vermezdi," dedi Luxa.

Gregor hançeri kemerinden alıp ona uzattı. "Keyfine

o kadar ihtiyacı vardı ki. Doğruca Luxa'nın odasına gitti ve
kısa bir ziyarete izin vermelerini sağlayana kadar doktor-
ların neredeyse başlarının etini yedi. Ellerini dezenfektanla

bak."

Luxa hançeri hayranlıkla elinde evirip çevirdi. "Ne
yani, artık onun gözdesi sen misin?"

"Evet, kesinlikle. Bana aptal bir siyah zırh giydirdi ve
sonra da savaşmayı öğreninceye kadar savaştan kovdu,"
dedi Gregor.

"Eğitime geri mi yolladı? Ben olsam bunu kişisel al-
mazdım. O bunu hep yapar," dedi Luxa.

"Gerçekten mi?" dedi Gregor.

"Elbette. Kimse onun için yeterince iyi değildir. Eğer
onu yemeyeceğini bilse Ripred'e bile laf sokar," dedi Luxa.

Bu Gregor'un kendisini daha iyi hissetmesini sağladı.
Belki eğitime dönmek o kadar da kötü değildi. Üstelik sa-
vaşıyor olsaydı şimdi burada, Luxa'nın yanında olamaya-
caktı. "Hastanede ne kadar kalman gerekiyor?"

"Çıkmam gerekirdi aslında," dedi Luxa somurtarak.
"Howard'ın çıkmasına izin verdiler. Hasta tedavi etmeye
bile başladı."

"Sen daha kötü durumdaydın," dedi Gregor.

"Bununla ilgisi olduğunu sanmıyorum. Ne dışarıda ne
içeride benim bir şey yapmama izin vermiyorlar. Artık geri
döndüğüme göre Solovet beni gece gündüz izlettirir," dedi
Luxa. "Yanında koruma olmamasına şaşırdım."

"Vardı. Bir süre için," dedi Gregor.

"Onlardan nasıl kurtuldun?" diye sordu Luxa.

Gregor kızardığını hissetti. Bu soruyu yanıtlamaya he-
nüz hazır değildi. Herhalde ona, "Çünkü Solovet sana âşık

Luxa iki kaşık daha muhallebi yutmaya çalıştı. "Ma-
reth kardeşin Lizzie'nin de kalmayı planladığını söylüyor."

"Evet. Ripred onun şifre çözücü olduğunu düşünüyor.
Onu duvarında ağaç olan bir odada tutuyorlar," dedi Gre-
gor.

"Aktarma Ağacı. Henry ve ben onu öğrenmiştik. Çok
korkunçtu. Öğretmenimiz yaklaşık bin yaşında bir kemir-
gendi. Bize saatlerce mesaj göndertirdi." Luxa gülmeye
başladı. "Sonra Henry bir gün, 'İmdat, sıkıntıdan ölüyo-
rum,' yazdı ve kemirgen bize bir daha ders vermeyi red-
detti."

Henry'den her söz edildiğinde rahatsız olan Gregor da
güldü. Henry'nin Luxa'ya ve Ares'e yakınlığı, Henry'nin
ihaneti, Henry'nin kayalara çarparak parçalanan bedeni.

"Sanki yüzyıllar önce olmuş gibi," dedi Luxa sakince.

"Burada her şey çok çabuk değişiyor," dedi Gregor.

"Evet," dedi Luxa, çatalını patateslerin arasında dön-
dürürken. "Seninle bana baksana."

İşte bu. Neler hissettiğini söylemesi için karşısına fırsat
çıkmıştı. Durumu resmileştirmek için başka şansı olmaya-
bilirdi. Daha ne kadar hayatta kalabileceğini kim biliyor-
du? Bir gün daha? Bir hafta daha? Ama Gregor konuşamı-
yordu. Süren sessizlikte değerli saniyelerin ziyan olduğu-
nu duyabiliyordu.

Tik, tak, tik, tak, tik, tak, tik, tak, tik, tak, tik, tak, tik,

olduğumu öğrendi." diyemezdi. O yüzden bir şeyler uy-
durmaya çalıştı. "Şey... Sanırım kardeşlerim ve annem de
burada olduğu için ve... Bence sen biraz daha yemelisin."

tak, tik...

Sonra birisi kapıda belirdi. "Yerüstlü, arenaya eğitime
çağrılıyorsun," dedi bir ses.

"Tamam," dedi Gregor.

"Hançerini unutma," dedi Luxa, silahı ona uzatırken.

Hançeri kemerine takarken kızın sesindeki hayal kırıklığını duyabiliyordu. O da artık yalnızca saatler kaldığını biliyordu. Bir sıçan ordusunun karşısına dikilebilen biri nasıl olur da bu kadar basit ve ortada olan bir şeyi söyleyecek cesareti bulamazdı?

Aniden elinin cebine gittiğini hissetti ve ikisinin birlikte dans ederken çekilmiş fotoğrafını çıkarttı. Solovet'i Luxa için deli olduğuna inandıran o fotoğraf. Tepsinin üzerine koydu. "İşte bu yüzden korumam yok," dedi ve hemen kapıya yürüdü, tepkisini görmekten korkuyordu.

Ama köşeyi dönerken onun gülümsediğini fark etti.

BÖLÜM
13

Bir Yeraltlı elinde Gregor'un zırhıyla koridorun sonunda bekliyordu. O giyinirken başka biri Ares'i çağırmaya gitti ve kısa bir süre sonra ikisi arenaydı.

"Biraz uyuyabildin mi?" diye sordu Gregor.

"Harika bir yirmi dakikaydı," dedi Ares hâlâ yorgun.

"Belki eğitimden sonra fırsatımız olur," dedi Gregor. Kendisinin de biraz uyumaya ihtiyacı olduğunun farkındaydı. Güneşin olmadığı bu yerde geceyle gündüzün hesabını karıştırmamak çok zordu.

Arenaya uçtuklarında tamamen farelerle dolu olduğunu gördüler. Evlerinden sürülüp Felaket tarafından Ateş Toprakları'nda ölüm fermanları imzalandığından beri bunas hayatta kalabilenler için bir sığınma kampı gibi olmuş-

tu. Yosunla kaplı zeminin üstü kalın bir kamış tabakasıyla kaplanmıştı. Yemek, temizlik ve ilk yardım bölümleri duvar diplerine kurulmuştu. Bir kenarda farelerin kendini to-

parlaması için ayrılmış bir bölüm vardı. O taraf dezenfektan kokuyordu ama yine de bu, pislik, hastalık ve kalabalıktan kaynaklanan kötü kokuları bastırmaya yetmiyordu.

Etrafta daireler çizerek dolaşırken yarım düzine fare eniği taşıyan bir yarasa ve kıvırcık siyah saçlı bir oğlan gördüler. "Hey, baksana, Hazard orada. Gidip merhaba diyelim," dedi Gregor.

Hazard'ı taşıyan yarasa duvarın dibinde yere indi. Gregor tam onun önüne konmuştu ki etrafları bir grup panik halinde cikleyen fareyle doldu. Ares kanatlarını germek kalabalıkla enikleri taşıyan yarasa arasında bir koruma duvarı oluşturdu.

"Bu da ne? Neler oluyor burada böyle?" diye bağırdı Gregor Hazard'a.

"Bebekleri ailelerine kavuşturmaya çalışıyoruz," dedi Hazard. "Ama bu zor bir iş."

Gregor zor olduğundan emindi. Çocuk odasında yüzlerce ama yüzlerce fare eniği vardı. Aileleri her yerde olabilirdi, belki Hades Girişi'nde ölü olarak yatıyorlardı, Regalia'da hastanede ya da Ateş Toprakları'ndan buraya getirilmeyi bekleyen ve bebeklerinin hayatta kalıp kalmadığını merak eden grupta olabilirlerdi.

"Hey, sessizlik! Sessiz olun!" diye bağırdı Gregor, Ares'in sırtında ayağa kalkarak kollarını havaya kaldırınken. Fareler biraz sakinleşti. "Hayır, tamamen sessiz olmanız gerekiyor. Hem birisi yaralanmadan önce geri çekilin."

nlar. "Bunu nasıl yapmayı planlıyorsun, Hazard?"

"Bir liste yapıyoruz. Bebekleri altışar altışar getiriyorum ve isimlerini söyleyip ailelerinin burada olup olmadığını kontrol ediyoruz," dedi Hazard.

"Bunu yapmak için seni mi gönderdiler?" diye sordu Gregor. Yedi yaşında birine bu görevi verdilerse gerçekten adam eksikliği olmalıydı.

"Bu konuda en iyi benim çünkü bebeklerle konuşabiliyorum," dedi Hazard. Ama limon yeşili gözleri şüpheyle doluydu. "Bana isimlerini söyleyebiliyorlar. Senin sesin benden yüksek çıkar, Gregor. Sen bağırabilir misin?"

"Elbette. Bu kim?" diye sordu Gregor, gri-beyaz benekli bir eniği göstererek.

"Bu Scalene," dedi Hazard, ona eniği uzatırken. "Yapayalnız bir kız."

Gregor titreyen eniği başının üstüne kaldırdı. "Tamam, bu enik, Scalene," diye bağırdı. "Kimin olduğunu bilen var mı?"

Anında bir çığlık duyuldu. "Benim! Benim!" Bir fare üne doğru koşarken kalabalık ona yol verdi. "O benim bebeğim!" Annesinin sesini duyunca Scalene ciyaklayıp debelenerek Gregor'un ellerinden kurtulmaya çalıştı.

Ares burnunu yere dayadı ve enik boynundan aşağı kayarak doğruca annesinin kollarına koştu. Ona sıkıca sarılan annesi yalvarırcasına Hazard'a baktı. "İki tane daha

uz Euclidian ve Koot. Onlar da burada mı?"

"Bu uçanda değil. Ama yüzlercesi hâlâ çocuk odasında. Onlar da getirilecek," dedi Hazard.

Bu arada birkaç kişi yanlarına yardıma gelmişti. Farelerin geri çekilmesini sağlayarak yarasalara soluk alacak yer aç-

Fare başını salladı ve bebeğini alıp götürdü.

Gregor diğer eniklerin de dağıtılmasına yardım etti. İki çift bebek anında sahiplenildi. Son eniğin adı ilan edildiğinde kimse yanıt vermedi.

"Onun adı Newton." Gregor siyah fareyi başının üzerinde tutarken bütün arenada duyulması için yüksek sesle bağırıyordu. "Newton!" Ama kimseden yanıt gelmedi.

"Sanırım o orman kolonisinden," dedi bir ses. Gregor bunu duyunca kötü bir hisse kapıldı. Luxa volkanda ölümlerine tanık oldukları farelerin orman kolonisinden olduğunu söylemişti.

"Onu herhangi birimiz alabilir," dedi önlerden bir fare.

"Şimdilik yalnızca ailesine teslim edebilirim," dedi Hazard. "Belki hâlâ Ateş Toprakları'ndadırlar."

Fareler itiraz etmedi. Kimse durumu daha fazla zorlaştırmak istemiyordu.

"Onu çocuk odasına geri götürüp diğerlerini getireyim," dedi Hazard.

"Tamam, dinleyin! Hazard gidip başka enik getirecek ama bu bölgeyi boşaltmanız lazım ve yere indiklerinde buraya akın etmeyin. Tamam mı?" dedi Gregor. Kalabalıktan bir onaylama uğultusu yükseldi.

Yeraltılılardan ikisi Gregor'un görevini üstlendi ve Hazard geri geldiğinde ona yardımcı oldular. "Seni bekliyor-

gelmesi için en ufak bir şansa tutunmuşlardı. Çukurda gözlerinin önünde ölen fareler aklına gelince korkunç bir çaresizlik hissetti. Bu olay onun davranışının bir uzantısıydı. O anda Gregor neden Felaket'i öldürmesi gerektiğini tam olarak biliyordu.

"Eğitime gidelim," dedi, hançerin kendisine sağlayacağı avantajları merak ederken sabırsızlanıyordu.

"Evet," dedi Ares. "Ajax haklıydı. Ben de kanatlarımı daha iyi kullanmayı öğrenmeliyim."

Gregor, Ares'in sırtından indiğinde, yanına kondukları Perdita savaştan geri çağrılıp eğitime gönderilmeleri hakkında bir açıklama konuşmasına başlayınca Gregor onun sözünü kesti.

"Tamam, hepiniz haklıydınız. Hançerimin olması daha iyi olurdu. Peki, onu nasıl kullanacağım?" diye sordu.

Perdita onu onaylayarak omzuna vurdu ve doğruca eğitime başladılar. Birkaç temel saldırı hareketi gösterilse de daha çok savunma pozisyonlarına ağırlık verdiler. "Bir kemirenı öldürmek için neredeyse her zaman ona fiziksel olarak temas etmelisin," dedi Perdita. Gregor bunu anlamıştı çünkü hançerin bıçağı kılıcınınkinden çok daha kısaydı. Onun sıçanlara bu kadar yaklaşması çok ender görünen bir durumdu.

Ders iyi gitti. İki silahla savaşmak çok daha kolaydı. Büyük olasılıkla ormandaki dönüş saldırısında ölümle kalım arasındaki farkı yaratan sol elindeki mesaleydi.

lar, Yerüstlü. Güney tünelinde," dedi biri.

Ares havalandığında Gregor hiçbir farenin yerinden kıpırdamadığını gördü. Acılı bir sessizlikte çocuklarının

"Aferin, Gregor. Mükemmel. Bir de uçanının üstündeyken görelim seni," dedi Perdita.

Ares başının üstüne Ajax'la değişik hareketlerde kısa açıklığı çalışması yapıyordu. Başarılı olmuş olmalıydı çünkü Ajax'ın Perdita'ya gönülsüzce, "En azından talimatları uyabiliyor," dediğini duydu.

Gregor Ares'in manevralarındaki farkı hissedebiliyordu. Daha keskin, daha aniydiler. Perdita ve Ajax onları değişik talimler yaptırdıktan sonra Ripred geldi ve asıl eğitim başladı. Gerçek bir savaştaymış gibi ona dalışa geçiyorlardı. Başlarda Gregor biraz tutuktu ve Ripred onun savaşması için sürekli homurdanıp duruyordu. Gregor Ripred'in onları öldürmeye çalışmadığını bildiği halde sıçan savunmalarında yakaladığı her açıkta onları yaralamaktan çekinmiyordu. Dersin sonlarına doğru Gregor ve Ares'in üzeri oldukça kanlıydı ama Ripred'de de Gregor tarafından açılmış birkaç kesik vardı.

"Daha iyi," dedi sıçan onları aşağı çağırırken. "Ama elinde hançer olduğunu unutmaya ve onun yerine kılıcını kullanmaya eğilimin var."

"Evet, bunu hâlâ yapıyorum," dedi Gregor.

"Ve sen Ares, aşağıdayken ve kanatlarını açmaya karar verince, bunu yapmaktan çekinme! Bam! Eğer doğru kullanırsan o şeylerle boyunlarını kırabilirsin," dedi Ripred.

"Ben de öyle söyledim," dedi Ajax.

"Bu konuda çalışacağım," dedi Ares.

Bir haberci yarasa bir sonraki hava taşıma ekibine katılması için onlara bir mesaj getirdi.

"Yapabilirim," dedi Ares.

"Ya eğitim ne olacak?" diye sordu Gregor.

"Onun işi bitti şimdilik. Dönüşünü görelim," dedi Ripred.

Ares havalandıktan sonra, Gregor Ripred'e dönüş saldırısını göstermeye çalıştı. Önünde gerçek bir ölüm tehdidi olmayınca bunu yapması zordu. Kendini tuhaf hissetti ve neredeyse hemen başı dönmeye başladı. "Ormandayken yaptığım daha iyiydi," dedi Ripred'e.

"Az önce yaptığın berbattı," dedi sıçan. "Önce baş dönmesiyle başlayalım. Nokta tutmayı öğrenmelisin."

Ripred ona bir nokta seçip nasıl her turda oraya bakması gerektiğini gösterdi. "Ben sesle yapıyorum yani ekolokasyonla ama bu senin için geçerli değil haliyle."

"Ya, öyle mi, belki de öyle değildir," dedi Gregor.

"Suratındaki bu kendini beğenmiş bakıştan bunu sonunda başardığın anlamını mı çıkartmalıyım?" diye sordu Ripred.

"Öyle sayılır. Zindandayken," dedi Gregor. "Yani bir şeyler oldu."

"Bundan sonrasını ben hallederim," dedi Ripred Perdita'ya.

Daha ne olduğunu anlayamadan Gregor kendini sarayın altındaki eski eğitim alanlarında, zifirî karanlıkta

"O çok yorgun," dedi Gregor.

"Hepimiz öyleyiz," dedi yarasa.

Ripred'in saldırılarının karşısında buldu. Tek farkı artık eskisi gibi karanlık olmamasıydı çünkü artık o işi yani ekolokasyon olayını becerebiliyordu ve nasıl oluyorsa etrafın-

daki şeyleri 'gör'ebiliyordu. Klikleyince veya öksürünce hatta belli bir yönde doğru konuşunca bile şekillerin değişmelerini, taylarını, ısılarını ve hareketleri kaydedebiliyordu.

"Seni aylar önce zindana atmalıymışız," dedi Ripred.

"Bu çok tuhaf. Yeni bir duyu organına sahip olmuş gibiyim," dedi Gregor.

"Evet. Şimdi de dönüş saldırısını deneyelim. Duvarda belirgin bir nokta seç ve hep ona dönmeye çalış," diye öğretti sıçan. "Bekle, başlangıç olarak beni kullan."

Gregor denedi. İlk birkaç turda ekolokasyonla Ripred'i bulmayı kolaylıkla başardı ama sonra her şey karıştı ve boş dönmesi başladı. Dikkat etmesi gereken çok fazla şey vardı, dönmek, nokta tutmak, kulaklarıyla görmek ve bütün bunları işleme sokması için de beyni. Sonunda tökezledi ve ayakları altından kayıp gitti.

"Tamam, tamam. Bugünlük bu kadar yeter," dedi Ripred.

"Hayır, yetmez. Daha öğrenemedim," dedi Gregor.

"Bir dahaki sefer öğrenirsin," dedi Ripred.

"Bir dahaki sefer olmayabilir!" dedi Gregor. "Ya da bir dahaki sefer sıçanlarla dolu bir mağarada olabiliriz!"

"Çok yorgunsun. Bu durumun öğrenmeni zorlaştırıyor," dedi Ripred. Gregor itiraz etmeye yeltendi ama sıçan sözünü kesti. "Gregor! Bugün mükemmel bir ilerleme kaydettin. Ama artık durma zamanı!"

Bu eski derste yaşananların tam tersi bir durum olmuştu, normalde Gregor bırakmaları için uğraşır, Ripred

de onu devam etmesi için zorlardı. "Benimle çalışmaya devam edecek misin?"

"Sen yemek yedikten ve uyuduktan sonra evet. Gidip Lizzie'ye bakalım. Onun olduğu odada dinlenebilirsin," dedi Ripred.

"Evet, gidip şifreyi çözmüşler mi bakalım," dedi Gregor. Bu kadar uzun sürmesinden endişelenmeye başlamıştı. "Yani bu şifreyi çözmeyi başaramazlarsa savaşı kaybedeceğiz, öyle mi?"

"Eğer Sandwich'e inanıyorsak," dedi Ripred. "Ama kehanet olmasaydı bile ben yine evet diye yanıtlardım. O bilgiye kesinlikle çok ihtiyacımız var. Haydi, gel."

Şifre odasına girer girmez havadaki çaresizliği hissettiler. Yerler bileğe kadar, üzerinde kodlar bulunan uzun kumaş şeritleriyle kaplıydı. Ekip, büyük ihtimalle sırt çantasından çıkarttığı pembe fosforlu kalemiyle hızlı hızlı çeşitli harfler yazan Lizzie'nin etrafında toplanmıştı. "O zaman bu T . . . H . . . E . . . Q . . . Yo, hayır. . . bir H daha. Hayır, değil."

Ekiptekiler toplu halde ofladılar.

"Ne durumdasınız? Temel Faktöryel Şifreleme konusunda şansınız yaver gidiyor mu?" diye sordu Ripred.

"Şansımız yok," dedi Daedalus. "Heronian onun ikili ters harfler olduğunu düşündü ama o da işe yaramadı."

"Çıldırtıcı bir durum. Bir şifre anahtarı olmalı. Basit bir anahtar. Yoksa kemirenlerin çoğu bunları aklında tutmayı başaramazdı," dedi Heronian. "Unutmayacakları bir şey olmalı."

"Yeni oyuncumuz nasıl?" diye sordu Ripred, kuyruğunu Lizzie'nin omzuna dolarken.

İlk defa etraftaki hava yumuşamıştı. "Bir kere, bir tek yalnızca bir göstermen yetiyor," dedi Min onaylayan bir tavırla.

"Çok olağandışı bir düşünce biçimi var," dedi Daedalus, Lizzie'nin başına değdirmek için burnunun ucunu aşağı indirirken.

"Üstelik şarkı söylemiyor," diye ekledi Reflex ve bu herkesi güldürdü.

Ama bütün bu iltifatlara rağmen Lizzie mutlu görünmüyordu. "Pek yardımcı olamadım," dedi Lizzie. "Şifreyi de çözemedim, kimsenin çözmesine de yardım edemedim, okuduğum kehanette yazdığı gibi yani."

"Sen kehaneti mi okudun?" diye sordu Gregor. Lizzie'nin onun ölümüyle ilgili haberi bu kadar sakin karşılamasına inanamıyordu.

"Nerissa'dan onun için bir kopyasını çıkartmasını istedim," dedi Ripred.

Lizzie elindekini Gregor'a uzattı. "Ne kadar güzel bir el yazısı var, değil mi?" dedi.

Gregor kehanete baktı. Ölümüyle ilgili dizeler baştan yazılmıştı:

"Çok güzel olmuş," dedi Gregor, onu korumaları gerektiğini düşünmüş olmalarına sevinerek.

Taze yiyeceklerle dolu bir araba odaya getirildi. "Tamam, işe yaramaz hale gelmeden önce hepiniz bir şeyler yeseniz iyi olur. Ortalığı temizleyelim. Yiyelim. Ve bundan sonraki yarım saat boyunca kimseden 'Bir de şunu mu denesek?' sözlerini duymak istemiyorum" dedi Ripred.

Gregor ve Lizzie yerdeki kumaş şeritleri toplayıp Ripred'in talimatlarına uyarak sıçan odasına koydular, böylece daha rahat bir ortam olabilecekti. Yemek yerde servis edilmişti, hem pişmiş hem de çiğ yiyecekler vardı ve herkes yemek için yere oturdu. Takımın aklını bir süre için şifreden uzak tutmaya kararlı olan Ripred komik hikâyeler anlattı, o kadar komikti ki Min bile güldü. Ripred'in daha önce hiç sevimli ve karizmatik olmaya çalıştığına tanık olmayan Gregor, isteyince bunu başarabilmesine çok şaşırdı. Eğer daha iyi tanımasaydı Ripred'in bu tuhaf ekibe özel bir zaafı olduğunu düşünebilirdi. Ama Gregor onun asıl amacının şifrenin çözülmesi olduğunu biliyordu. Eğer sıçan birkaç kıkırdamanın onu hedefine biraz daha yaklaştıracağını düşünüyorsa komik olurdu, şaka yapardı, hatta işe yarayacağını bilse muz kabuğuna basıp düşerdi bile.

Gregor kocaman bir ızgara balık, yedi dilim tereyağlı ekmek, biraz yeşillik ve bir pastanın neredeyse tamamını yedi. Beş dakika sonra yine acıktı ve büyük bir kupa süt eşliğinde pastadan arta kalanları bitirdi. Düzenli yemek

CANAVARIN KANI DÖKÜLÜNCE
SAVAŞÇININ GÖREVİ BİTİNCE

yemeyeli haftalar olmuştu ve açığını kapaması gerekiyordu. Lizzie'ye göz attı, hâlâ çorbasıyla oyalanıyordu. "Bitir onu, Liz, çok güzel."

"Biliyorum. Öyle. Yiyorum," dedi ve yarım kaşık aldı. "Sana babanın işini ayarladığımızı söyledim, değil mi?" dedi Ripred.

"Artık başında yirmi dört saat hemşire var. O iyi olacak."

"Biliyorum. Ben yalnızca… Annemi düşünüyordum. Burada olduğumu öğrenirse üzülür ama ben onu aylardır görmüyorum," dedi Lizzie. Gözleri yaşlarla parlıyordu. "Belki de onu o uyurken gizlice görebilirim."

"Bunun zararı olmaz," dedi Heronian.

"Hem de çocuğun zihni rahatlar," dedi Daedalus.

Gregor bundan pek emin değildi. Annesinin durumu yalnızca Lizzie'yi daha çok üzecekti. Eğer annesi uyanıp üçüncü çocuğunun da burada olduğunu görürse büyük olasılıkla sinir krizi geçir, bayılır ve daha hasta olurdu. Yine de Lizzie onu asırlardır görmüyordu.

"Bir dakikacık," dedi Lizzie.

"Sen karar ver," dedi Ripred Gregor'a.

"Teşekkürler," dedi Gregor. Sıçan zamanının yüzde doksan dokuz nokta dokuzunda patronluk taslıyordu. Ama şimdi, tam daöneride bulunması gereken zamanda hop diye topu Gregor'a atıyordu. "Tamam, Liz, o uyurken seni aşağı götürürüm, onu görürsün. Ama eğer çorbanı bitirirsen."

Lizzie çorbasının geri kalanını yutarken Gregor da kendini olabilecekler... hazırlamaya çalışıyordu. Kız kardeşi annesini son gördüğünde sağlıklı ve güçlüydü. Şimdiyse yatalak ve çok zayıftı, üstelik salgın yaralarıyla kaplıydı. Kız kardeşinin yeni bir panik atak geçireceğinden emin gibiydi.

Saray Lizzie için yeni ve bu nedenle de ürkütücü bir yerdi. Hastane katına inmek için geçtikleri merdivenlerde ona rehberlik eden Gregor'un koluna sıkı sıkı yapışmıştı. O anki durumun kötü olması da işleri kolaylaştırmıyordu, insanlar stresli ve mutsuzdu, hava ilaç ve dezenfektan kokuyordu ve fazladan yakılmış meşalelerden gelen duman gözleri yakıyordu.

Gregor Lizzie'ye, annesinin odasına giden koridorun başında beklemesini söyledi. Annesinin uyanık olmasını ve böylece ona çabucak merhaba deyip Lizzie'yi geri götürmeyi umuyordu. Belki de çaktırmadan onu uyandırmayı deneyebilirdi ama bu fikir ona haksızlık gibi geldi. Ama annesinin odasına girdiğine tamamen farklı bir durumla karşılaştı. Yerdeki şiltelerde sekiz tane oldukça ciddi yaralanmış fare yatıyordu ve annesi ortalıkta görünmüyordu.

"Onu daha küçük bir odaya götürmüş olmalılar," diye düşündü önce ama sonra birden anladı. "Yo, hayır," dedi. "Bir doktorla görüşmek istiyorum!" koridorda koşarken bağırıyordu. "Bir doktor istiyorum buraya!"

Koşarak koridorda Lizzie'nin yanından geçti, onun sorularını duymazlıktan geldi ve sonunda ilk gördüğü doktorun omzunu yakaladı. Gözlerinin altında koyu renk yorgunluk halkaları olan ufak tefek bir kadındı. "Nerede o? Annem nerede?"

"Oh, Yerüstlü!" dedi kadın.

Gregor gözlerindeki paniği görebiliyordu. Sonra onu duvara yapıştırdığını fark etti. Ama bırakmadı. "Nerede o?"

"Gregor! Gregor, bırak onu! Onun bir ilgisi yok!" Howard bir yerlerden çıkageldi ve onu doktorun üzerinden çekti.

"Neyle ilgisi yok?" diye sordu Gregor.

"Solovet önceden haber vermeden bir nöbetçi birliği gönderdi. Anneni Fount'a götürmeleri emredilmişti," dedi Howard. "Yapılabilecek hiçbir şey yoktu."

"Ama neden? Neden? Ben kalıyorum işte. Kaldığımı biliyor!" dedi Gregor.

"Daha garanti olsun diyedir," dedi Howard. "Buradan evin kısa bir uçuş uzaklığında."

Kısa bir uçuş mu? Bir milyon kilometre dese daha doğru olurdu. Evrenin diğer ucuna, başka bir zamana gidip dönmek kadar. Gregor evinden daha uzakta olabileceğini düşünemiyordu.

"Ben de onun peşinden gidiyorum," dedi Gregor. "Ares'i alıyorum ve ben… ben… off!" Ares'in hava taşıma görevine gönderildiğini anımsamıştı. "Nereden bir yarasa bulabilirim?"

"Bulamazsın. Bunu biliyor olmalısın," dedi Howard. "Gregor, Fount bugünkü şartlarda en güvenli yer olmalı. Hem saldırı altında değil hem de hastanesi burası kadar kalabalık değil."

Lizzie elini çekiştiriyordu. "Ona ne yapmışlar? Neredeymiş?"

"Fount'a. Benim geldiğim yer. Sen Lizzie'sin, değil mi?" diye sordu Howard.

"Ama… ben onu… görecektim," dedi Lizzie.

"İşte panik atak başlıyor," diye düşündü Gregor.

"Annem Fount'ta yaşıyor. Benim gibi o da hastanede çalışıyor. Eminim annene çok iyi bakacaktır," dedi Howard.

"Ben gidip Solovet'le konuşacağım," dedi Gregor. "Nerededir?"

"Sanırım tepeden savaş alanını yönetiyordur," dedi Howard.

"Sen şifre odasına geri dön, Liz, olur mu?" dedi Gregor.

"Ben… yolu bilmiyorum!" dedi Lizzie.

"Ben seni götürürüm," dedi Howard nazikçe. Beş çocuğun en büyüğüydü. Gregor onun Bot ve Hazard'a karşı ne kadar iyi olduğunu anımsadı.

"Lütfen. Onu geri götür. Ben de gidip annemi soracağım," dedi Gregor.

Savaş alanına gitmek kolay iş değildi. Saraydan çıkacak yolu bulmak bile pek çok sorun yarattı. Normalde yarasalarla gelip giderlerdi. En alçak kapılar ve pencereler yerden altmış metre yukarıdaydı. Platformu yere indirmekle görevli nöbetçiler onu götürmeyi reddetti. Sonunda

Gregor onu kendine çekip sarıldı. "Her şey yolunda. Bir şey yok," dedi, onun iyiliği için kendini sakin kalmaya zorlayarak. "Onu başka bir hastaneye götürmüşler."

Büyük Salon'da bulduğu, hiçbir şeyden şüphelenmeyecek kadar genç bir yarasa onu "eğitim" için arenaya götürmeyi kabul etti. Arenaya gitmek Gregor'u en azından sara-

yın dışına çıkarmaya yeterdi ama gitmesi gereken yer tam ters yöndeydi. Bu yüzden yarasa onu bırakıp havalanınca şehrin diğer tarafına doğru koşmaya başladı. Yollar saraya malzeme ve yiyecek taşıyan vagonlarla doluydu. İnsanlardan ve sorulardan kaçınarak sarayı geçip şehri çevreleyen duvara ulaşana kadar ilerledi.

Şansı vardı. Toplanmış ekinleri getiren çiftçiler için kapı açılmıştı. En azından duvarı aşmak için başka bir yol bulmasına gerek kalmadı. Nöbetçilerin onu taruyacağını biliyordu... Yerüstlü ve savaşçı olarak onu şehirde tutmak için kesin emir almış olmalılardı. Geri çevrilme ve rapor edilme riskine girmemek için tarlalara doğru giden bir vagondaki sepetlerin arasına gizlendi. En azından bu şekilde savaş alanının yarı yoluna kadar gidebilecekti.

Vagon şehirden uzaklaşırken Solovet'e söyleyecekleri ni planlıyordu. Ona annesini geri getirmesini yoksa onun için savaşmayacağını söyleyecekti. Nokta. Kendini zindanda bulabileceğini biliyordu. Ama Felaket'le savaşmasına ihtiyaçları yok muydu? Hem de onun daha iyi eğitimli olmasını ve emirlere uymasını istiyordu. Öyle değil mi? Yoksa bütün bu olayı otoritesine karşı bir meydan okuma olarak görüp onu cezalandırarak herkese örnek mi yapacaktı? Belki de Lizzie'nin annesi yakınında olmazsa çalışmadığını söylese daha iyi sonuç alırdı.

Vagon şehrin dışında, birkaç metre ileride durdu. Tarlalar bir çeşit gaz lambası ışığıyla aydınlatıldığı için hâlâ

beline kadar ilerledi. Yeraltılar hasadı şehre doğru ilerlemek yapıyorlardı. Ekinlerin sonuna ulaşmıştı ve savaşın devamı etmekte olduğu duvarla arasında toprağın üzerinde anızdan başka bir şey olmayan bomboş bir alan vardı. Koşarak geçmeye karar verdi. Onu kim durdurmaya kalkacaktı ki hem? Çiftçiler mi?

Gregor çıplak tarlalarda koşarken bağrışmalar duydu ama kimse peşine düşmemişti. Herhalde uçanı olmadığından duvarın dibine ulaştığında nasıl olsa kapana kısılacağı için orada yakalanacağını düşünmüşlerdi. Sorun yoktu. Duvara ulaşabilirse Solovet'e de ulaşmış demekti zaten. Üzerinde uçan bir yarasa gördü, herhalde onun varlığını rapor etmek içindi ve bir an için ona bakarken dikkati dağıldı, onu geri götürmek için nöbetçi göndermiş olabilirler miydi?

İşte o zaman tuzağa düştü. Ayağının arıza takıldığını sandı ama elleri yere değdiğinde altında çatlayan toprak tabakasını ve yarılan kayalık zemini fark etti. "Yine deprem oluyor!" diye düşündü.

Ama yerden çıkan ve kolunun birkaç santim yakınından geçen bir metre boyundaki pençeyi görünce bunun deprem olmadığını anladı.

görünmemeye dikkat etmesi gerekiyordu. Gregor arkadan yere atlayınca kendini beline kadar gelen, buğdaya benzeyen bitkilerin arasında buldu. Eğilerek tarla birdenbire

BÖLÜM

14

Gregor kolunu geri çekti ve içgüdüsel olarak yuvarlanıp pençeden uzaklaştı. Sırtüstü düştüğü yerden tam kalkmaya hazırlanıyordu ki yer ayaklarının altında yarıldı ve devasa bir pençe havaya uzandı. Bacaklarını karnına çekip yengeç gibi geri kaçmaya çalışırken pençe fildişi beyazı tırnaklarıyla indi ve toprakta büyük bir yarık bıraktı.

Gregor bir an için bu şeyin Felaket'le bir ilgisi olabileceğini düşündü. O beyaz sıçan son zamanlarda o kadar orantısız büyümüştü ki bu kürek gibi ölümcül pençeler ona ait olabilirdi. Ama aslında bu hiç de fare pençesine benzemiyordu. Felaket'in bile bir metre boyunda bir pençesi olamazdı. Öyleyse neydi bu?

Gregor dönüp ayağa kalktı, koşmayı planlıyordu ama

tam önünde yerden havaya doğru bir toprak çeşmesi fışkırdı. Yüzünün önünde lağım kapağı büyüklüğünde tuhaf pembe bir çiçek görür gibi oldu. "Bu o katil bitkilerden!

Ormandaki gibi!" diye düşündü. Etli dokunaçlar gözlerin... ve dudaklarını sıyırıp sürtünerek geçti. "Ayyt!" diye bağır... rarak kendini sırtüstü geri attı. Elleri silahlarının kabzala... rını yakaladı ama onları çekemeden durakladı. Saldırı a... tında değildi.

İlk kez olarak yerden çıkan yaratıklara bakma fırsatı bulmuştu. Bitki olmadıkları kesindi. Sıçan da değillerdi... ama yine de kemirgen familyasından geldiklerinden ol... dukça emindi. Geniş gövdeleri koyu, kalın bir kürkle kap... lıydı ve uzun, güçlü kuyrukları vardı. Her birinin uçunda... beşer öldürücü pençe bulunan dörder tane patisi vardı... Arka ayakları, öndekilere göre bariz bir şekilde daha kü... çük ve güçsüzdü. Normalde burunlarının olması gereken... yerden pembe bir tomurcuk şeklinde bir şey çıkıyordu ve... içinde kıpırdayan dokunaçlar vardı.

Oldukça garip görünmelerine karşın yine de tanıdık... bir havaları vardı. Ama nereden? Sonunda Gregor anım... sadı.

Yedi yaşlarındaydı, sıcak bir yaz günüydü, ailesi Vir... ginia'daki çiftlikteydi. Gregor'un babası ona bodrumda... masa tenisi oynamayı öğretiyordu. Eski bir koltuğun altına... kaçan topu yakalamak isterken orada onu görmüştü. Düş... tüğü yerde sıkışıp kalmıştı. Umutsuzca kurtulmak için çı... kıllarda debeleniyordu. Bir yıldız burunlu köstebek. Onun... ağırlığına birkaç yüz kilo eklenince Gregor'un çevresinde... bulunan yaratıkların aynısı gibiydi. O köstebeği çok sev...

bile o tuhaf burunlarının dokunmaya çok hassas olduğu... nu ve genellikle dokunarak etrafındakilerin ne olduğunu... anlayabildiklerini anlatmıştı. Sonra odunluktan bir kürek... alıp çevresini nazikçe kazarak onu kurtarıp özgür kalması... nı sağlamışlardı. Ama Gregor bu minik yaratığa karşı sıcak... duygular hissetmişti.

"Vay, şuna bakın," dedi Gregor ve güldü. "Sanırım bi... zim orada sizin minik dostlarınızdan birine rastlamıştım."

Ama köstebekler Yeraltı'nda ne yapıyordu? Onlardan... daha önce hiç söz edildiğini duymamıştı. Salgın yayılır... ken adlarını duyması gerekirdi çünkü onlar da memeliydi... ve diğer memeli türler gibi etkilenmiş olmaları gerekirdi... Burada varlıklarını sürdürdüklerini kimsenin bilmemesi... mümkün müydü? Yerin diğer Yeraltıların yaşadığı böl... gelerinden çok daha derinlerinde yaşayıp ilk kez az önce... yüzeye çıkmış olmaları mümkün değil miydi? Onlarla ile... tişim kurmak istedi ama yalnızca kısık hırıltılar çıkartıyor... lardı. Dillerini bilmiyorlar mıydı?

Dört köstebek tünelden tarlanın bu bölümüne çıkmış... lardı. Artık onu kokluyor, ayakkabılarına dokunuyor ve... dokunaçlarını vücuduna sürtüyorlardı. Onun ne olduğu... nu anlamaya çalışıyor gibiydiler. Daha önce hiç insan gör... müşler miydi? Yerüstlü birini görmüş olamazlardı. Arada... çok büyük farklar vardı. Tanıştığı herkes onun Regalialı... olmadığını anlıyordu. Öncelikle cildinin rengi farklıydı,

mişti, bir süre gözlerini ayırmadan izlemişti. Babası onların... normalde toprağın altında yaşadıklarını, ön pençelerinin... kazmak konusunda inanılmaz olduğunu ve iyi göremese... kokusu ise bambaşka bir olaydı.

Gregor ellerini açıp köstebeklere gösterdi. Burunları... nazikçe onu okşarken birden endişelendi. Zararsız olsalar

da, burayı yanlışlıkla kazmış olsalar da fark etmiyordu... İnsanların savunma sınırının öte yanına geçmişlerdi. Eğer... Solovet onların burada olduğunu anlarsa sert davranırdı... Gregor ne kadar sert olacağını düşünmekten hoşlanmadı... Hemen bir şeyler yapması gerektiğini biliyordu.

"Hey!" dedi. "Hey, siz köstebekler! Buradan gitmeli... siniz!" Onlara tünel girişlerini işaret ediyordu. "Gidin ha... men! Kıştı! Nereden geldiyseniz oraya geri dönün!"

Gregor köstebeklerin dikkatini çekmeyi başarmıştı... Onu burunlarıyla incelemeyi bırakmış başlarını ona çevir... mişlerdi. Ama hiçbirinin gitmeye niyeti yok gibiydi.

Gregor panikle konuştu. "Dinleyin, off, gitmeniz lazım... Ne dediğimi anlıyor musunuz? Burada bir savaş var. Sizi... burada istemezler." En yakınındakini çukura doğru itmeyi... denedi ama bir otobüsü itmeye çalışmaktan farksızdı.

Gitmemelerine rağmen köstebekler artık sinirli bir ta... vırla kıpırdanmaya başlamışlardı. Gregor onların söyle... diklerinin bir kısmını anlamış olabileceğini hissetti.

Yarasasının üzerinde uçan bir öncü o kadar yakınların... dan geçti ki Gregor onun yüzündeki şok ifadesini gördü. Yarasa Solovet'in yukarıdan savaşı izlediği duvara hemen... geri uçtu. Gregor askerlerin bu zavallı hayvanların üzerine... dalmasının an meselesi olduğunu biliyordu.

"Gidin!" diye bağırdı köstebeklere. "Canınız yanmadan gidin buradan! Sizi burada istemiyorlar! Bu toprak in... sanlara ait! İnsanların!

Bu son sözler ağzından çıkar çıkmaz köstebekler çıl... dırdı. Hırıldamaları daha yüksek ve sinirliydi, hem de onu

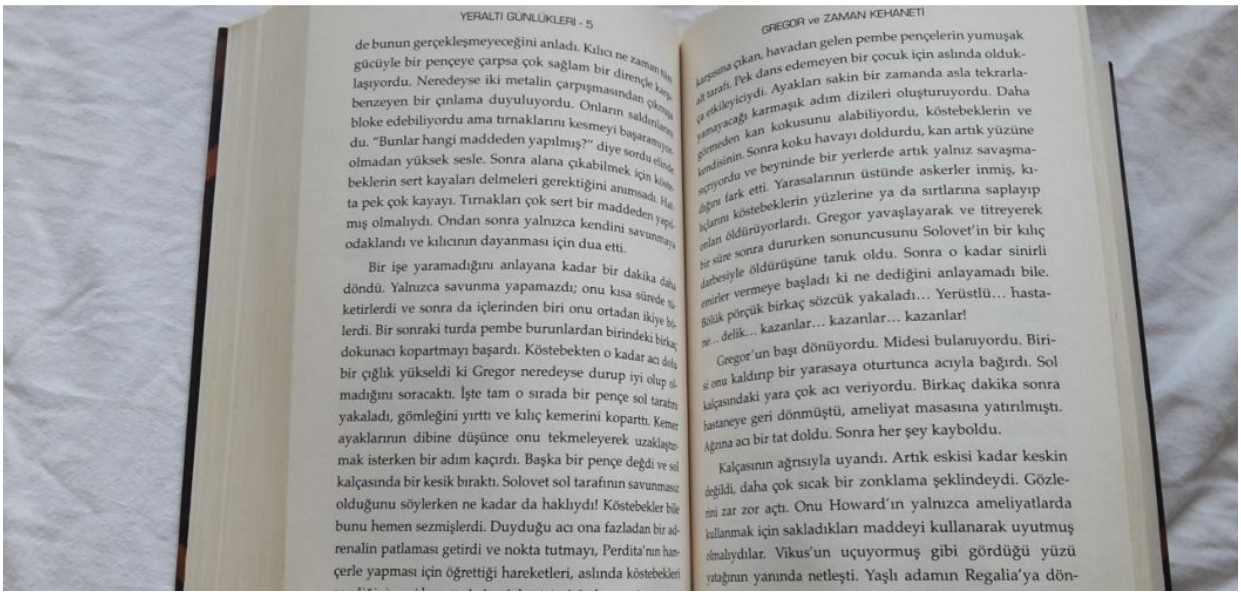
homurdanmaya başlamışlardı.

"Ne? Ne dedim ki ben?" dedi Gregor, elini silahlarına... götürerek. Köstebeklerle savaşmak istemiyordu... onları... korumaya çalışıyordu! Ama başka seçeneği kalmamış gi... biydi.

Vikus'un kehanet odasında söyledikleri aklına geldi. "Unutma, savaş sırasında bile geri çekilmek gereken za... manlar vardır. Kılıcını kınında tutman gereken zamanlar." Bu, o zamanlardan biri olmalıydı. Gregor köstebeklerin sal... dırmasına neyin neden olduğunu bilmiyordu ama bunun... bir yanlış anlaşılma olduğundan emindi. Onları öldürmek... istemiyordu. Yalnızca gitmelerini istiyordu. Onları yarala... madan göndermek için elinden geleni yapıyordu.

Köstebekler karmaşık duygulara sahip ve şaşkın... hayvanlardan adeta kuduz yaratıklara dönüşmüştü. Gregor'un düşündüğünden çok daha hızlı hareket edebiliyorlardı. Kısa sürede etrafı çevrilmişti ve kendini dört... yarından gelen korkutucu pençelere karşı savunmak zo... runda kalmıştı. Dönmeye başlamaktan başka yapacak... hiçbir şeyi yoktu. Nokta tutmak için ekolokasyon olayını... anımsamaya çalıştı ama ona henüz tam olarak güvenemeyecek kadar acemiydi. Gözlerine güveniyordu. Bu yüzden... uzakta duran bir vagonu belirledi, şeklini beynine kazıdı... ve her turda bir saniyeliğine ona kilitlenmeye çalıştı. Kolay... değildi çünkü dikkatini çeken bir sürü başka şey vardı.

Dört köstebek çarpı on tane pençe, kendisine doğru... gelen kırk keskin bıçak anlamına geliyordu. "Bu şeylerin... tırnaklarını kesmek lazım," diye düşündü. Ama kısa süre-

de bunun gerçekleşmeyeceğini anladı. Kılıcı ne zaman tüm gücüyle bir pençeye çarpsa çok sağlam bir dirençle karşılaşıyordu. Neredeyse iki metalin çarpışmasından çıkanına benzeyen bir çınlama duyuluyordu. Onların saldırılarını bloke edebiliyordu ama tırnaklarını kesmeyi başaramıyordu. "Bunlar hangi maddeden yapılmış?" diye sordu elinde olmadan yüksek sesle. Sonra alana çıkabilmek için köstebeklerin sert kayaları delmeleri gerektiğini anımsadı. Hatta pek çok kayayı. Tırnakları çok sert bir maddeden yapılmış olmalıydı. Ondan sonra yalnızca kendini savunmaya odaklandı ve kılıcının dayanması için dua etti.

Bir işe yaramadığını anlayana kadar bir dakika daha döndü. Yalnızca savunma yapamazdı; onu kısa sürede tüketirlerdi ve sonra da içlerinden biri onu ortadan ikiye bölerdi. Bir sonraki turda pembe burunlardan birindeki birkaç dokunacı kopartmayı başardı. Köstebekten o kadar acı dolu bir çığlık yükseldi ki Gregor neredeyse durup iyi olup olmadığını soracaktı. İşte tam o sırada bir pençe sol tarafını yakaladı, gömleğini yırttı ve kılıç kemerini kopartt. Kemer ayaklarının dibine düşünce onu tekmeleyerek uzaklaştırmak isterken bir adım kaçırdı. Başka bir pençe değdi ve sol kalçasında bir kesik bıraktı. Solovet sol tarafının savunmasız olduğunu söylerken ne kadar da haklıydı! Köstebekler bile bunu hemen sezmişlerdi. Duyduğu acı ona fazladan bir adrenalin patlaması getirdi ve nokta tutmayı, Perdita'nın hançerle yapması için öğrettiği hareketleri, aslında köstebekleri

karşısına çıkan, havadan gelen pembe pençelerin yumuşak alt tarafı. Pek dans edemeyen bir çocuk için aslında oldukça etkileyiciydi. Ayakları sakin bir zamanda asla tekrarlayamayacağı karmaşık adım dizileri oluşturuyordu. Daha gitmeden kan kokusunu alabiliyordu, köstebeklerin ve kendisinin. Sonra koku havayı doldurdu, kan artık yüzüne sıçrıyordu ve beyninde bir yerlerde artık yalnız savaşmadığını fark etti. Yarasalarının üstünde askerler inmiş, kılıçlarını köstebeklerin yüzlerine ya da sırtlarına saplayıp onları öldürüyorlardı. Gregor yavaşlayarak ve titreyerek bir süre sonra dururken sonuncusunu Solovet'in bir kılıç darbesiyle öldürüşüne tanık oldu. Sonra o kadar sinirli emirler vermeye başladı ki ne dediğini anlayamadı bile. Bölük pörçük birkaç sözcük yakaladı… Yerüstlü… hasta… delik… kazanlar… kazanlar… kazanlar!

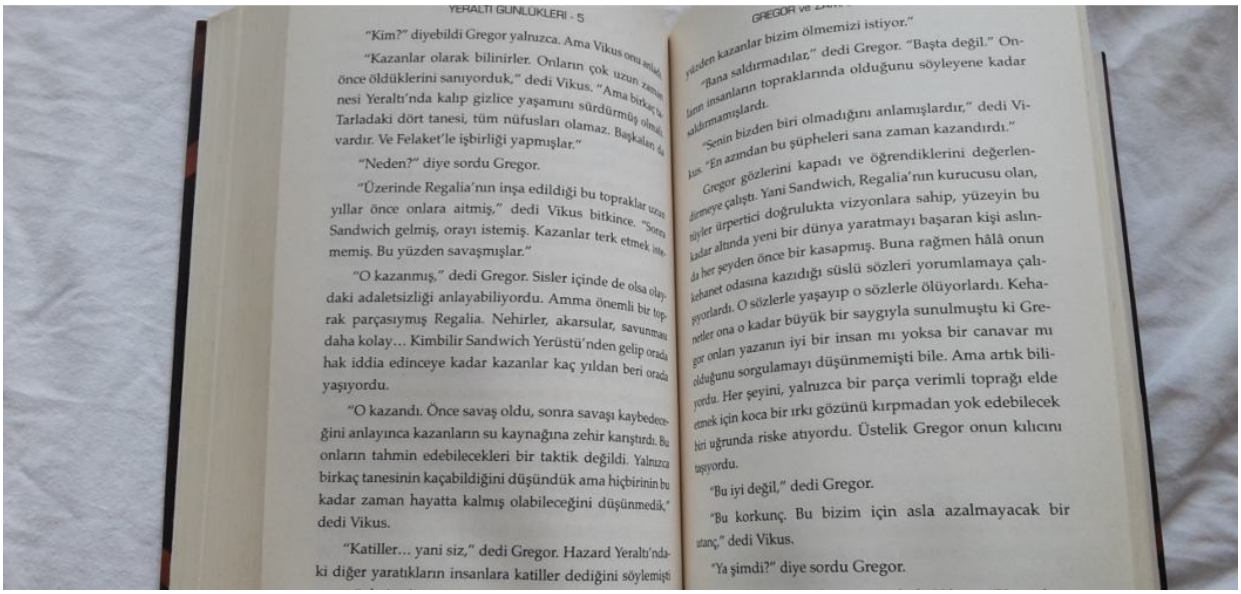
Gregor'un başı dönüyordu. Midesi bulanıyordu. Birisi onu kaldırıp bir yarasaya oturtunca acıyla bağırdı. Sol kalçasındaki yara çok acı veriyordu. Birkaç dakika sonra hastaneye geri dönmüştü, ameliyat masasına yatırılmıştı. Ağzına acı bir tat doldu. Sonra her şey kayboldu.

Kalçasının ağrısıyla uyandı. Artık eskisi kadar keskin değildi, daha çok sıcak bir zonklama şeklindeydi. Gözlerini zar zor açtı. Onu Howard'ın yalnızca ameliyatlarda kullanmak için sakladıkları maddeyi kullanarak uyutmuş olmalıydılar. Vikus'un uçuyormuş gibi gördüğü yüzü yatağının yanında netleşti. Yaşlı adamın Regalia'ya dön-

sevdiğini yani hayatta kalmak haricindeki her şeyi unuttu.

Pembe çiçekler! Sallanan dokunaçlar! Artık hedefi onlardı. Arada bir de parlak siyah bir göz ya da dönerken

düğünü bilmek bile Gregor'u rahatlatmaya yetti. Onu Solovet'ten koruyabilecek ve zindandan uzak tutabilecek tek insan oydu.

"Kim?" diyebildi Gregor yalnızca. Ama Vikus onu anladı.

"Kazanlar olarak bilinirler. Onların çok uzun zaman önce öldüklerini sanıyorduk," dedi Vikus. "Ama birkaç tanesi Yeraltı'nda kalıp gizlice yaşamını sürdürmüş olmalı. Tarladaki dört tanesi, tüm nüfusları olamaz. Başkaları da vardır. Ve Felaket'le işbirliği yapmışlar."

"Neden?" diye sordu Gregor.

"Üzerinde Regalia'nın inşa edildiği bu topraklar uzun yıllar önce onlara aitmiş," dedi Vikus bitkince. "Sonra Sandwich gelmiş, orayı istemiş. Kazanlar terk etmek istememiş. Bu yüzden savaşmışlar."

"O kazanmış." dedi Gregor. Sisler içinde de olsa olaydaki adaletsizliği anlayabiliyordu. Amma önemli bir toprak parçasıymış Regalia. Nehirler, akarsular, savunması daha kolay… Kimbilir Sandwich Yerüstü'nden gelip orada hak iddia edinceye kadar kazanlar kaç yıldan beri orada yaşıyordu.

"O kazandı. Önce savaş oldu, sonra savaşı kaybedeceğini anlayınca kazanların su kaynağına zehir karıştırdı. Bu onların tahmin edebilecekleri bir taktik değildi. Yalnızca birkaç tanesinin kaçabildiğini düşündük ama hiçbirinin bu kadar zaman hayatta kalmış olabileceğini düşünmedik," dedi Vikus.

"Katiller… yani siz," dedi Gregor. Hazard Yeraltı'ndaki diğer yaratıkların insanlara katiller dediğini söylemişti

ama yüzlerine karşı değil. "Bu yüzden."

"Evet, bu yüzden katiller olarak adlandırıldık," dedi Vikus. "Bu yüzden pek çokları hâlâ bizden nefret eder. Bu

yüzden kazanlar bizim ölmemizi istiyor."

"Bana saldırmadılar," dedi Gregor. "Başta değil." Onların insanların topraklarında olduğunu söyleyene kadar saldırmamışlardı.

"Senin bizden biri olmadığını anlamışlardır," dedi Vikus. "En azından bu şüpheleri sana zaman kazandırdı."

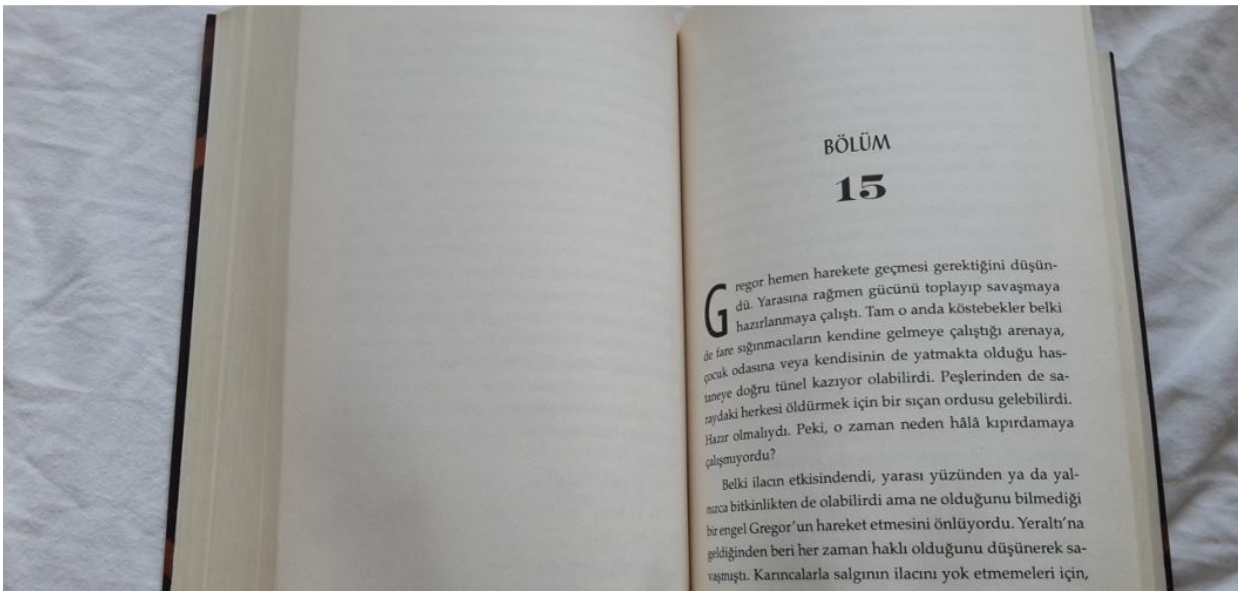
Gregor gözlerini kapadı ve öğrendiklerini değerlendirmeye çalıştı. Yani Sandwich, Regalia'nın kurucusu olan, yüzeyin bu türler ürpertici doğrulukta vizyonlara sahip, yüzeyin bu kadar altında yeni bir dünya yaratmayı başaran kişi aslında her şeyden önce bir kasapmış. Buna rağmen hâlâ onun kehanet odasına kazıdığı süslü sözleri yorumlamaya çalışıyorlardı. O sözlerle yaşayıp o sözlerle ölüyorlardı. Kehanetler ona o kadar büyük bir saygıyla sunulmuştu ki Gregor onları yazanın iyi bir insan mı yoksa bir canavar mı olduğunu sorgulamayı düşünmemişti bile. Ama artık biliyordu. Her şeyini, yalnızca bir parça verimli toprağı elde etmek için koca bir ırkı gözünü kırpmadan yok edebilecek biri uğrunda riske atıyordu. Üstelik Gregor onun kılıcını taşıyordu.

"Bu iyi değil," dedi Gregor.

"Bu korkunç. Bu bizim için asla azalmayacak bir utanç," dedi Vikus.

"Ya şimdi?" diye sordu Gregor.

"Onun cezasını çekiyoruz," dedi Vikus. "Kazanların tünel kazıp saraya girmesi artık an meselesi. Peşlerinden de Felaket gelecek."

BÖLÜM

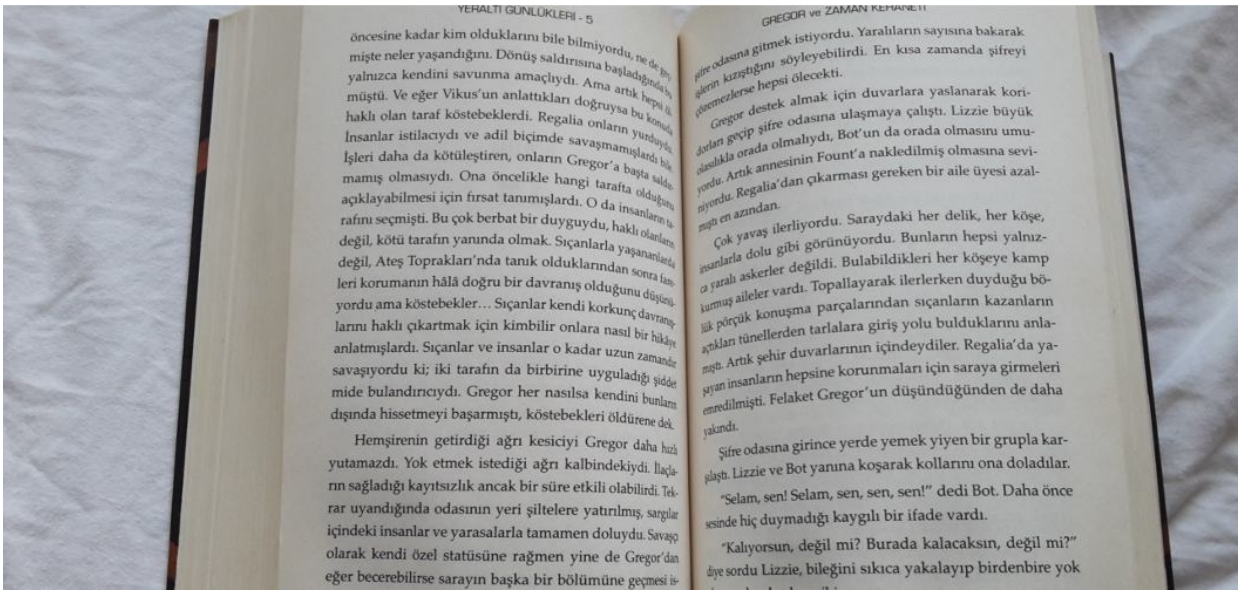
15

Gregor hemen harekete geçmesi gerektiğini düşündü. Yarasına rağmen gücünü toplayıp savaşmaya hazırlanmaya çalıştı. Tam o anda köstebekler belki de fare sığınmacıların kendine gelmeye çalıştığı arenaya, çocuk odasına veya kendisinin de yatmakta olduğu hastaneye doğru tünel kazıyor olabilirdi. Peşlerinden de sarayдaki herkesi öldürmek için bir sıçan ordusu gelebilirdi. Hazır olmalıydı. Peki, o zaman neden hâlâ kıpırdamaya çalışmıyordu?

Belki ilacın etkisindendi, yarası yüzünden ya da yalnızca bitkinlikten de olabilirdi ama ne olduğunu bilmediği bir engel Gregor'un hareket etmesini önlüyordu. Yeraltı'na geldiğinden beri her zaman haklı olduğunu düşünerek savaşmıştı. Karıncalarla salgının ilacını yok etmemeleri için,

ormandaki yılanlarla kendini ve arkadaşlarını öldürmemeleri için, sıçanlarla, fareleri kurtarmak için. Ama köstebeklerle yaşananları adil bulmuyordu. Tamam, birkaç saat

öncesine kadar kim olduklarını bile bilmiyordu, ne de yapmişte neler yaşandığını. Dönüş saldırısına başladığında bayalnızca kendini savunma amaçlıydı. Ama artık hepsi bitmüştü. Ve eğer Vikus'un anlattıkları doğruysa bu konuda haklı olan taraf köstebeklerdi. Regalia onların yurduydu. İnsanlar istilacıydı ve adil biçimde savaşmamışlardı bile. İşleri daha da kötüleştiren, onların Gregor'a başta saldırmamış olmasıydı. Ona öncelikle hangi tarafta olduğunu açıklayabilmesi için fırsat tanımışlardı. O da insanların tarafını seçmişti. Bu çok berbat bir duyguydu, haklı olanların değil, kötü tarafın yanında olmak. Sıçanlarla yaşanarlarda değil, Ateş Toprakları'nda tanık olduklarından sonra fareleri korumanın hâlâ doğru bir davranış olduğunu düşünüyordu ama köstebekler... Sıçanlar kendi korkunç davranışlarını haklı çıkartmak için kimbilir onlara nasıl bir hikâye anlatmışlardı. Sıçanlar ve insanlar o kadar uzun zamandır savaşıyordu ki; iki tarafın da birbirine uyguladığı şiddet mide bulandırıcıydı. Gregor her nasılsa kendini bunların dışında hissetmeyi başarmıştı, köstebekleri öldürene dek.

Hemşirenin getirdiği ağrı kesiciyi Gregor daha hızlı yutamazdı. Yok etmek istediği ağrı kalbindekiydi. İlaçların sağladığı kayıtsızlık ancak bir süre etkili olabilirdi. Tekrar uyandığında odasının yeri şiltelere yatırılmış, sargılar içindeki insanlar ve yarasalarla tamamen doluydu. Savaşçı olarak kendi özel statüsüne rağmen yine de Gregor'dan eğer becerebilirse sarayın başka bir bölümüne geçmesi istendi. Şu anda kaldırabileceğinden çok daha fazla inleme ve kanla dolu olan hastaneden çıkabileceği için çok mutluydu. Üstelik bir ilerleme olup olmadığını görmek için

şifre odasına gitmek istiyordu. Yaralıların sayısına bakarak ilerin kızıştığını söyleyebilirdi. En kısa zamanda şifreyi çözemezlerse hepsi ölecekti.

Gregor destek almak için duvarlara yaslanarak koridorları geçip şifre odasına ulaşmaya çalıştı. Lizzie büyük olasılıkla orada olmalıydı, Bot'un da orada olmasını umuyordu. Artık annesinin Fount'a nakledilmiş olmasına seviniyordu. Regalia'dan çıkarması gereken bir aile üyesi azalmıştı en azından.

Çok yavaş ilerliyordu. Saraydaki her delik, her köşe, insanlarla dolu gibi görünüyordu. Bunların hepsi yalnızca yaralı askerler değildi. Bulabildikleri her köşeye kamp kurmuş aileler vardı. Topallayarak ilerlerken duyduğu bölük pörçük konuşma parçalarından sıçanların kazanların açtıkları tünellerden tarlalara giriş yolu bulduklarını anlamıştı. Artık şehir duvarlarının içindeydiler. Regalia'da yaşayan insanların hepsine korunmaları için saraya girmeleri emredilmişti. Felaket Gregor'un düşündüğünden de daha yakındı.

Şifre odasına girince yerde yemek yiyen bir grupla karşılaştı. Lizzie ve Bot yanına koşarak kollarını ona doladılar.

"Selam, sen! Selam, sen, sen, sen!" dedi Bot. Daha önce sesinde hiç duymadığı kaygılı bir ifade vardı.

"Kalıyorsun, değil mi? Burada kalacaksın, değil mi?" diye sordu Lizzie, bileğini sıkıca yakalayıp birdenbire yok olmasından korkar gibi.

"Elbette, tabii eğer bir kişilik yeriniz daha varsa," dedi Gregor.

Sonra Luxa sıçan odasının girişinde belirdi. Çok daha iyi görünüyordu. Cildindeki o parlak koyu kırmızılık gitmişti, nadiren öksürüyordu ve normal soluk alıyor gibiydi. Mor gözleri yorgun ama parlaktı.

Ona fotoğrafı verdiğinden beri bu ilk görüşmeleriydi. Biraz tedirgin olabileceğini düşünmüştü ama tek hissettiği onun yanında olmaktan duyduğu mutluluktu.

"Sen de mi buraya taşındın?" diye sordu Gregor.

"Kendi yerimi yaralılara bıraktım. Ripred, Hazard ile bana sıçan odasını teklif edecek kadar nazik davrandı," dedi Luxa alaycı bir gülümsemeyle.

Aurora ve Nike da şifre odasına taşınmıştı, yarasa odasını Daedalus ile paylaşıyorlardı. Temp de oradaydı, Bor'u gözetme konusunda daha da hassas davranıyordu.

"Burada şifre takımı çalışırken odalarımızda sessizce oturmak veya dışarı çıkmamak şartıyla kaldığımızın hepimiz farkındayız," dedi Luxa. "Ripred bunu açıkça belirtti. Ama şimdi yemek saati. Aç mısın?"

Gregor açtı. Diğerleriyle yere oturup bir kilo yahniyi midesine indirdi. Son zamanlarda kendini bir aslan ya da ona benzer yırtıcı bir şey gibi hissetmişti ve günlerdir yemek yemiyordu. Savaş onun alışık olduğu, günde üç öğün yemek düzenine pek fırsat tanımıyordu.

Bir ara Ares geldi. Gregor'un eli yarasasının pençesini bağ törenindeki gibi kavradı ama yalnızca birkaç kelime

yataklarına gitmelerini emretti. Sıçan Gregor'la ilgilenmeli ancak onu uyarmakla yetindi, "Sana yakında savaş alanında ihtiyacımız olabilir."

Luxa Gregor'un ayağa kalkmasına yardım etti. Ama ayağa kalktıktan sonra da kızın ellerini bırakmadı. Hatta daha sıkı tuttu.

"Yatağa!" dedi Ripred, ağrıyan kalçasını burnuyla dürterek.

"Yarın konuşuruz," dedi Luxa.

İnsan odası iki büyük yatak sığacak kadar genişti. Soğuk su akan musluklu bir küvet ve tuvalet bulunan bir bölmesi de vardı. Gregor kendini evde yatmadan önce yaptıklarını neredeyse aynen tekrarlarken buldu. O ve kız kardeşleri bu iş için parmaklarını kullanmaları gerekse de dişlerini fırçaladı. Yatağı ıslatmaması için Bot'un yatmadan önce son bir kez daha tuvaletini yaptığından emin oldu. Sonra kızları yan yana yatağa yatırıp üstlerini örttü.

"Benim hakkımda bir masal anlat," dedi Bot. Kendinden söz edilmesine bayılırdı. Bot hakkında hikâyelerden oluşan oldukça geniş bir repertuarları oluşmuştu. Ama o anda Bot hakkında mutlu bir hikâye anlatacak kadar iyi hissetmiyordu kendini, ortam Bot atlıkarıncada, Bot Cadılar Bayramı'nda, Bot ve yaş günü pastası gibi şeyler anlatmak için fazlasıyla korkunçtu. İyi anıları anımsamaya çalışmak duygusal güç gerektiriyordu ve şu anda ona sahip

odasına uyumaya gitti.

Sonra Ripred geldi ve herkese altı saatlik bir uyku için

değildi. Ya ağlamaya ya da ona benzer bir şey yapmaya başlarsa? Bu kardeşini korkudan öldürebilirdi.

"Bu gece olmaz, Bot," dedi Gregor. "Bu gece herkes he-

men uyuyacak." İkisini de alınlarından öptü.

"Burada olduğun için çok mutluyum," diye fısıldadı Lizzie.

"Ben de," dedi Gregor. İkinci yatağa tırmandı ve kalçası için en az rahatsız edici pozisyonu bulmaya çalıştı. Nasıl yatarsa yatsın acıyordu. Üstelik çok fazla yemişti. Hem de o anda uykusuzluktan çok huzursuzluk hissediyordu. Kız kardeşlerinin düzenli soluk alıp verişleri onu bir tür uyuşukluk içine sokana kadar bir saat orada öylece yattı.

"Gregor. Gregor," annesinin onu çağıran sesini duyuyordu ve kalçasının durumunu unutup aniden oturdu. Sanki zonklamasını durdurabilecekmiş gibi elini yarayı bastırdı ve etrafına bakındı. Hayır, tabii ki annesi orada değildi. Ama orada olsaydı bile sesi rüyasındaki gibi, sakin ve kontrollü bir anne sesi şeklinde gelmezdi. Of, tekrar her şeyi kontrol altında tutabilen, ona yapması gerekeni söyleyen bir anne veya babaya sahip olabilseydi ne güzel olurdu. Ailesinin onu sevdiğini biliyordu ve onlar ellerinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorlardı. Ama şu anda ailesindeki en etkili kişi Gregor'du. Kız kardeşlerini kontrol etmek için baktı ve yatakta Lizzie'nin yattığı tarafın boş olduğunu gördü. Bu saatte nereye gitmiş olabilirdi? Herhalde şifre üzerinde çalışıyordu. Gregor tam kalkıp onu bulmaya gidecek ve yatıp dinlenmesini söyleyecekti ki bir ses duydu.

"Artık daha iyisin, değil mi?" Konuşan Ripred'di.

karanlıkta uyanmasını istememişti. Yatakta biraz kıpırdanıp perdedeki aralıktan Ripred'i görmeye çalıştı. Sıçan yerde yan yatarak kıvrılmıştı. Karnındaki boşluğa Lizzie sokulmuştu.

"Evet. Senin yanında kendimi daha iyi hissediyorum. O kadar sıcaksın ki," dedi kız kardeşi.

"Yavaş, derin soluklar, unutma," dedi Ripred ve Gregor o anda Lizzie'nin bir panik atak daha geçirmiş olduğunu anladı. Ama neden ona gelmemişti? Neden Ripred'e gitmişti? "Birkaç matematik problemi daha denemek ister misin?" diye sordu sıçan.

"Hayır," dedi Lizzie. "Yalnızca böyle oturmak istiyorum."

Gregor hangisinin daha tuhaf olduğuna karar veremedi: Gölgesinden bile korkan Lizzie'nin dev bir sıçana sokulmasının mı yoksa dokunulmaz, herkesten tiksinen ve etrafta başka sıçanlar varken bile her zaman yalnız uyuyan Ripred'in kız kardeşini avutmasının mı.

"Nasıl ölmüştü? Hani o bana çok benzeyen?" diye sordu Lizzie.

Bu kız neden bahsediyordu böyle? Kim nasıl ölmüştü? Ripred daha önce Lizzie'ye benzeyen birini mi tanımıştı?

"Silksharp. Hesperides Bahçesi'ndeydi," dedi Ripred.

"Onu biliyorum. Gregor anlatmıştı. Set yıkılmış ve bü-

yük bir sel olmuş. Boğuldu mu?" diye sordu Lizzie.

"Ona yetişmeye çalıştım." Ripred başını salladı. "Çok geç olmuştu."

Gregor yatmadan önce insan odasının perdelerini çekmiş ama meşalenin ışığının odayı biraz aydınlatması için birkaç santim aralık bırakmıştı. Kız kardeşlerinin tamamen

"Ya karın? Diğer eniklerin?" diye sordu Lizzie.

"Hepsini kaybettim. Hepsi gitti. Veda edecek zaman bile olmadı." Uzun bir sessizlik oldu sonra sıçan devam etti. "Aylarca yalnız dolaştım. Ölmek istedim. Bunu denedim de. Ama beni öldürmek kolay iş değil."

Gregor'un parmakları battaniyeyi sıkıca kavradı ve Ripred hakkında bu yeni öğrendiklerini sindirmeye çalıştı. Karısı mı? Ripred'in bir zamanlar bir karısı vardı demek. Enikler mi? O birilerinin babası olmuştu. Eniklerden birinin adı Silksharp'tı, Lizzie'ye benziyordu. Ve hepsini Hamnet seti yıktığında kaybetmişti. Yine de Hamnet, Ripred'in nefret etmediği çok az insandan biriydi. Ormanda karşısına çıktığında neden Ripred onun boğazına atlamamıştı? Hamnet'in asıl niyetinin seti yıkmak olmadığını bildiği için mi? Onun sel kurbanlarını kurtarmaya çalıştığını mı görmüştü? Yoksa Hamnet'in yeterince acı çektiğini mi düşünüyordu?

"Sonra geri geldin," dedi Lizzie.

"Buna dayanamıyordum. Onların öldüğüne ve bunun boş yere olduğuna," dedi Ripred.

Perdenin arasından Gregor Ripred'in başını ön patilerine doğru eğdiğini görebiliyordu. Gözleri kapalıydı. Lizzie'nin eli uzandı ve kulaklarını okşadı. "Ve o zaman...?" dedi yumuşakça.

"Evet. İşte o zaman her şeyin değişmesi gerektiğine karar verdim," diye fısıldadı Ripred.

Lizzie kollarını Ripred'in boynuna doladı ve başını onunkine dayadı. Birkaç dakika içinde ikisi de uyuyakalmıştı.

BÖLÜM
16

Çok fazla. Bütün bunlar çok fazlaydı. Anlamlandırılması gereken çok fazla şey vardı. Gregor ertesi sabah uyandığında zihni o kadar sisliydi ki kahvaltıda ne yiyeceğine bile karar veremedi. Bot tabağına bir şeyler doldurdu, o da yemeğin tadını bile almadan yedi.

Ripred şifre ekibi hariç herkesten odayı boşaltmalarını istedi. Temp, Bot'u çocuk odasına götürdü, artık orada düzenli bir işleri var gibiydi. Aurora ve Nike kemirgenleri aileleriyle buluşturmaya çalışan Hazard'a yardım etmeye gittiler. Ares hâlâ havadan taşınması gereken birileri olup olmadığına bakmaya gitti. Gregor ve Luxa, Ripred müdahale edene kadar koridorda oyalanıyorlardı. "Siz ikiniz. Yarım saat sonra benimle şehir duvarlarında buluşun. Neyle karşı karşıya olduğumuzu da görmüş olursunuz."

O gidince Luxa Gregor'a baktı. "Sence bize neden yarım saat verdi?"

"Bilmiyorum," dedi Gregor. Sonra bir gece önce ku-

lak misafiri olduğu konuşmayı anımsadı. Ripred'in nasıl 'veda edecek fırsat bile bulamadan' tüm sevdiklerini kaybettiğini. Acaba bu yarım saat Gregor ve Luxa'ya bu şansı vermek için miydi? Eğer öyleyse Gregor bu fırsatı kaçırmak istemiyordu. Onunla yalnız olmak istiyordu, onunla gerçekten konuşmak istiyordu. Ama nereye gidebilirlerdi? Sarayın her yeri insan kaynıyordu. Sonra birden ilham geldi. Müze! Belki, yalnızca belki, orayı olayın dışında bırakmış olabilirlerdi. "Gel, sana bir şey göstermek istiyorum."

Kız ona sorgularcasına baktı ama elini tutup koridorlarda çekiştirirken itiraz etmedi. Yolun büyük bölümünde tek sıra halinde ilerlemek zorunda kaldılar, her yer o kadar kalabalıktı ki, ama birbirlerinin elini hiç bırakmadılar. Haklıydı. Yalnızca müze değil, müzenin bulunduğu bütün kat bir şeritle kapatılmıştı. İpin üzerinden atlayıp odaya süzüldüler.

İçeri girdiklerinde Gregor artık ne yapacağından emin değildi.

"Bana ne göstermek istiyordun?" diye sordu Luxa.

Aklında ona gösterecek bir şey yoktu. Yalnızca baş başa kalabilecekleri bir yere gitmek istemişti. Herkesin söylediklerini her sözü dinlemeden konuşabilecekleri bir yere. Ama müzeye geldikten sonra bunu açıklamak biraz utanç vericiydi. "Şey, ben..." Gregor'un gözleri Hazard'ın doğum günü partisinde çekilen fotoğraflara ilişti. "Bu fotoğrafları..." dedi. "Onları görmek isteyebileceğini düşündüm."

Yere birkaç palto ve eski bir çadır bezi serip oturdular.

sırtlarını raflara dayayıp fotoğraflara bakmaya başladılar. Yanı Luxa fotoğraflara baktı. Gregor daha çok Luxa'ya bakıyordu. Yüzünde beliren tüm değişik ifadeleri izliyordu. Arenanın parti için ne kadar güzel süslenmiş olduğunu görünce yüzünde beliren gurur, Bot'un üzerinde prenses giysisiyle Temp'e pasta yedirdiği fotoğrafı gördüğündeki gülümsemesi, Hazard'ın kollarını sıkı sıkı Ateş Toprakları'ndaki volkan patlaması sırasında ölen küçük yarasa Thalia'ya doladığı pozu gördüğündeki üzüntüsü.

"Bu fotoğrafı görmek Hazard'a iyi gelirdi bence," dedi Luxa. "Sevdiklerinin yüzünü unutmaktan çok korkar. Anılarını hatırlamakta zorlanıyor bile. Hamnet'i hâlâ anımsayabiliyor çünkü bana çok benziyordu ve Frill de daha çok yeni."

"Evet, Frill'i unutmak zor olur," dedi Gregor, dev kerpetenlerin çarpıcı görüntüsü hemen aklında capcanlı belirince.

"Ama Thalia'yı unutmaktan korkuyor," dedi Luxa.

"Bunu ona verebilir miyim?"

"Elbette," dedi Gregor. "İkiniz için de birkaç tane al."

Luxa fotoğrafları karıştırdı, bir deste seçti ama sonra kaşlarını çattı. "İkimizin birlikte başka fotoğrafı yok. Keşke ikimizde de birer tane olsaydı."

Haklıydı. Birlikte dans ettikleri fotoğrafı ona vermişti, keşke bir kopyası daha olsaydı. Cebinde taşıyabileceği bir şey... artık gerekmeyeceği zaman dek. "Belki makinede hâlâ film vardır," dedi. Vardı. Ve filmi anında basan makinelerden olduğu için hemen şimdi bir poz çekebi-

lirlerdi. Makineyi önlerinde tuttu ve filmi bitirene kadar çektiler. Birkaç dakika boyunca müzenin dışındaki yaşam sanki durdu ve onlar bir fotoğraf kulübesinde gülen, gülümseyen yüz ifadeleri yapan normal on iki yaşında çocuklar oldular. Sonunda Gregor "Tamam, bu son poz," dediğinde bir şey oldu. Birbirlerine iyice sokuldular, Luxa'nın şakağı Gregor'un yanağına değiyordu, yüzlerindeki çocuksu ifade silindi. "Son poz," diye düşündü Gregor, resim yavaş yavaş belirlenirken. "Hayattaki son poz." İkisi de gülmeyi başarmıştı ama yüzlerindeki hüzünlü ifade duruyordu. Bu onların gerçek haliydi. Bir sonraki en önemli kararları dövüşmek mi yoksa durma mı yesek, sinemaya mı gitsek olan gamsız iki çocuk değil, kapının dışında onları ayıracak bir savaş olduğunu bilen iki insandılar. "Ben bunu alacağım," dedi Gregor. "Sende de dans ederkenki pozumuz kalsın." Savaş sona erdiğinde onun o hallerini anımsamasını istiyordu, birlikte mutlu oldukları tek zamanı.

"Yarım saat dolmuştur," dedi Luxa kısık bir sesle.

"Evet," dedi Gregor. Ripred onları duvarda bekliyor olmalıydı. "Luxa, eğer seni bir daha görme şansım olmazsa... bilmeni istiyorum ki... ben..." Konu artık sözcükleri söylemekten korkması değildi, konu sözcüklerin ne kadar acı verdiğiydi. Sözcüklerinde bir gelecek yoktu. Devam edemedi.

"Biliyorum," dedi Luxa. "Ben de."

Bundan sonra olacaklar, eğer zaman bu kadar kısıtlı ol-

Yüzleri birbirine o kadar yaklaştı ki onu öpmek için neredeyse başını çevirmesi bile gerekmedi. Bir şey ama öfkeli duygusuna hiç benzemeyen bir his, daha sıcak, içini ürperten bir his bütün bedenini dolaştı. Dudakları birbirinden ayrıldığında aynı duyguyu onun da yaşadığını yüzünde görebiliyordu.

Koridordan sürtünme sesleri duyuldu ve Miravet kolları zırhlarla dolu olarak içeri girdi. "Buradaymışsınız. Bütün sarayda sizi aradım. Sizi savaşa hazırlamam emredildi," dedi yaşlı kadın. Gregor'a ayağa kalkmasını işaret etti ve hemen onu giydirmeye başladı. "Luxa, sen de hazırlansan fena olmaz."

"Solovet onun savaşmasını istemiyor," dedi Gregor.

"Kazanlar pençeleriyle sarayın içine tünel kazınca Solovet'in ne istediğinin pek önemi kalmayacak. İçimizdeki her bir erkek, kadın ve çocuk savaşacak," dedi Miravet. "Önceden hazırlanmış olmak her zaman iyidir."

"Evet. Önce duvara gitmem gerek," dedi Luxa.

"Sonra gelip beni gör," dedi Miravet katı bir ifadeyle ama uzanıp Luxa'nın yanağını okşadı. Luxa'ya hiçbir gerçek duygu göstermeyen Solovet'ten ne kadar da farklıydı.

Siyah zırhını giyince Gregor ve Luxa Büyük Salon'a gittiler. Ares onları bekliyordu ve şehir duvarına uçuş çok kısa sürdü. Gregor biraz geç kaldıklarından şüphelendi ama Ripred bunun sözünü etmedi. Solovet'le birlikte altlarında olanları incelemekle çok meşguldü.

"Katılmamızı istiyor musun hemen?" diye sordu Gregor.

masaydı, savaş işleri bu kadar hızlandırmasaydı, ne olması gerekiyorsa ya şimdi ya hiç olması gerekmeseydi, büyük olasılıkla aylar hatta yıllar içinde gerçekleşirdi.

"Henüz değil, Gregor. Ama buradan ayrılma," dedi Solovet. Gözleri Luxa'ya ilişti. "Sen burada olmamalısın. Sana savaş odasında ihtiyacım var."

"Ripred gelmem gerektiğini söyledi," dedi Luxa.

"Ripred yanılmış ve bunu şimdi o da anladı," dedi suçlar.

"Kalmayı tercih ederim," diye ısrar etti Luxa.

"Olmaz. Vikus eğiriciler ve sürünenlerle işbirliği görüşmelerine başlamak üzere. İkimiz de senin oradaki varlığının çok değerli olduğunu düşünüyoruz. Ajax seni götürecek," dedi Solovet.

"Tamam o zaman," dedi Luxa. Yarasa havalanırken son bir kez Gregor'a baktı ve gözden kaybolurken onun da gözlerini ondan ayırmakta zorluk çektiği belliydi.

Ripred'in kuyruğu yan tarafından çarparak dikkatini çekti. "Solovet onun ordumuzun bir üyesinin dikkatinin dağılmasına neden olduğunu fark etti," dedi. "Bu kimin işine yarar?"

Gregor bir şey söylemedi. İçinden onu gönderdikleri için mutlu olmuştu. Dikkatini dağıttığı kesindi. Hâlâ aklı ondaydı. Önündeki sahneye odaklanmak için kendini zorladı.

Çarpışma sürüyordu. Birkaç gün öncekinin benzeriydi, sıçanlar aşağıda belli bir düzende yerlerini almışlardı. Önceki seferde kumanda merkezinin on beş metreden daha yakınına gelmiyorlardı. Oysa bu kez şehir duvarının dibinde çarpışıyorlardı. Duvar yaklaşık on metre yüksek-

cilalı taş plakalarıyla kaplıydı ama plakaların arasında ince damarlar halinde bağlantı yerleri vardı. En çevik sıçanlar bunları kullanarak ayak dayayacak yer bulabiliyorlardı.

Ripred'in başı yana eğik, duvardan aşağıya, özellikle yarı yola kadar çıkmayı başarabilmiş olan bir sıçana bakıyordu, o sırada yarasasının üzerinde gelen bir insan onu kılıçtan geçirerek duvardan süpürdü. Sıçan hayatının son tırmanışını zemine düşerek tamamladı ama bu bile Ripred'i tatmin etmedi. "Yeni bir yol keşfettiği için artık hepsi bunun mümkün olduğunu düşünecek." Sanki onun bu tahminini kanıtlarcasına ikinci bir sıçan birincisiyle aynı yolu izleyerek duvara tırmanmaya başladı. Bir asker onu da indirene kadar birkaç metre daha yukarı çıkmayı başarmıştı.

"Evet, öyleyse zamanıdır," dedi Solovet bir sinyal verirken.

"Neyin zamanıdır?" diye sordu Gregor Ares'e.

"Dökmenin," dedi Ares ciddiyetle.

O zaman Gregor sonradan korkunç bir kehanet olduğu anlaşılan çocuk şarkısını anımsadı. Gerçek anlamını daha birkaç hafta önce Ateş Toprakları'nda keşfetmişlerdi. Sıçanların fareleri tamamen ortadan kaldırmaya çalışacaklarını öngörüyordu. Sözleri şöyleydi:

liğinde olduğu için sıçanlardan hiçbiri sıçrayarak üzerine çıkamazdı.

Yine de tırmanmayı deneyenler vardı. Yüzeyi büyük

ŞİMDİ KONUKLAR KAPIYA GELDİ
HER ZAMANKİ GİBİ KARŞILAMALI.
KİMİSİ DİLİMLER, KİMİSİ DÖKER.

BABA, ANNE, ABLA, AĞABEY,
İŞTE YOLA ÇIKTILAR. BİLMİYORUM
TEKRAR GÖRÜR MÜYÜZ?

Yüzyıllar boyunca Yeraltılar bunların pasta dilimlerinin çay dökülen bir davet hakkında zararsız ve anlamsız sözler olduğunu düşünmüşlerdi. Artık herkes asıl anlamını öğrenmişti. Sıçanlar kapıdaki 'konuklar'dı. Kılıçlarla dilimlenmeye çoktan başlanmışlardı. Ve artık Ares'in söylediği gibi dökme zamanı gelmişti.

Kazanlar bir süredir hazır bekletiliyor olmalıydı. Kalın siyah dökme demirden yapılmışlardı ve sepetlerdeki gibi üstlerinden geçen birer metal sapları vardı. Yaratıklar taşıyarak duvarın üstüne uçurdu, insanlarla takımlar oluşturarak koruyucu eldiven ve gözlüklerle donanmış bir şekilde onları kenardan eğerek içlerinde bulunan litrelerce kızgın yağı aşağıdaki sıçanların üzerine döktü. Havayı korkunç ciklemeler doldurdu ve bütün bir düşman hattı geri çekildi duvarın dibinde yarım düzine kadar haşlandığı kıvranan sıçan bıraktılar.

"Onları tutuşturalım mı?" diye sordu bir asker Solovet'e.

"Sarının iki tanesi yeterli olacaktır," diye yanıtladı. "Dumanın görüş alanımızı etkilemesini istemiyorum."

mıştı. Yanık kürk kokusu, sonra yanık et kokusu havayı doldurdu. Sıçanlar daha sonra büyük olasılıkla şokun etkisiyle bilinçlerini kaybetti. Ama bedenleri hâlâ yanmaya devam ederek duvarın dibinde yatıp kaldı.

Bu Gregor'un Yeraltı'nda şimdiye dek tanık olduğu en kötü şeylerden biriydi. Farelerin çukurda boğulması kadar kötü değildi ama belki akarların Howard'ın yarasası Pandora'yı birkaç saniyede bir tek iskeleti kalacak biçimde yedikleri zamanki kadar kötüydü. Ve işte orada, gözlerinin önünde gerçekleşiyordu. Kahvaltısını midesinde tutmak için zorlandı ve etrafındaki diğer insanlara baktı.

Ripred'in yüzü ifadesizdi. Tek bir cümle söyledi, "Bu onları bir süre durdurur."

Solovet onaylar gibi bir ses çıkarttı ama bütün dikkatini yeniden savaşa vermişti. Duvarın genelinde ne galibiyet ne de yenilgi havası hâkimdi. Regalialılar bunu yüzlerce kez yaşamıştı. Gregor onların bu sahneyi tatsız ama gerekli bir durum olarak değerlendirdiğini düşünüyordu. Sıçanlar duvardan geri çekilmek zorunda kalmıştı. Beklenen sonucu vermişti.

Gregor ellerinin titremesini durdurmak için silahlarının kabzalarını sıkıca kavradı. Belki yüzü yemyeşil olmuştu. Belki bir süre sonra bu onun için de olağan bir durum haline gelecekti. Belki aşkta ve savaşta her yol geçerliydi. Geçmişi, kazanları, Sandwich'in onları nasıl zehirleyip

Yanan meşaleler en talihsiz iki sıçanın üzerine atıldı ve anında ateş toplarına dönüştüler. Ümitsiz ve çılgın daireler çizmeye başladılar, alevleri söndürmek için yerlerde yuvarlandılar ama boşunaydı. Kürkleri zaten yağa bulan-

topraklarını çaldığını anımsadı. Bu hiç adil değildi. Savaşta bile aşmaman gereken sınırlar olmalıydı. Ve Gregor için düşmanının üzerine kızgın yağ dökmek ve onları tu-

tuşturmak bu kategoriye gidiyordu. Ateş Toprakları'nda sıçanları yaktıklarını biliyordu ama o kendilerini ve fareleri kurtarmak için çaresizlikten yapılan bir davranış gibi görünmüştü, önceden planlanmış soğuk bir strateji değildi. Az önce sıçanlara yaptıkları şeyi korkunç bulan tek kişi kendisi miydi?

Öyle olmadığı anlaşıldı. Bu olayın üzerinde belirgin etkisi olan biri daha vardı. Henüz yeterince katılaşmamış biri. Savaşın kendisi için yeni bir şey olduğu birisi. Gregor onun nerede gizlendiğini bilmiyordu, belki yakınlardaki bir tünelde ama sıçanların meşaleye dönüşmesi onu savaşın korkunç yüzüyle karşı karşıya getirmişti ve kulakları yırtan kükremesi duyuldu: Felaket.

"Ah, sonunda benim küçük emanetim ortaya çıkmaya karar verdi," dedi Ripred.

Duvardaki deneyimli savaşçılardan bir tepki duyuldu. Felaket, Gregor'un onu yakından son kez, daha birkaç ay önce gördüğünden beri daha da uzamıştı. Şimdi üç-üç buçuk metre uzunluğunda olmalıydı ve alandaki en büyük sıçanlar bile yanında cüce gibi kalıyordu. Sedefli beyaz kürkü meşalelerin ışığında pembe ve mavi yansımalar saçıyordu.

"Pearlpelt," diye düşündü Gregor. Daha bir yıldan kısa bir zaman önce kollarında titreyen tatlı bir bebek sıçandı. Herkes bir zamanlar bebek olmuştu. Ama ne kadar zor bir

rektiğini düşünmekten kendini alamıyordu. Sıçanın labirentte annesinin ölü bedenini burnuyla nasıl ittiğini anımsıyordu. Eğer Gregor bunu yapmış olsaydı acaba bugün fareler hayatta olur muydu? Sıçanlar kontrol altında kalır mıydı? Savaş önlenir miydi?

"Bu etik olmazdı," dedi Ares mırıldanarak sanki Gregor'un zihnini okumuş gibi. "Felaket'in çukurda fare emziklerini öldürmesiyle aynı cinayeti işlemiş olurduk."

"Kehanet onun kötülük edeceğini söylemişti," dedi Gregor.

"Ama biz o zaman onun hayatını bağışlamanın kehanetin asıl amacını gerçekleştirdiğine karar vermemiş miydik? Senin doğru kararı verdiğine?" diye sordu Ares.

Bu doğruydu. Gregor labirentte olanları gözünde canlandırdı. Şimdi bildiklerini o zaman da biliyor olsaydı yine de bir bebeğin boğazını kesemezdi. Felaket o zamanlar tamamen masumdu.

Ve kehanetleri yerine getirmeye gelince… artık Gregor Sandwich'in kazanlara neler yaptığını biliyordu, o tür bir insanın rehberliğinden kuşku duymaya başlamıştı. Zaman geçtikçe kehanetler hakkındaki şüpheleri artıyordu.

"Buna biz karar vermiştik," dedi Gregor. Artık bu konuyu tartışmanın anlamı yoktu.

Felaket'in çevresinde geniş bir daire açıldığını görebiliyordu. Diğer sıçanlar bile onun dengesiz pençeleri ve

yaşamları olmuş olursa olsun büyüyünce diğer ırkların kökünü kurutmaya çalışmıyorlardı. Canavarımsı yaratığa bakarken Gregor Felaket'i ilk bulduğu anda öldürmesi ge-

kuyruğundan çekiniyordu.

"Bana anlatıldığından daha da büyükmüş," dedi Solovet.

"Duyduğuma göre Ateş Toprakları'ndaki ölü kemirgenleri bile mideye indiriyormuş. Beslersen büyür tabii," dedi Ripred.

"Savaşabiliyor mu?" diye sordu Ares.

"Öyle söylüyorlar. Ama daha bunu göremedik. Sıçanlar bu bilgiyi nedense gizli tutuyorlar," dedi Ripred.

"Seni yenemez," dedi Gregor. Felaket'in Ripred'e saldırdığına ve başarısız olduğuna tanık olmuştu.

"Belki evet, belki hayır. Bu birkaç yüz kilo önceydi. O zamandan beri onu eğitmişlerdir. Göz önünde bulundurulması gereken cüssesi de var. Hem bu durumda onun yanına ulaşabilmem için bu alandaki bütün sıçanlarla savaşmam gerekecektir," dedi Ripred. "Bu durumda asıl soru beni yenip yenemeyeceği değil, seni yenip yenemeyeceği."

Herkes Gregor'a bakıyordu. "Anlamanın zamanı geldi mi?" diye sordu. Gelmişti.

Gregor zırhını düzeltirken Ripred bariz bir boy avantajı olan bir düşmanla nasıl savaşması gerektiği hakkında bir dizi öğüt sıraladı. Gregor'un tek şansı hızına ve çevikliğine güvenmekti. Unutmaması gereken bir diğer nokta da Felaket'in, Gregor'un şimdiye dek savaştığı tüm sıçanlardan daha fazla uzanma mesafesi olmasıydı, bu yüzden hedefe yaklaşmak ve uzaklaşmak için daha fazla zaman ayırması gerekecekti. Başka şeyler de vardı ama Gregor daha fazlasını dinlemedi çünkü artık tamamen Felaket'e

dü. Gregor Ares'in sırtına çıkınca Felaket'in pençelerinin bir yarasanın kanadına temas edip onu tuvalet kâğıdı gibi yırttığını gördü. Yarasa ve binicisi doğruca yere çakıldı ve daha küçük sıçanlardan oluşan çeteler tarafından parçalandı.

"Ares," diye söze başladı Gregor.

"Biliyorum. Kanatlarıma dikkat edeceğim," dedi Ares.

İnsan ordusunun çoğu havadaydı artık ama neredeyse kimse savaşmıyordu. Felaket'in gelişi herkesi şaşırtmış gibiydi. Sıçanlar sevinçli, rakipleri yılgın görünüyordu. Ve herkes Gregor'un havalanıp Felaket'e saldırmasını bekliyordu.

Ve Felaket onu fark etti. Doğruca alanın ortasında bir noktaya gitti ve beklemeye başladı, kuyruğunu şaklatıyor, kalakları başının arkasına yatırılmış, keskin dişlerinden salyalar akıyordu. "Savaşçı. Savaşçı," diye tısladı. "Gel beni al."

Gregor ölmesinin an meselesi olduğunu anladı. "Ripred?" diye sordu. "Ailem?"

"Sana yemin ettim," dedi sıçan.

Gregor bir an için gözlerini kapadı, kendine güç vermesi için taş şövalyenin görüntüsünü anımsamaya çalıştı.

"Tamam, o zaman," dedi Gregor Ares'e. "Ne zaman hazırsan." Ares'in göğsünün inip kalktığını görebiliyordu, son bir derin soluk aldı ve havaya fırladılar. Ares, çömel-

odaklanmıştı.

En cesur takımlardan birkaçı ona doğru dalışlar yapmaya çalışıyor ama o onları sinekler gibi savuşturuyor-

miş ve gözlerini üzerlerinden ayırmadan hareketsiz bekleyen Felaket'in çevresinde geniş bir daire şeklinde uçarken alana bir sessizlik çöktü. Gregor kendini serbest bırakıp

öfkeci tarafını kontrolü ele alması için çağırdı. Felaket'in zayıf noktaları belirip kaybolan görüntüler halinde gelmeye başladı. Gözler, boyun, ciğer, ön bacağının altında atan bir ana damar, iki kaburgasının arasından doğruca kalbine giden anahtar nokta. İkinci dairelerini çizerlerken tam Felaket'in arkasına geçtikleri anda Ares daldı. Onları görebilmek için hafifçe başını arkaya çevirmiş olan Felaket havaya uzanarak onları karşılamak için döndü. Ares yana doğru yön değiştirdi ama yine de Felaket'in pençesi onları izledi. Son eğitim seansında bir kez deneme fırsatı bulabildikleri bir hareketle yarasa kanatlarını toplayıp yuvarlandı. Gregor havalandı, Felaket'in üç pençesini savuşturarak Ares menzilden çıktığında tekrar sırtına yapıştı.

İnsanların onları cesaretlendirmek için yaptıkları tezahürat yalnızca Felaket'i kızdırmaya yarıyordu. Artık onları takip ediyor, gittikleri yöne doğru dönüyordu. Bu durum onun bir açığını yakalamalarını zorlaştırıyordu. Buna zaten fırsat bulamadılar çünkü Felaket aniden saldırdı. Ares'in kanadının ucuna pençesini taktı ve onları dişlerine doğru çekti. Ama ağzına sokmak için Felaket'in onları burnunun yakınından geçirmesi gerekiyordu. Gregor'un kılıcının burun deliklerinden birini kesmesi Felaket'in başını geriye atarak kükremesine neden oldu. Ares bu fırsattan yararlanıp kanadını kurtardı ve dövüş bütün hızıyla yeniden başladı. O kadar hızlı ve akıcıydı ki olayları birbirinden ayırmak imkânsızdı. Çoğunlukla Felaket'in menzilin-

dakça yakındı, bu yüzden Gregor bir saniye için bile gardını indiremiyordu. Sıçanı en çok irkilten yüzüne yapılan saldırıydı, bu yüzden Ares sürekli olarak gözlerini hedef alıyordu. Yeterince yaklaşabilseler Gregor hançerini yalnızca savunma amaçlı kullanmanın yerine saldırı için de kullanabilecekti ve sonunda Felaket'in gözünün üzerinde oluşan santimlik bir yırtık açmayı başarmıştı. Sıçan ön ayaklarının üstüne indi ve kuyruğunu başının üzerine kaldırıp Gregor'un sırtının sol tarafında kamçı gibi şaklattı. Beklediği bu darbe onu Ares'in sırtından savurdu ve zemine baş üstü çakılmasına neden oldu. İlk anda duyduğu acı felç ediciydi. Gregor bırakın Ares'in onu tekrar sırtına alabilmesi için sıçramayı, soluk bile alamıyordu. Ares altına girmeye çalışıyordu. Göğsünde kalan son hava boşalırken onu yerden kaldırmaya çalışan yarasasının pençelerinin yeri kazdığını duyabiliyordu. Neyse ki Felaket de son yarası nedeniyle bir süre hareketsiz kalmıştı. Kanı yüzüne doğru şiddetle akıyor, bembeyaz kürkünü hızla kızıla boyuyordu. Hem burnundan hem gözünden yaralandığı için Felaket yönünü kaybetmiş gibiydi.

Gregor'un sırtına kötü bir şey olmuştu. Son darbeyi yediği yere elini götürdüğünde bunu anlamıştı. O bölge metal zırhla değil, kalın deri bir panelle kaplıydı. Gregor elini bastırınca en alttaki iki kaburgasını bulmakta zorlandı. Ama oradaydılar ama vücudundan birkaç santim uzağa fırlamış gibiydiler. Soluk alamamasına şaşırmamak la-

de kaldılar; Ares dönüyor, dalıyor, takla atıyor, Gregor da pençeler ve dişlerle cebelleşiyordu. Gücü bir yana Felaket çok hızlıydı. Belki Gregor kadar hızlı değildi ama ona ol-

zımdı. Ama onsuz da olsa idare etmesi gerekiyordu.

"Kuyruk," diye fısıldadı Gregor Ares'in kulağına. Tek söyleyebildiği o olmuştu ama Ares anladı. Yarasa doğruca

Felaket'in başının üstünden daldı. Kuyruğu istem dışı olarak kendini savunmak için kalkınca Gregor kalan gücinden son zerrelerini bir araya toplayarak döndü. Kılıcı kuyruğu temiz bir şekilde ikiye böldü, geride yalnızca yarım metrelik kök kısmı kalmıştı. Yaradan fışkıran bir kan fışkırtısı bayılarak Ares'in boynuna devrilen Gregor'u sırılsıklam ıslattı.

Felaket kaybını hemen fark edemedi. Kendi etrafında dönerek kuyruğunu aradı, aradı ve sonunda yerde hareketsiz duran kopuk parçayı görünce otuz saniye kadar onu elinde tutarak hayata döndürebilecekmiş gibi bekledi. Bunun olmayacağını anlayınca Felaket başını geriye atıp o ana kadar Gregor'un hiçbir sıçandan çıktığını duymadığı bir sesle feryat etti.

Ancak o zaman Gregor ne yaptığını anladı. Kuyruğu çok güçlü bir silah olduğunu düşündüğü için kopartmak istemişti. Oysa onun Felaket için bundan daha fazla anlamı vardı. Gregor Regalia'nın altında sıçanın neredeyse sinir krizi geçirdiği zamanı anımsadı. Kendini sakinleştirmek için Felaket kuyruğunu önce yalamış, sonra da kan çıkartana dek emmişti. Bu onu rahatlatan şeydi, bebeklerin uyurken sarıldığı battaniyesi gibi, hayatla başa çıkamadığında başvurduğu şeydi. Ve o varken bile pek başa çıkabildiği söylenemezdi!

Felaket tamamen çıldırdı, daireler çiziyordu, yolu üzerindeki her şeye saldırıyordu. Sonra dönüp yaralı kanadı-

kendisi de geri çekileceği yerde Felaket onların peşine düştü. Sıçan inanılmayacak bir hızla duvara doğru koştu ve yine inanılmayacak bir sıçramayla üzerine atladı. Devasa bedeni üzerine düştüğü bir düzine kadar insanı zemine yapıştırıp ezdi. Felaket anlaşılmaz sözler haykırıp duvarın üzerinde bir ileri bir geri koşuştururken diğerleri yarasalama atlayıp havalandılar.

Takipçisinin gelmesinden en fazla birkaç saniye önce duvardan ayrılmış olan Ares dönüp arkasındaki sahneye baktı. Felaket yaptıklarına devam ederken pençeler ve bunlar duvarın üzerinde belirmeye başladı. Bir dakikadan daha kısa bir sürede ordunun bütün ön sırası Felaket'e katılmıştı ve gerisi de geliyordu.

Güzel gümüş kürklü bir sıçan Felaket'in sırtına atlarken Gregor onu tanıyordu. Twirltongue. Sıçan o kadar ikna ediciydi ki neredeyse Ripred'e ihanet etmesine neden olacaktı. Onun Felaket'in üzerinde büyük bir etkiye sahip olduğundan şüphelenmişti her zaman. Felaket'in dengesiz ve güvenilmez bir zavallı olduğunu herkes görebiliyordu, öyle biri farelerin toplu katliamı gibi organize bir olayı değil bir savaşı bile tek başına planlayamazdı. Ama Twirltongue'ı Felaket'in sırtına binmiş, kulağına bir şeyler fısıldarken görünce Gregor'un en korkunç endişelerinde haklı çıkmıştı. Eğer Felaket düzgün düşünemiyorsa Twirltongue bunu onun yerine yapardı.

"Şehri ele geçirin! Kimseyi canlı bırakmayın!" diye bağırdı Felaket.

Ve onun bu emriyle sıçanlar Regalia'ya akın etti.

nın izin verdiği kadar hızlı bir şekilde Regalia'ya doğru gitmek için dönen Ares'e gözü ilişti. Gregor dövüşemeyecek durumda olduğu için bu en mantıklı davranıştı. Ama

BÖLÜM

17

Gregor başı Ares'in omzundan sarkacak şekilde karnının üstünde süründü. Sıçanlar şehre akın edip sokaklarda önlerine çıkan bütün insanları öldürürken etrafı çığlıklar kapladı. Nüfusun çoğunluğu sarayda güvendeydi. Ama sıçanlar üzerlerine saldırdığında hâlâ yollarda yaya olarak veya arabalarda giden yüzlerce insan vardı. Kimisi kılıcını çekti ama bu kadar vahşice bir saldırıya hazırlıklı değillerdi ve Gregor bazılarının kelimenin tam anlamıyla parçalara ayrıldığına şahit oldu.

"Benim suçum. Onun işini bitirmeliydim," dedi Gregor. Kendini doğrulmaya zorladı.

"Bu mümkün değildi," dedi Ares. "Yat yerine!"

Regalia ordusunun önceliği savaşmak yerine kurtarma olarak değişti ve kurbanları güvenli bir yere çalıştılar.

sırada iki çocuğu vagonlarından çekip aldı. Onları Büyük Salon'un balkonuna taşıyıp nazikçe yere bıraktı. Biri gelip

onları içeri götürene kadar birbirlerine sarılıp ağladılar. Bütün koridor insan taşıyıp tekrar havalanan yaratıklarla doluydu.

"Gregor, seni bırakmalıyım," dedi Ares. "Kurtarabile ceğim başka insanlar var."

"Evet. Sen git. Ben iyiyim," dedi Gregor. Ares'in yo tından ellerinin ve ayaklarının üstünde kayarken. Yaraları tereddüt etti. "Git. Ben yardım bulurum."

Ama Ares havalandığında Gregor yardım bulmanın kolay olmayacağını anlamıştı. Büyük Salon'da tam bir kaos maşa hâkimdi. Hava çarpan kanatlarla, yer ise kanamanın olan insanlarla kaplıydı. Gregor'un canı yardım isteyeme yecek hatta yarasıyla ilgili işaret bile edemeyecek kadar çok yanıyordu. Ve yardıma ihtiyacı olan çok fazla insan vardı. Yapabileceği en iyi şey kendini balkonun kenarına çekmek ve büyük taş bir saksıya yaslanmaktı. Böylece en azından ezilme riskinden kurtulurdu.

Öyle de yaptı. Elinden bu kadarı geliyordu. Gerçekten kötü giden bir şey vardı. Ağrısı dayanılmazdı. Belki Felaket onu o kuyruk darbesiyle öldürmüştü, hayati bir organına hasar vermiş ya da buna benzer bir şey olmuştu ve yavaş yavaş ölüyordu. Sorun sırtının sol tarafında en alttaki iki kaburgadaydı. O taraf savunmada zayıftı. Sol tarafta ne bulunurdu ki? Tek aklına gelen kalp oldu ama yara çok daha aşağıdaydı.

rafta çok ses vardı. İnleme, ağlama ve çığlık sesleri. Bir an için herkesin susmasını diledi. Belki o zaman canı bu kadar çok yanmazdı. Bir an için sessizlik olsaydı.

Orada kaldıkça Gregor Sandwich'in kehanetinin, en azından kendisi ve Felaket'le ilgili olan bölümünün gerçekleştiğine giderek daha fazla ikna oldu.

CANAVARIN KANI DÖKÜLÜNCE
SAVAŞÇI ÖLDÜRÜLDÜĞÜNDE

Ölüyordu. Büyük olasılıkla Felaket de ölüyordu. Gregor onun kuyruğundan fışkıran kanı görmüştü. Felaket kadar büyük bir yaratığın bile ancak o kadar kanı olabilirdi zaten. Sıçanların kanı durdurmak için bir yöntemi var mıydı? Yoksa Gregor gibi büyük beyaz sıçan da bir köşeye kıvrılmış hayatının son saniyelerinin akıp gitmesini mi bekliyordu?

Tik, tak, tik, tak, tik, tak, tik, tak, tik, tak, tik, tak, tik, tak, tik...

Gregor balkonun kenarından alçak duvarın diğer tarafını görebiliyordu. Sıçanlar artık her yerdeydi. Çatılara sıçrıyor, evleri talan ediyor, ölü bedenlerle ziyafet çekiyorlardı. İnsan ordusu tekrar düzene girmiş ve saldırıya geçmeye hazırdı ama Regalia'daki sıçanları hedef almak neredeyse imkânsızdı. İçine saklanıp beklenmedik bir anda

Gregor elinden geldiğince derin olmayan soluklar almaya çalışıyordu. Her hareket kaburgalarını daha kötü yapıyordu. İnlemek istedi ama bu bile çok zordu. Zaten et

fırlayabilecekleri çok fazla kapı ve pencere vardı. Üstelik bütün binaların oymalı olması nedeniyle saray da dahil olmak üzere tırmanamayacakları bina yoktu.

Şehrin en uzak ucunda bulunan arena sığınmacı ve mirgenlerle doluydu. Gregor onların ne yaptığını düşünmeye çalıştı. Şehirle arenayı birbirinden ayıran devasa taş kapılar kapalı olmalıydı ama diğer yönlerden arenaya geçişi sağlayan tüneller ne olacaktı? Bilmenin imkanı yoktu.

Etraf yavaş yavaş sakinleşiyordu. Işık da nasıl olduysa azaldı. "Akşam oldu," diye düşündü ağrılar çeken Gregor. "Yakında gece olur." Ama sonra burada gece ve gündüzün olmadığını anımsadı. Belki de görüşü bozulmaya başlamıştı. Etraftakiler ona bulanık görünmeye başlamıştı. Evet, düzgün göremediğinden emindi artık ve bu da onun... ya vaş yavaş... şey olduğunun kanıtı olmalıydı...

"Gregor!" Howard'ın sesindeki paniği hissetti. Sonra daha yatıştırıcı bir tonda tekrarladı. "Gregor, ben Howard. Beni anlayabiliyor musun?" Howard'ın yüzü netleşmeye başladı. "Yaralı mısın? Neyin var?"

"Sırt." Gregor'un dudakları anlamlı bir sözcük oluşturmak için kıpırdadı ama ses çıkmadı. Howard dudaklarını okumuş olmalıydı çünkü elleri Gregor'un bedenine uzandı. Parmakları hemen çıkıntıyı buldu. Kaburgalarına dokununca Gregor'un gözlerinde şimşekler çaktı. "Hayır!" Bu kez sesi çıkmıştı.

"Gregor, canının çok yandığını biliyorum ama sanırım yardım edebilirim. Oturman lazım," dedi Howard.

Fikir neredeyse gülünçtü. Gregor bırakın oturmayı, ko

Bir kadın koşarak geldi, dokunarak Gregor'un sakatlığını hissetti ve onu saksıdan uzaklaştırdılar. Artık rahatça inleyebiliyor, korkunç sesler çıkarıyordu. Onlara durmaları, başından gidip onu rahat bırakmaları için yalvarmak istedi ama başaramadı. Kadın arkasında ayakta durdu, onu kollarının altından tutarak oturur pozisyona geçmesi için ona destek oldu. Bu da sırtını düzleşmesi için zorladı. Kadın bazı talimatlar veriyordu. Howard önünde yere diz çöktü, ellerini tuttu ve bütün gücüyle ellerini sıktı. "Soluk al, Gregor. Çok derin soluklar al."

"Asla olamaz!" diye düşündü uzun zamandır olabildiğince küçük soluklar alma planına sadık kalan Gregor. "Olmaz!" Ve bu öneriyi zihninden uzaklaştırdı.

"Soluk al, Gregor! Yap şunu!" diye bağırdı Howard. "Soluk al!"

Howard'ın bir yere gitmeyeceği belliydi. Belli ki onların istediğini yapana kadar başında durup ona işkence etmeyi sürdüreceklerdi. Bu yüzden Gregor kendini derin bir soluk almaya zorladı ve neredeyse kendinden geçiyordu. Burnunda acı ve keskin bir koku duydu. Gregor gözlerinin ve solunum yollarının yandığını hissetti.

Howard'ın "Soluk al!" diye emrettiğini duydu. Ve bu şekilde sürüp gitti. Tekrar tekrar. Soluk alması, ayıltılması, yeniden denemek için zorlanması. Sonunda artık tam daha fazla dayanamayacağını hissettiği anda dev bir soluk aldı

mıldayamıyordu bile.

"Doktor! Yerüstlünün bir doktora ihtiyacı var!" diye bağırdı Howard.

ve aniden sol taraftaki kaburgalarının yerine oturduğunu hissetti. Bir rahatlama çığlığıyla vücudundaki hava boşaldı. Ciğerlerini doldurabildi, yeniden konuşabiliyordu. Sırtı

ağrıyordu ama kör edici ağrı bitmişti.

"Daha iyi misin?" diye sordu Howard, topukları üzerinde geriye yaslanarak.

"Evet," dedi Gregor, hafifçe gülümseyerek. "Evet."

Onu zırhından kurtardılar ve gömleğini kestiler, zaten bir daha giyilemeyecek kadar kanlı ve yırtıktı. Howard Gregor'la Luxa'nın yeni fotoğrafını bulup hiç yorum yapmadan Gregor'un pantolonunun arka cebine koydu. Doktor orasını burasını dürterek diğer taraflarını da muayene etti. Az önce yaşadıklarının yanında bu, gıdıklanma gibi kalıyordu. "İç hasar belirtisine rastlamadım," dedi doktor. "Ona ağrı kesici verin, kaburgalarını sarın ve yatırın." Daha Gregor teşekkür edemeden uzaklaşmıştı bile.

Howard ona ağrıyı kesecek ama uyutmayacak türden bir doz ilaç verdi. Sonra Gregor'un kaburgalarını örümcek ipeğiyle sarmaya başladı.

"Ares nerede?" diye sordu Gregor, Howard bandajı çevresinde döndürürken.

"Sanırım hâlâ kurtarılmaya ihtiyacı olanları arıyordur," dedi Howard. "Kanadının durumunu gördüm de... Kimse onun bu haldeyken uçabileceğine inanamazdı."

"O çok inatçı," dedi Gregor.

"Senin gibi. Yaralandıktan sonra Felaket'in kuyruğunu kestiğini duydum," dedi Howard.

"Evet, öyle," dedi Gregor. Bu doğruydu. Son kesiği

"Neyse, artık seni bulduk ya. Etrafta senin kaderin hakkında pek çok söylenti dolaşıyordu. Uçanlar şehri boşaltmış. Insanların çoğu ya kurtarıldı ya da öldü. Kemirgenler için arenaya barikatlar kuruldu ama onları da saraya naklederlerse şaşırmam. Arena savunulması zor bir yer," dedi Howard. "Saray bizim elimizde kalan tek korunaklı yerimiz."

"Kazanlardan ne haber?" diye sordu Gregor.

"Onlardan hiç iz yok," dedi Howard.

"Ama Vikus daha kalabalık olduklarını söylemişti," dedi Gregor.

"Olabilir. Bunu kesin olarak bilmiyoruz. Ama sarayın içine doğru tünel kazmak ekinlere ulaşmaktan çok daha fazla çaba ister. Sandwich sarayı özellikle en sert taş bloklardan yaptırmıştı," dedi Howard.

"Ama yine de yapabilirler," dedi Gregor.

"Amaçları buysa yapabilirler," dedi Howard, sargının ucunu bağlarken. "Işte oldu. Sence artık yürüyebilir misin?"

Howard ona ayağa kalkması için destek oldu. Gregor'un ağrısı vardı ama onu asıl rahatsız eden gözleriydi. "Hâlâ rahat göremiyorum."

"Sorun gözlerinde değil. Regalia'ya baksana," dedi Howard.

Gregor şehre bakınca sorunu anladı. Normalde ya-

kaburgalarına o darbeyi yedikten sonra yapmıştı. "Sanırım bedenimde pompalanan adrenalindendi. Başka neler oldu?"

nan binlerce meşaleden geriye artık birkaç tane kalmıştı. Bir keresinde, Yeraltı'na geldikten kısa bir süre sonra Gregor Vikus'a saldırı anında neden şehri karartmadıklarını

sormuştu. Yaşlı adam ona şu yanıtı vermişti, "Savaşırken bizim gözlerimize ihtiyacımız var, onların yok." Insanlar nasıl savaşacaktı?

Sessizce durup son kalan ışıkların da birer birer sönmesini izlediler. Son meşale de yüksek bir binanın tepesinden yere çakılırken kayan bir yıldız gibi göründü.

Şehir tamamen karanlığa gömüldüğünde tırmalama başladı.

BÖLÜM
18

Önce taş yüzeyi pençeleyen bir sesle başladı. Sonra bir tane daha, bir tane daha, ta ki tırmalama bütün Regalia'ya yayılana ve diğer tüm sesleri bastırana kadar.

"Bunu daha önce de duymuştum." Howard duyabilsin diye Gregor sesini yükseltmek zorunda kalmıştı. "Ya da buna çok benzeyen bir şeydi."

"Yeraltı'nda mı?" diye sordu Howard.

"Hayır, yukarıda bizim apartmanda. Ripred bizi korkutup benim salgın toplantısına katılmamı sağlamak için bir grup küçük sıçanı duvarlarımızı tırmalamaya göndermişti," dedi Gregor.

"Bu sizi korkutmuş muydu?" diye sordu Howard.

Gregor duvarları delecek gibi tırmalayan pençeler-

den kurtulmak için apartmandan nasıl dışarı fırladıklarını anımsadı. "Bundan emin olabilirsin."

"Öyleyse ben de korktuğumu itiraf etmekten daha az

utanıyorum," dedi Howard. "Bu yalnızca zihinlerimizi etki-
lemek için. Sıçanlar saraya tırmalayarak giremeyeceklerdi-
"Ama işe yarıyor doğrusu," dedi Gregor. İyice virdi-
leri bozulmadan bu ürkütücü sesten uzaklaşması lazımdı.
"Beni şifre odasına götürebilir misin? Orada yatabilirim."

Artık kaburgaları yerine oturduğu için Gregor yürüyebiliyordu. "Yine de bir süre ani hareketlerden kaçın," diye uyardı onu Howard. "Kemikler tekrar yerinden çıkabilir. Eğer öyle olur ve ben yardım etmek için yanında olmazsam artık çaresini biliyorsun. Al, bu kokulu tuzları yanında taşı." Kibrit kutusu boyunda küçük bir kutuyu Gregor'un eline tutuşturdu.

"Harika," diye düşündü Gregor. "Yalnızca bayılana kadar soluk almam değil bir de kendimi kendime getirmem gerekecek." Yine de Büyük Salon'da onca cansız veya yaralı yatanı düşününce bu şımarıklık gibi geliyordu. Yerler kandan yapış yapıştı. Pek çok yaralıya henüz ulaşılamamıştı bile. "Sen burada kal, Howard. Ben şifre odasına kendim giderim," dedi.

"Sonra uğrayıp durumuna bakarım," dedi Howard. "Fırsatını bulursan gel. Ben gerçekten iyiyim," dedi Gregor. Yavaş yavaş kalabalık koridorlardan şifre odasına doğru yürümeye başladı. "Affedersiniz. Affedersiniz. Geçebilir miyim lütfen?"

Onun kim olduğu anlaşıldıkça yol açılıyordu. Birçok

öldürdüğünü duymuştuk!" Gregor bu söylentinin kız kardeşlerine de ulaşmış olmasından korktu ve adımlarını hızlandırmaya çalıştı.

Şifre odasına ulaştığında Lizzie Ripred'in omzunda hıçkırırken ekibin geri kalanı odalarına çekilmişti. Bot Lizzie'nin saçlarını teselli edercesine okşuyordu ama onun da ağlamak üzere olduğu belliydi. Sanki gerçekten ölse neler olacağının kostümlü provası gibiydi. Gregor bu sahneyi hiç görmemiş olmayı tercih ederdi.

"Bakın, ben size ne söylemiştim? Savaştan canlı ayrıldı," dedi Ripred, Lizzie'nin çenesini Gregor'u görebileceği şekilde çevirirken. "O gayet iyi."

"Gregor!" dedi Lizzie. "Senin öldüğünü sandım!"

"Yok, yalnızca biraz yaralandım," dedi Gregor, elini bandajın üzerinde gezdirirken.

"Gre-go!" Bot koşarak geldi, parmaklarının ucunda yükselerek bandajın bittiği yere üç tane öpücük kondurdu. "Geçti mi?" diye sordu.

"Geçti. Teşekkürler, Bot," dedi Gregor.

"Nerelerde olduğunu haber verebilirdin," dedi Ripred kınayarak. "Çekildikten sonra izini kaybettik. Saatler oldu."

Gregor sıçanın üzerine atlayıp ısırarak kafasını koparmak istediğini hissetti ama Lizzie'yi üzecek bir şey yapmaya cesaret edemezdi. "Kaburgalarım berbat haldeydi. Howard ve bir doktor beni bulup onları yerine oturtana

Yeraltlı uzanıp ona dokundu ve gülümsemeye çalıştı. Kimi onu gördüğü için şaşırdığını gizleyemedi. "Yaşıyorsun!" diye bağırdı yaşlı bir adam yüksek sesle. "Felaket'in seri

kadar kıpırdayamıyordum bile."

"Aurora'nın kanadı gibi." Luxa sıçan odasının arkında belirmişti. Yüzü solgundu ama ağlamıyordu.

"Evet, ormanda Aurora'nın kanadının yerinden çıktığı gibi," dedi Gregor. "Artık eskisi gibi oldu, ben de öyle." Temp Gregor'un bacağını dürttü. Hamam böceğinin ağzında temiz bir gömlek vardı. "Teşekkürler, Temp." Gregor onu giyerken fazla tedirgin görünmemeye çalıştı. Belli ki sakatlığını olabildiğince çaktırmaması gerekiyordu. "Burada neler oldu? Şifre konusunda bir ilerleme var mı?"

Belli ki bu söylenmemesi gereken bir şeydi çünkü Lizzie yeniden bir hıçkırık nöbetine tutuldu.

"Hayır, şifre konusunda bir ilerleme yok çünkü zavallı kız kardeşin senin için çok endişeliydi," dedi Ripred. "Bu da bizim çok değerli saatlerimize mal oldu."

"Bu onun suçu değil. Ben iyi değilim. Ben o konuda hiç iyi değilim. Eğer sıçanlar gelirse savaşmanıza yardım bile edemem. İşe yaramazın tekiyim." Lizzie neredeyse boğulacaktı.

"Komik olma. Burada taş atsan otuz tane savaşçıya çarpar ama şifre çözücüler ağaçlar kadar nadir bulunur," dedi Ripred.

"Ben şifre çözücü değilim. Olmak istiyorum ama değilim. Belki de aslında gerçekten Bot'tur," dedi Lizzie.

"Aslında daha tuhaf şeyler de gördük ama ben yine de oyumu sana veriyorum," dedi Ripred. "Haydi, tırman da beraber çalışalım."

"Kalacak mısın?" diye sordu Lizzie.

"Evet, sunu çözene kadar kalıyorum," dedi Ripred.

"Solovet savaşını bensiz de idare edebilir."

Lizzie hâlâ içini çekerek Ripred'in sırtına yerleşti. Karın üstü yatıp dirseklerini onun başına dayadı ve aşağı eğilerek

yerdeki kumaş şeritlerden birine baktı. "Belki Copernicus Şifresi'ni ters çevirirsek," dedi, burnunu koluna silerek.

"Bir deneyelim," dedi Ripred. Şifre ekibinin geri kalanı da toplandı ve odaya sessizlik çöktü. Tabii tırmalama haricinde. Sarayın dış duvarlarından uzak oldukları için burada ya daha az ulaşsa da Gregor hâlâ duyabiliyordu.

Luxa yanına gelerek "Senin yatman gerekmiyor mu?" diye fısıldadı. Başıyla onaylayıp onun kendisini insan odasına götürmesine izin verdi. Orada minnetle yatağa çöktü ve kalçasındaki yara ve berelenmiş kaburgalarına baskı yapmaması için sağ tarafının üzerine yattı. Luxa onun yanına otururak elini tuttu. "İkimizden biri hep iyileşmeye çalışıyor oluyor."

"Bu birbirimizi görmek için tek fırsatımız oluyor," dedi Gregor.

"Bu doğru," dedi Luxa. "Ares'le ikinizin Felaket'le mükemmel savaştığınız söyleniyor."

"Kim söylüyor? Ripred olamaz değil mi?" diye sordu Gregor.

"Ripred değil. Ama o bile umduğundan daha iyi olduğunu itiraf etti. Ve sonra bundan bütün payı kendine çıkarıp böbürlendi," dedi Luxa.

İkisi de güldüler ve Ripred'in burnu yatağın ucunda belirdi. "Burada bazılarımız çalışmaya çalışıyor, sakıncası yoksa. Size bu şifreyi çözmenin ne kadar önemli olduğunu anlatamadım mı acaba?"

"Tamam, özür dileriz," dedi Luxa.

"Neden ikiniz faydalı bir şey yapmıyorsunuz?" dedi Ripred.

"Ne gibi?" diye sordu Gregor.

"Bot'a biraz daha fazla şifre göstermek gibi, belki kuy- ruktan başka benzetebileceği bir şeyler çıkar. En azından bu onun ayakaltında dolaşmasını engeller," dedi Ripred. "İlgisini çeken her şeyi bize rapor et, belki Prenses odur."

"Biliyorum. 'ONUN GÖRDÜĞÜ HATA, PENÇE ŞİF- RESİNDEDİR,' " dedi Luxa.

"O da ne demekse artık," diye homurdandı Gregor. Ripred çıktıktan sonra Luxa'ya.

Bot ve Temp içeri gönderildiler, yanlarında şifreyle kaplı elli metre şeritle birlikte. "Bu şeyleri nereden buluyor- lar?" diye sordu Gregor. "Yani bunları kim yazıp duruyor?"

"Sıçanlar şifreleri sesi iyi iletiği anlaşılan kayalar ara- cılığıyla gönderiyorlar," dedi Luxa. "Bu bir tık." Tırnağıyla taşa bir kez vurdu. "Bir klik." Daha yumuşak ama hızlı iki vuruş daha yaptı. "Ve bir tırmalama." Tırnağıyla duvarı kısaca kazıdı. "Kısa bir bekleyiş harflerde ara olduğunu, daha uzun bir duraklama ise sözcükler arasındaki arayı gösteriyor. Hızlı olarak yapmayı beceremiyorum. Sen ya- pabilir misin, Temp?"

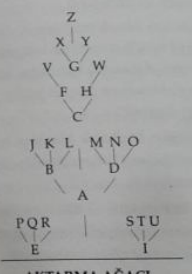
"Bunun gibi sesi, bunun, bu gibi," dedi Temp. Ayağını yere koydu ve bir dizi o kadar hızlı tıklar, klikler ve tırma- lamalar yaptı ki Gregor'un kulakları onları asla ayırt ede- mezdi. Özellikle de tıklar ve klikler. Ama babası onlar için bilgisayarda mors alfabesi yaptığında, çok yavaş yaptığın- da bile onu da anlamayı başaramıyordu.

olmuyor. Sonra mesajlar insanlar tarafından yazılıp şifre odasına uçuruluyor," dedi Luxa.

Kimse bu tavuk ayağına benzeyen anlaşılmaz şekilleri normal harflere çevirmeye zahmet etmemişti çünkü bü- tün şifre ekibi onları o şekilde okuyabiliyordu. Bu yüzden Luxa çabucak rehberlik etmesi için bir Aktarma Ağacı çiz- di. Bu şeyi derste öğrenmekten hiç hoşlanmamış olabilirdi ama en azından ağacı kopyalamak için ana odaya gitmesi bile gerekmedi. Tamamını ezberden hatırlayabiliyordu.

"O yaşlı sıçan çok iyi bir öğretmen olmalı," dedi Gregor.

"Sanırım," dedi Luxa. "Bu ağacı ezberlemek benim için zor değil."

"Mesajları kaydetmeleri için stratejik noktalara yer- leştirilmiş pek çok casusumuz var. Şifreli oldukları için sıçanlar gizlemeye gerek görmüyor ve kaydetmesi de zor

AKTARMA AĞACI

KLİKLEME	TIRMALAMA	TIKLAMA
Sola git	Yukarı git	sağa git

A	|	H	||	O-Ö	\/\/	V	||\
B	| \	I-İ	\/	P	\ \	W	|\/
C-Ç	| |	J	|\ \ \	Q	\ |	X	\ | \
D	| /	K	|\ |	R	\ \/	Y	|\/
E	\	L	|\/	S-Ş	/\	Z	| | |
F	| |\	M	|/\	T	/|		
G-Ğ	| | |	N	|/|	U-Ü	\/ \/		

"En sık kullanılan harfler en az vuruşla yapılacak şekil- de düzenlenmiş. Örneğin E, A ve I harfleri, tek bir vuruşla yapılıyor. T ve R ikişer vuruş," dedi Luxa. "İşte, tabloya bakınca hemen göreceksin." Şifre odasının yerine çizilmiş olana benzeyen bir tablo çizdi.

"Aslında tam olarak mükemmel sayılmaz. Çünkü B harfi iki vuruş oysa çok daha sık kullanılan O harfi üç vu- ruş gerektiriyor. Ama ağaç hatırlama, kullanışlılık ve hız bakımından olabilecek en dengeli şekilde tasarlandı," dedi Luxa. "Başlayalım mı?"

Bot bu alfabe harflerini birbirine bağlayan çizgileri daha önce oynadıkları şifre oyunundan daha eğlenceli bul- muş gibi görünüyordu.

"Tamam, Bot, şimdi bize düz-düz-düz-solu bul," dedi Gregor, Bot'un tombul parmaklarıyla ağacın üzerinde çiz- diği çizgiyi göstererek. "Düz… düz… düz… sol… X yapar. X oluyor. Gre-go!"

"Aferin sana!" dedi Gregor ve uygun satıra Lizzie'nin keçeli kalemiyle X yazdı. Bu şekilde devam ederek bir saat

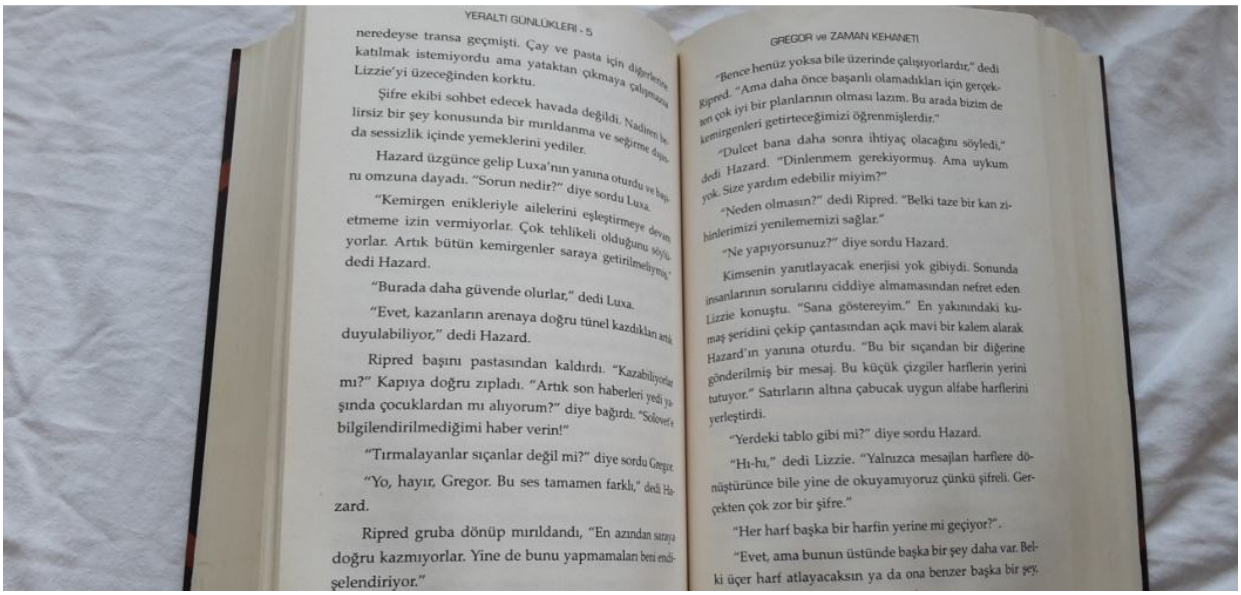
kadar kısık sesle şifreyi harf harf ses haline dönüştürmek- le uğraştılar. Bu süre içinde Gregor ağacı epeyce öğrenmiş oldu. En azından Luxa'ya bu mesajı gönderecek kadar öğ- renmişti:

/ \/\ \/ \ /\! /\ / \\ / \/\ /\ / \/ \ \/\ .

\// \\/ // \\\/ \// \/ // \/\ .

Luxa güldü ve kumaş şeridi buruşturup ona geri fırlat- tı. Görevlerine devam ettikçe Gregor bunun bir hata oldu- ğunu düşünmeye başladı. Luxa da başta komik olduğunu düşünmüştü oysa artık üzgün görünüyordu. Öncelikle bu Henry'nin şakasıydı. O yüzden anılarla yüklüydü. Üstelik bu aralar ölümle ilgili hiçbir şey komik sayılamazdı. İçeri girene kadar insanlar Felaket'in onu öldürdüğünü sanmış- lardı. O mesajı göndermemiş olmayı tercih ederdi ama ar- tık çok geçti.

Bot ağaca olan ilgisini kaybetti. Böylece şeritlerde- ki harflerden başka oyunlar bulmaya çalıştılar, sözcükler oluşturmaya, tersinden okumaya, Pençe Şifresi'ni çözmek için kendi yöntemlerini geliştirmeye. Luxa ve Temp dersi giderek daha fazla ele alınca Gregor sonunda yalnızca bir gözlemci konumuna düştü. Basit ve dolaysız düşünceler onun beyninin tek üretebildiği şeylerdi. Uyumak istiyor- du. Daha fazla ağrı kesici istiyordu. Eve dönmek istiyordu. Eve dönmek istiyordu. Eve dönmek istiyordu. Ripred her- kesi beş dakika ara vermeleri için çağırana kadar Gregor

neredeyse transa geçmişti. Çay ve pasta için diğerlerine katılmak istemiyordu ama yataktan çıkmaya çalıştığında Lizzie'yi üzeceğinden korktu.

Şifre ekibi sohbet edecek havada değildi. Nadiren bu kadar lirsiz bir şey konusunda bir mırıldanma ve seğirme dışında da sessizlik içinde yemeklerini yediler.

Hazard üzgünce gelip Luxa'nın yanına oturdu ve başını omzuna dayadı. "Sorun nedir?" diye sordu Luxa.

"Kemirgen enikleriyle ailelerini eşleştirmeye devam etmeme izin vermiyorlar. Çok tehlikeli olduğunu söylüyorlar. Artık bütün kemirgenler saraya getirilmeliymış," dedi Hazard.

"Burada daha güvende olurlar," dedi Luxa.

"Evet, kazanların arenaya doğru tünel kazdıkları artık duyulabiliyor," dedi Hazard.

Ripred başını pastasından kaldırdı. "Kazabiliyorlar mı?" Kapıya doğru zıpladı. "Artık son haberleri yedi yaşında çocuklardan mı alıyorum?" diye bağırdı. "Solover'e bilgilendirilmediğimi haber verin!"

"Tırmalayanlar sıçanlar değil mi?" diye sordu Gregor.

"Yo, hayır, Gregor. Bu ses tamamen farklı," dedi Hazard.

Ripred gruba dönüp mırıldandı, "En azından saraya doğru kazmıyorlar. Yine de bunu yapmamaları beni endişelendiriyor."

"Bence henüz yoksa bile üzerinde çalışıyorlardır," dedi Ripred. "Ama daha önce başarılı olamadıkları için gerçekten çok iyi bir planlarının olması lazım. Bu arada bizim de kemirgenleri getirteceğimizi öğrenmişlerdir."

"Dulcet bana daha sonra ihtiyaç olacağını söyledi," dedi Hazard. "Dinlenmem gerekiyormuş. Ama uykum yok. Size yardım edebilir miyim?"

"Neden olmasın?" dedi Ripred. "Belki taze bir kan zihinlerimizi yenilememizi sağlar."

"Ne yapıyorsunuz?" diye sordu Hazard.

Kimsenin yanıtlayacak enerjisi yok gibiydi. Sonunda insanlarının sorularını ciddiye almamasından nefret eden Lizzie konuştu. "Sana göstereyim." En yakınındaki kumaş şeridini çekip çantasından açık mavi bir kalem alarak Hazard'ın yanına oturdu. "Bu bir sıçandan bir diğerine gönderilmiş bir mesaj. Bu küçük çizgiler harflerin yerini tutuyor." Satırların altına çabucak uygun alfabe harflerini yerleştirdi.

"Yerdeki tablo gibi mi?" diye sordu Hazard.

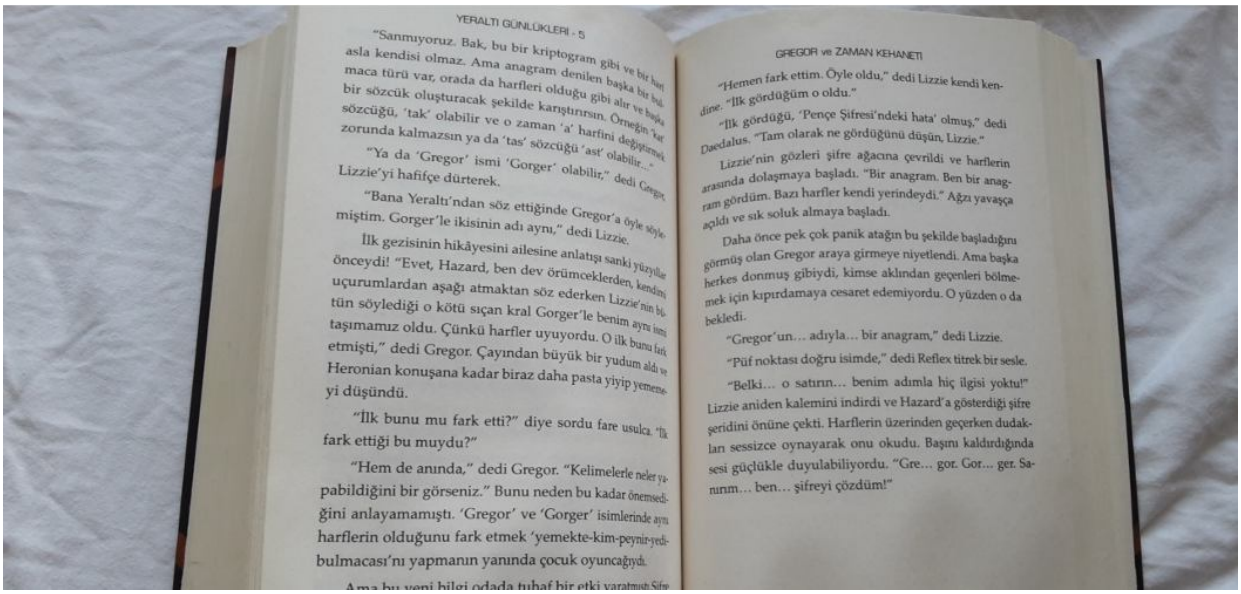
"Hı-hı," dedi Lizzie. "Yalnızca mesajları harflere dönüştürünce bile yine de okuyamıyoruz çünkü şifreli. Gerçekten çok zor bir şifre."

"Her harf başka bir harfin yerine mi geçiyor?".

"Evet, ama bunun üstünde başka bir şey daha var. Belki üçer harf atlayacaksın ya da ona benzer başka bir şey. Böylece anlam çıkacak," dedi Lizzie.

"A harfi A harfi olabilir mi?" diye sordu Hazard.

"Sence girmek için başka bir planları mı var?" diye sordu Luxa.

"Sanmıyoruz. Bak, bu bir kriptogram gibi ve bir harf asla kendisi olmaz. Ama anagram denilen başka bir bulmaca türü var, orada da harfleri olduğu gibi alır ve başka bir sözcük oluşturacak şekilde karıştırırsın. Örneğin 'kar' sözcüğü, 'tak' olabilir ve o zaman 'a' harfini değiştirmek zorunda kalmazsın ya da 'tas' sözcüğü 'ast' olabilir..."

"Ya da 'Gregor' ismi 'Gorger' olabilir," dedi Gregor, Lizzie'yi hafifçe dürterek.

"Bana Yeraltı'ndan söz ettiğinde Gregor'a öyle söylemiştim. Gorger'le ikisinin adı aynı," dedi Lizzie.

İlk gezisinin hikâyesini ailesine anlatışı sanki yüzyıllar önceydi! "Evet, Hazard, ben dev örümceklerden, kendini uçurumlardan aşağı atmaktan söz ederken Lizzie'nin bütün söylediği o kötü sıçan kral Gorger'le benim aynı isimi taşımamız oldu. Çünkü harfler uyuyordu. O ilk bunu fark etmişti," dedi Gregor. Çayından büyük bir yudum aldı ve Heronian konuşana kadar biraz daha pasta yiyip yemeneyi düşündü.

"İlk bunu mu fark etti?" diye sordu fare usulca. "İlk fark ettiği bu muydu?"

"Hem de anında," dedi Gregor. "Kelimelerle neler yapabildiğini bir görseniz." Bunu neden bu kadar önemsediğini anlayamamıştı. 'Gregor' ve 'Gorger' isimlerinde aynı harflerin olduğunu fark etmek 'yemekte-kim-peynir-yedi-bulmacası'nı yapmanın yanında çocuk oyuncağıydı.

Ama bu yeni bilgi odada tuhaf bir etki yaratmıştı. Şifre ekibinin üyeleri birer birer başlarını kaldırarak elindeki kalemi döndürüp duran Lizzie'ye baktı.

"Hemen fark ettim. Öyle oldu," dedi Lizzie kendi kendine. "İlk gördüğüm o oldu."

"İlk gördüğü, 'Pençe Şifresi'ndeki hata' olmuş," dedi Daedalus. "Tam olarak ne gördüğünü düşün, Lizzie."

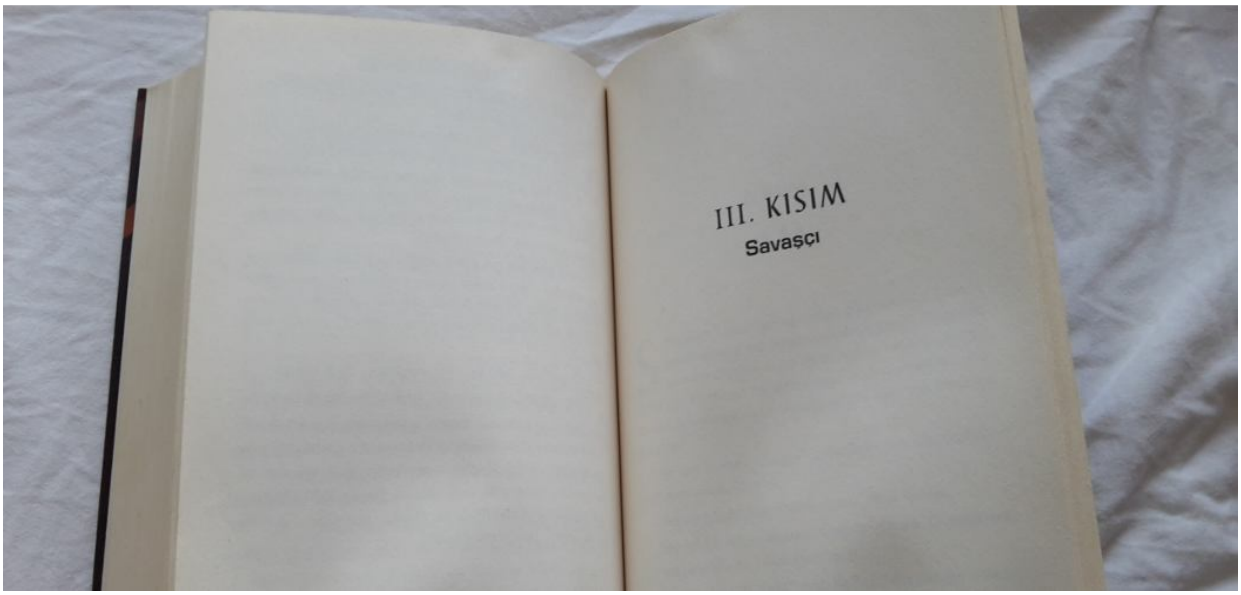
Lizzie'nin gözleri şifre ağacına çevrildi ve harflerin arasında dolaşmaya başladı. "Bir anagram. Ben bir anagram gördüm. Bazı harfler kendi yerindeydi." Ağzı yavaşça açıldı ve sık soluk almaya başladı.

Daha önce pek çok panik atağın bu şekilde başladığını görmüş olan Gregor araya girmeye niyetlendi. Ama başka herkes donmuş gibiydi, kimse aklından geçenleri bölmemek için kıpırdamaya cesaret edemiyordu. O yüzden o da bekledi.

"Gregor'un... adıyla... bir anagram," dedi Lizzie.

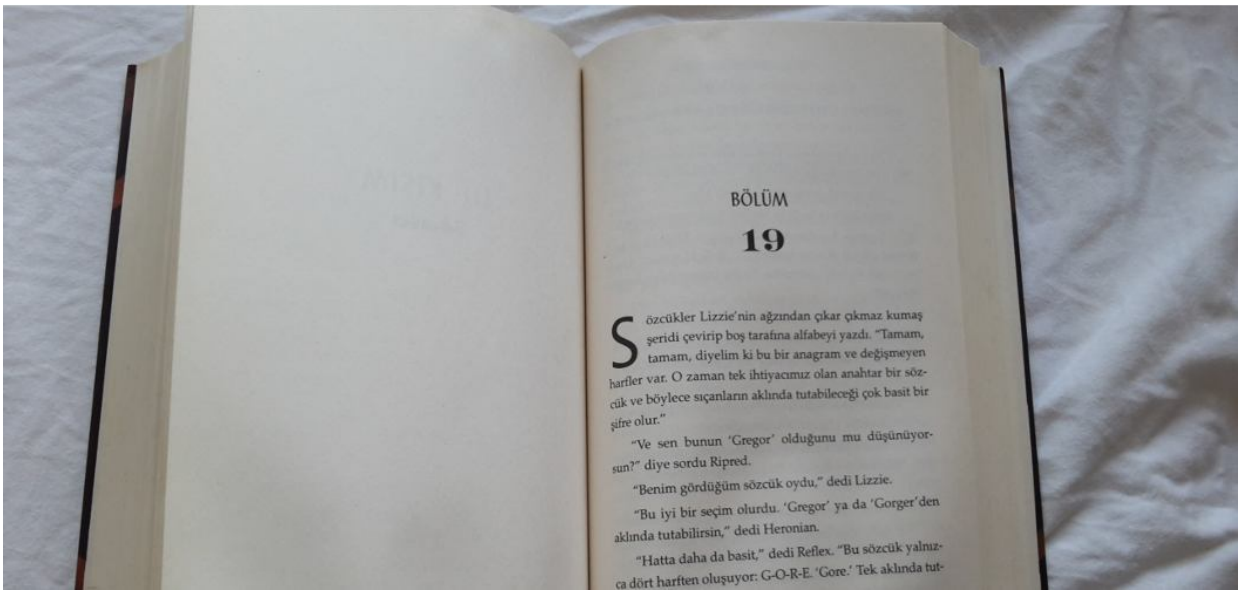
"Püf noktası doğru isimde," dedi Reflex titrek bir sesle.

"Belki... o satırın... benim adımla hiç ilgisi yoktu!" Lizzie aniden kalemini indirdi ve Hazard'a gösterdiği şifre şeridini önüne çekti. Harflerin üzerinden geçerken dudakları sessizce oynayarak onu okudu. Başını kaldırdığında sesi güçlükle duyulabiliyordu. "Gre... gor. Gor... ger. Sanırım... ben... şifreyi çözdüm!"

III. KISIM
Savaşçı

BÖLÜM
19

Sözcükler Lizzie'nin ağzından çıkar çıkmaz kumaş şeridi çevirip boş tarafına alfabeyi yazdı. "Tamam, tamam, diyelim ki bu bir anagram ve değişmeyen harfler var. O zaman tek ihtiyacımız olan anahtar bir sözcük ve böylece sıçanların aklında tutabileceği çok basit bir şifre olur."

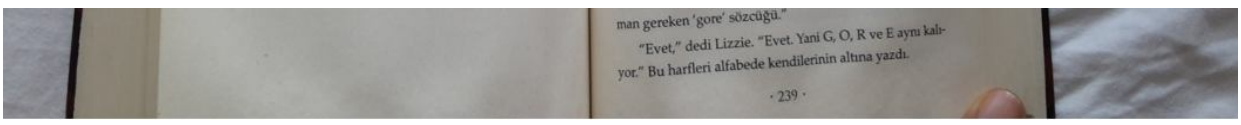
"Ve sen bunun 'Gregor' olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu Ripred.

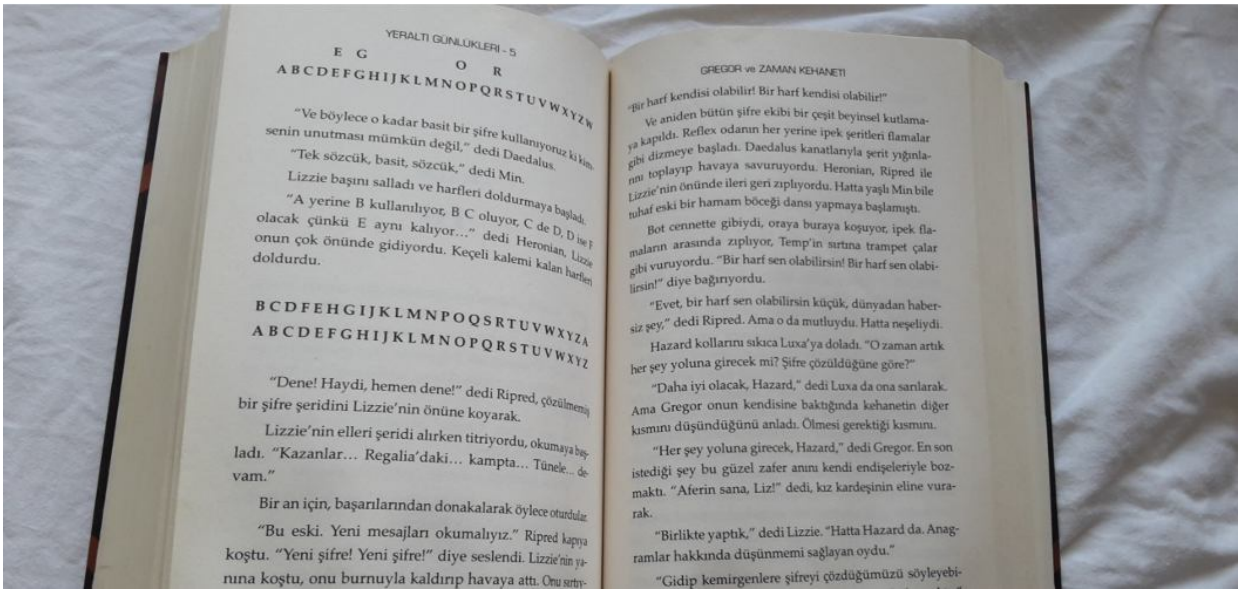
"Benim gördüğüm sözcük oydu," dedi Lizzie.

"Bu iyi bir seçim olurdu. 'Gregor' ya da 'Gorger'den aklında tutabilirsin," dedi Heronian.

"Hatta daha da basit," dedi Reflex. "Bu sözcük yalnızca dört harften oluşuyor: G-O-R-E. 'Gore.' Tek aklında tutman gereken 'gore' sözcüğü."

"Evet," dedi Lizzie. "Evet. Yani G, O, R ve E aynı kalıyor." Bu harfleri alfabede kendilerinin altına yazdı.

E G O R

A B C D E F G H I J K L M N O P Q R S T U V W X Y Z W

"Ve böylece o kadar basit bir şifre kullanıyoruz ki kimsenin unutması mümkün değil," dedi Daedalus.

"Tek sözcük, basit, sözcük," dedi Min.

Lizzie başını salladı ve harfleri doldurmaya başladı.

"A yerine B kullanılıyor, B C oluyor, C de D, D ise F olacak çünkü E aynı kalıyor..." dedi Heronian. Lizzie onun çok önünde gidiyordu. Keçeli kalemi kalan harfleri doldurdu.

B C D F E H G I J K L M N P O Q S R T U V W X Y Z A

A B C D E F G H I J K L M N O P Q R S T U V W X Y Z

"Dene! Haydi, hemen dene!" dedi Ripred, çözülmemiş bir şifre şeridini Lizzie'nin önüne koyarak.

Lizzie'nin elleri şeridi alırken titriyordu, okumaya başladı. "Kazanlar... Regalia'daki... kampta... Tünele... devam."

Bir an için, başarılarından donakalarak öylece oturdular.

"Bu eski. Yeni mesajları okumalıyız." Ripred kapıya koştu. "Yeni şifre! Yeni şifre!" diye seslendi. Lizzie'nin yanına koştu, onu burnuyla kaldırıp havaya attı. Onu sırtı-

"Bir harf kendisi olabilir! Bir harf kendisi olabilir!"

Ve aniden bütün şifre ekibi bir çeşit beyinsel kutlamaya kapıldı. Reflex odanın her yerine ipek şeritleri flamalar gibi dizmeye başladı. Daedalus kanatlarıyla şerit yığınlarını toplayıp havaya savuruyordu. Heronian, Ripred ile Lizzie'nin önünde ileri geri zıplıyordu. Hatta yaşlı Min bile tuhaf eski bir hamam böceği dansı yapmaya başlamıştı.

Bot cennette gibiydi, oraya buraya koşuyor, ipek flamaların arasında zıplıyor, Temp'in sırtına trampet çalar gibi vuruyordu. "Bir harf sen olabilirsin! Bir harf sen olabilirsin!" diye bağırıyordu.

"Evet, bir harf sen olabilirsin küçük, dünyadan habersiz şey," dedi Ripred. Ama o da mutluydu. Hatta neşeliydi.

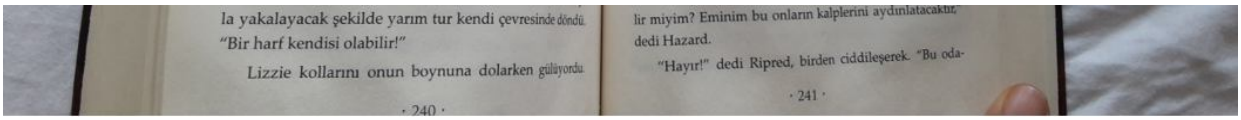
Hazard kollarını sıkıca Luxa'ya doladı. "O zaman artık her şey yoluna girecek mi? Şifre çözüldüğüne göre?"

"Daha iyi olacak, Hazard," dedi Luxa da ona sarılarak. Ama Gregor onun kendisine baktığında kehanetin diğer kısmını düşündüğünü anladı. Ölmesi gerektiği kısmını.

"Her şey yoluna girecek, Hazard," dedi Gregor. En son istediği şey bu güzel zafer anını kendi endişeleriyle bozmaktı. "Aferin sana, Liz!" dedi, kız kardeşinin eline vurarak.

"Birlikte yaptık," dedi Lizzie. "Hatta Hazard da. Anagramlar hakkında düşünmemi sağlayan oydu."

"Gidip kemirgenlere şifreyi çözdüğümüzü söyleyebi-

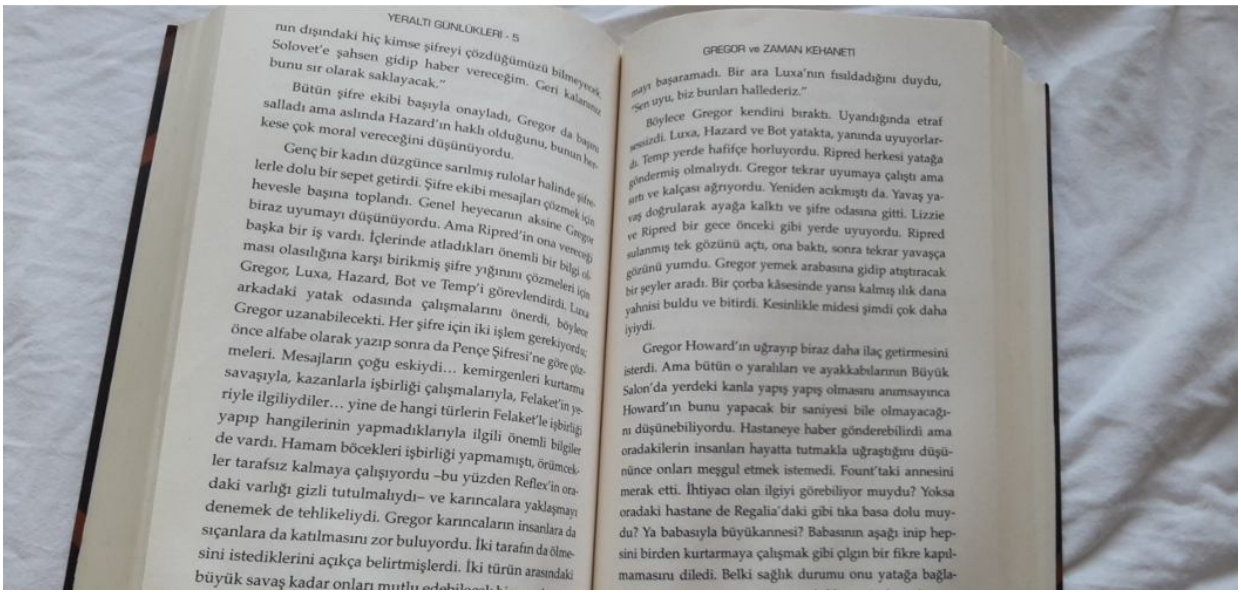

la yakalayacak şekilde yarım tur kendi çevresinde döndü. "Bir harf kendisi olabilir!"

Lizzie kollarını onun boynuna dolarken gülüyordu.

lir miyim? Eminim bu onların kalplerini aydınlatacaktır," dedi Hazard.

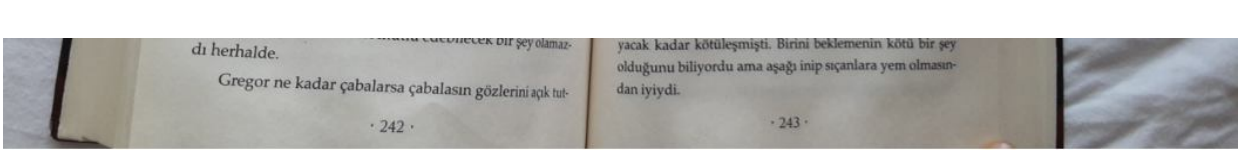
"Hayır!" dedi Ripred, birden ciddileşerek. "Bu oda-

nın dışındaki hiç kimse şifreyi çözdüğümüzü bilmeyecek. Solovet'e şahsen gidip haber vereceğim. Geri kalanımız bunu sır olarak saklayacak."

Bütün şifre ekibi başıyla onayladı, Gregor da başını salladı ama aslında Hazard'ın haklı olduğunu, bunun herkese çok moral vereceğini düşünüyordu.

Genç bir kadın düzgünce sarılmış rulolar halinde şifrelerle dolu bir sepet getirdi. Şifre ekibi mesajları çözmek için hevesle başına toplandı. Genel heyecanın aksine Gregor biraz uyumayı düşünüyordu. Ama Ripred'in ona vereceği başka bir iş vardı. İçlerinde atladıkları önemli bir bilgi olması olasılığına karşı birikmiş şifre yığınını çözmeleri için Gregor, Luxa, Hazard, Bot ve Temp'i görevlendirdi. Luxa arkadaki yatak odasında çalışmalarını önerdi, böylece Gregor uzanabilecekti. Her şifre için iki işlem gerekiyordu: önce alfabe olarak yazıp sonra da Pençe Şifresi'ne göre çözmeleri. Mesajların çoğu eskiydi... kemirgenleri kurtarma savaşıyla, kazanlarla işbirliği çalışmalarıyla, Felaket'in yeriyle ilgiliydiler... yine de hangi türlerin Felaket'le işbirliği yapıp hangilerinin yapmadıklarıyla ilgili önemli bilgiler de vardı. Hamam böcekleri işbirliği yapmamıştı, örümcekler tarafsız kalmaya çalışıyordu –bu yüzden Reflex'in oradaki varlığı gizli tutulmalıydı– ve karıncalara yaklaşmayı denemek de tehlikeliydi. Gregor karıncaların insanlara da sıçanlara da katılmasını zor buluyordu. İki tarafın da ölmesini istediklerini açıkça belirtmişlerdi. İki türün arasındaki büyük savaş kadar onları mutlu edebilecek bir

dı herhalde.

Gregor ne kadar çabalarsa çabalasın gözlerini açık tut-

mayı başaramadı. Bir ara Luxa'nın fısıldadığını duydu, "Sen uyu, biz bunları hallederiz."

Böylece Gregor kendini bıraktı. Uyandığında etraf sessizdi. Luxa, Hazard ve Bot yatakta, yanında uyuyorlardı. Temp yerde hafifçe horluyordu. Ripred herkesi yatağa göndermiş olmalıydı. Gregor tekrar uyumaya çalıştı ama sırtı ve kalçası ağrıyordu. Yeniden acıkmıştı da. Yavaş yavaş doğrularak ayağa kalktı ve şifre odasına gitti. Lizzie ve Ripred bir gece önceki gibi yerde uyuyordu. Ripred sulanmış tek gözünü açtı, ona baktı, sonra tekrar yavaşça gözünü yumdu. Gregor yemek arabasına gidip atıştıracak bir şeyler aradı. Bir çorba kâsesinde yarısı kalmış ılık dana yahnisi buldu ve bitirdi. Kesinlikle midesi şimdi çok daha iyiydi.

Gregor Howard'ın uğrayıp biraz daha ilaç getirmesini isterdi. Ama bütün o yaralıları ve ayakkabılarının Büyük Salon'da yerdeki kanla yapış yapış olmasını anımsayınca Howard'ın bunu yapacak bir saniyesi bile olmayacağını düşünebiliyordu. Hastaneye haber gönderebilirdi ama oradakilerin insanları hayatta tutmakla uğraştığını düşününce onları meşgul etmek istemedi. Fount'taki annesini merak etti. İhtiyacı olan ilgiyi görebiliyor muydu? Yoksa oradaki hastane de Regalia'daki gibi tıka basa dolu muydu? Ya babasıyla büyükannesi? Babasının aşağı inip hepsini birden kurtarmaya çalışmak gibi çılgın bir fikre kapılmamasını diledi. Belki sağlık durumu onu yatağa bağla-

yacak kadar kötüleşmişti. Birini beklemenin kötü bir şey olduğunu biliyordu ama aşağı inip sıçanlara yem olmasından iyiydi.

Bir kupaya soğuk çay doldurdu ve yatağa dönmek ten vazgeçti. Zaten artık pek yorgun sayılmazdı. Belki bir işe yarardı. Taş karolar Lizzie'nin kalemiyle düzgünce ya virdiği mesajlarla kaplanmıştı. Yine de sepetlerden taşan birçok eski şifre vardı. Gregor tutabildiği kadar şeridi alıp çalışmak için oturdu. Genellikle birliklerin konumları hakkında eski bilgilerdi. Ama daha sonra aralarından bu mesaj çıkıverdi:

// |||\ /|\ // |/ / // /|\ \|.
|/ |||\ |\/ |||\ \/ ||\ /|\. |// |/\ ||\ |||\.

Alfabeye göre yazdı:

UXJUDIUJQ. DVLVRFB. OMFV.

Sonra Lizzie'nin sistemini kullanarak Pençe Şifresi'ni uyguladı. Sözcükler kalbine ok gibi saplanmıştı.

Twitchtip. Sıçanın hatıraları gözünde canlandı. İnsanların kokusu onu hasta ettiği için burnunu arenadaki yosunlara daldırışı. Girdaba yakalanmış çılgın gibi dönerken yüzündeki o çaresiz ifade. Pençelerini can yeleğine geçirişi ve boğulurcasına, "Sakın bırakma!" deyişi. O da bırakmamıştı. Kimsenin umurunda olmayan dışlanmış bir sıçan için hayatını tehlikeye atmıştı. Sonra bütün o sıçan-insan sorununa rağmen dost olmuşlardı. Onun bir öfkeci olduğunu ilk anlayan Twitchtip olmuştu. Bot'a yemek vermişti. Gregor'un Felaket'i bulmasına yardım etmek için sıçanların labirentine girmeyi göze almış, sonra da Gregor ve Ares'i onu orada ölüme bırakması için zorlamıştı. Ama öl-

memişti. Yani en azından hemen.

Sıçanlar onu bir çukurda canlı tutmuşlar, büyük olasılıkla işkence etmişler, aç ve susuz bırakmışlar, ondan Gregor hakkında bilgi almaya çalışmışlardı. Ve sonunda, çok yakın zamanda dünyadan ayrılmıştı. Her zamankinden de yalnız olarak.

Sözcüklerin üzerine akan gözyaşları onu şaşırttı, o kadar uzun zamandır ağlamamıştı ki. Ne annesi, ne Ares, ne fareler, ne Thalia ne de Luxa için ağlamıştı hatta kehaneti öğrendiğinde kendisi için bile ağlayamamıştı. Ama Twitchtip'in yaşamı o kadar berbattı ki. Olağanüstü koku alma yeteneği nedeniyle Ölü Topraklar'a sürülmesi ve sonunda çaresizlikten Ripred'le takım olana kadar orada tek başına verdiği yaşam mücadelesi. Labirentte o kadar kan kaybetmesi… ama ölecek kadar çok kan kaybetmemişti. Yine de, ondan yalnızca koku kâhini olduğu için nefret eden ve bu nefretleri Gregor'a yardım ettiği için katlanan sıçanların elinden kurtulabilecek kadar az da değildi kan kaybı.

"Tamam. Yeter artık." Ripred omzunun üzerinden mesaja bakıyordu.

"Tamam değil, yetmez!" Gregor'un sesi sertti ama bağırmıyordu çünkü kimsenin uyanıp onu böyle görmesini istemiyordu. "Geri dönüp onu aramalıydım."

"Onun öldüğünü sanıyorduk," dedi Ripred.

"Ama bilmiyorduk. Bunca zaman ellerindeymiş. Hiçbir zaman kesin olarak öğrenmedik," dedi Gregor. Yıllar boyunca bir sıçan çukurunda ziyan edilen babasını düşün-

dü. Babasını buldukları çukurda mı ölmüştü o da acabaydı.

"Bilseydik bile onu oradan çıkarmayı başaramayabilirdik," dedi Ripred. "Onlar bunun için…"

"Lütfen sus, Ripred! Sanki çok mu umurundaydı? Senden hoşlanmazdın bile! Ona bir pislik gibi davranıyordun. Onunla benim Felaket'i öldürmem için sana yardım etmesini sağlamak için anlaşmıştın. Şimdi sanki… onu önemsiyormuş gibi davranma sakın!" dedi Gregor. Sesinin yükselmesine engel olamamıştı. Artık herkes uyanmıştı. Onun bu patlamasından korkmuşlardı. Sıçanların sarayına girdiğini sanmışlardı. "Sus!"

Gregor sıçan odasına fırtına gibi daldı ve perdeyi arkasından hışımla kapattı. Kendini yatağa attı ve ağlamaya başladı. Yalnızca Twitchtip için olmadığını biliyordu. Onun bütün kötü olaylar ve birkaç saat içinde kendisini bekleyenler içinde de ağlıyordu. Perdeyi çekinerek aralayan biri el gördü, Lizzie olmalıydı. "Beni yalnız bırakın!" Hıçkırıkları kaburgalarına yeni acı dalgaları gönderdi ama sakinleşmesi uzun sürdü. Sonra duvardaki gaz lambasından yayılan yumuşak ışığa bakarak yatağında öylece yattı. Dışarısı yine sakinleşmişti. Herkes yeniden uyumuş olmalıydı.

Şifre odasının girişinde ayak sesleri duyuldu. "Gregor nerede?" diye sordu Howard tükenmiş bir sesle.

"İçeride," diye yanıtladı Luxa. Demek ki o tekrar uyumamıştı. Onu beklemişti. "Twitchtip'in ölümünü haber aldık. Yakın zamana kadar bir çukurda tutsak etmişler. Çok üzüldü."

Howard haberleri sindirene kadar bir an sessizlik

oldu. "Hepimiz üzülmeliyiz. Yalnızca Gregor'un yası bizimki kadar utançla karışmamalı," dedi Howard. Girdaba kapıldığında Twitchtip'i kurtarmak için bir şey yapmamışın ama sonra onun için elinden geleni yapmıştı. "Hepimize çok yardımı dokundu ve biz karşılığında onun için hiçbir şey yapmadık."

Howard sıçan odasının perdesini açıp içeri girdi. "Üzgünüm," dedi. Gregor yanıt vermedi. "Gel. Otur. Buna ihtiyacın vardır." Howard onun oturmasına yardım etti, bir doz ağrı kesici verdi ve daha sonrası için saklamak üzere şişenin kalanını ona uzattı. Gregor'un kalçasına, baldırındaki dikişlere yeni bir tabaka ilaç sürdü ve bandajını yeniledi. Son olarak da sırtını muayene etti. "Oldukça berelenmiş ama kemikler yerinde duruyor," dedi kaburgalarını yeniden sararken. Sonra yatağa oturdu, dirseklerini dizlerine dayadı, alnını avuç içlerine yasladı, doğru sözcükleri bulmaya çalışıyordu. "Gregor, Twitchtip hayatı boyunca tüm yaşadıklarından sonra bence en az senin bu kadar üzülmeni isterdi," dedi Howard.

"Sen de ona yardım ettin. Girdaptan sonra. Labirentte," dedi Gregor.

"Çünkü sen haklıydın," dedi Howard. "İçimizden bir tek sen onun kürkünün, dişlerinin ve pençelerinin ötesini, onun gerçekte kim olduğunu görmeyi başardın. Eğer barış içinde yaşamak istiyorsak bu bizim atmamız gereken ilk adım. Yoksa şimdiki gibi oluruz." Howard belirsiz bir el işaretiyle o anki durumu işaret eder gibi yaptı. "Birbirimizi katlediyoruz. Kendimizi ölüme mahkûm ediyoruz. O kadar anlamsız ki. Hepsi." Yavaşça yorgunluktan şişmiş,

kan çanağına dönmüş gözlerine dokundu. "İyileşmenizi istiyorsan sırtını dinlendirmelisin."

"Sen de biraz dinlenmelisin, Howard," dedi Gregor.

"Olmaz. Hastanenin halini bir görsen…" Howard başını indirip ellerine baktı. Çok titriyorlardı.

"Yalnızca yarardan çok zararının dokunmasından korkuyorum."

"Birkaç saat için. Uzan. Seni uyandıracağıma söz veriyorum," dedi Gregor.

Howard sanki sözlerle ifade edemeyecekmiş gibi baktı. "Birkaç saat mi?"

"Birine zarar vereceksin. Uzan." Ayağa kalkıp Howard'ı sırtüstü yatağa itti.

"İki saat. Daha fazla değil," dedi Howard.

Gregor battaniyeyi üzerine örtene kadar Howard uyuşmuştu bile. Gregor çıkıp şifre odasına gitti. Herkes kalkıp yeniden işe koyulmuştu. Bot yanına gelip kollarını havaya kaldırdı. Sırtı ve diğer yerleri bu haldeyken onu kucağına alamazdı, onun yerine yere oturup onu kucağına çekti.

"Uf," dedi Bot. Elini burnuna bastırdı. "Uf." Bu, adını söyleyemeyecek kadar küçük olduğu için o zamanlar Twitchtip'ten söz ederken kullandığı işaretti. "O öldü."

"Evet," dedi Gregor, Bot'un artık ölüm kavramını anlamasının iyi olacağını düşünerek.

"Onu oraya koyacağım," diye kabul etti Gregor. Luxa'nın üzgün bakışını yakaladı. Onun da Twitchtip'le özel bir ilişkisi olmuştu. Labirentte olabildiğince uzun bir süre birbirlerini korumaya çalışmışlardı.

Gregor Bot'u kucağından kaldırıp Luxa'ya şifrelerinde yardım etmeye gitti. "Ölümüne üzülsem de kabulleniyorum, Gregor," diye fısıldadı.

"Biliyorum," dedi Gregor. "Sanırım ben de öyle yapmalıyım. Ama kabullenemiyorum. Onun bir şekilde kaçmayı başardığını düşünmek istemiştim. Ölü Topraklar'a ya da başka bir yere kaçıp kurtulduğunu."

"O artık güvende," Luxa dedi usulca.

"Burada işler böyle yürüyor," dedi Gregor. Hiç kimse ölene kadar gerçekten güvende değil. Ripred'e baktı, ailesinin başına gelenleri anımsayınca ona bağırdığına pişman oldu. Bir çukurda işkence edilmenin ne demek olduğunu bilecek biri varsa o da Ripred'di. Felaket onu Ateş Toprakları'nda ölüme terk ettiğinde dişleri birbirlerine korkunç bir biçimde kilitlenmişti. Ripred Twitchtip'e herkese davrandığı gibi davranmıştı. Yani pek kibarca değil. Ama onu Ripred öldürmemişti ve eğer yaşasaydı Gregor onun kendi sıçan çetesine katılması konusundaki sözünü tutacağından emindi. Ne de olsa artık bir önemi yoktu.

Bir sepet dolusu yeni şifre getirildi ve Ripred herkesi hatta eski şifreleri çözmekte olanları bile bu işe koştu.

"Onu buraya koy," dedi Bot, elini göğsüne götürüp kalbini göstererek. Tam olarak değilse de… eli yanlış yerdeydi. Ama onun kalbini göstermek istediğini biliyordu.

Çalışmaya başlayalı henüz birkaç dakika olmuştu ki Min huzursuzca kıpırdanmaya başladı. "Kötü haber, var kötü, kötü haber!" Hamam böceği mesajı hemen okuyamayacak

kadar huzursuzlanmıştı bu yüzden Luxa ona yardım etmeye gitti. Artık tavuk ayaklarını harflere dönüştürmek şifreyi bir görüşte çevirecek hale gelmişti.

"Kazanlar… arenaya… ulaşınca… saldırı… başlasın…" diye okudu.

"Ne? Nereden?" diye sordu Ripred, yana zıplayarak.

Luxa kumaşı ikisinin de görebileceği şekilde tuttu.

"Nehirden," diye okudu Ripred yüksek sesle.

"Nehirden," diye tekrarladı Luxa. "Kimse nehirden saldıramaz. Akıntılar onları parçalara ayırır."

"Artık değil. Son zamanlarda nehri hiç gördün mü? Yani depremden beri?" dedi Gregor.

"Hayır," dedi Luxa. Ateş Toprakları'ndan dönerlerken hiçbir şey göremeyecek kadar hastaydı.

"Çok alçaldı. Kuzey sahilinden birkaç yüz metre yüzmeleri gerekir ama bunu yapabilirler," dedi Ripred.

"Sen savaş odasındaydın. Rıhtımda ne tür bir savunmamız var?" diye sordu Luxa.

"Hiçbir şey," dedi Ripred. "Hiçbir şey yok."

BÖLÜM
20

Ripred bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. "Tamam. Önceliğimiz… şifre ekibini böleceğiz. Sıçanların saraya girme ihtimaline karşı hepinizi bir arada tutamayız. Min, Reflex ve Luxa'yı savaş odasında istiyorum. Lizzie, Daedalus ve Heronian burada kalacak. Şifrenin çözüldüğüyle ilgili tüm kanıtları yok edin. Gregor, Hazard, Bot ve Temp kehanet odasına gidin. Nerissa anahtarla orada olacak. Kendinizi içeri kilitleyin ve size açmanız söylenene kadar açmayın."

"Neden? Benim zırhımı giymem lazım," dedi Gregor.

"Sen savaşacak durumda olduğunu mu sanıyorsun? Saldır bana," diye emretti Ripred.

Silahlarına uzanırken Gregor'un sırtı çığlıklar attı. Onları kınından çekmeyi başardı ama hançerini yere düşürdü.

"Bu şekilde dövüşemezsin. Yapabilsen bile seni artık sıradan bir çarpışmada harcayamayız. Senin Felaket'le dövüşmen lazım. Ama endişelenme. Onun nehirden yüzerek

gelebileceğini sanmıyorum," dedi Ripred. "Onu büyük ihtimalle kuyruğunu bağlı tutmaları için bir eğirici ekibiyle birlikte bir mağaraya saklamışlardır."

"Eğiricilerin tarafsız olduğunu sanıyordum," dedi Luxa, Reflex'e bakarak.

"Tarafsız derken iki tarafa da yardım ederler, böylece savaş sona erdiğinde kazanan tarafa yardım etmiş olurlar," dedi Ripred. "Bize de yardım ediyorlar değil mi? Haydi, kıpırdayın hemen, dışarı!"

Gregor hançerini alarak kapıya doğru bir adım attı. "Dur, bekle. Lizzie'yi de yanımda istiyorum."

"Gerçekten mi? Lizzie'nin kehanet odasında oturup bütün gün… o kehanetleri okuyarak geçirmesini mi istiyorsun?" dedi Ripred üstüne basa basa.

Gregor onun ne demek istediğini anlamıştı. Ripred Lizzie'nin Zaman Kehaneti'nde gerçekten neler yazdığını ve Gregor hakkındaki öngörüyü öğrenmemesi için özen göstermişti. Herkes buna dikkat etmişti. Eğer kehanet odasına giderse gerçeği öğrenecekti.

"Ben burada kalırım, Gregor. Ripred haklı. Ayrılmalıyız," dedi Lizzie.

"Eğer tehlike yaklaşırsa onu güvenli bir yere uçurmanın bir yolunu bulurum," dedi Daedalus. "Buradan çok uzakta olmayan bir pencere biliyorum."

"Tamam," dedi Gregor. Belki böylesi daha iyiydi. Belki

rini alsanız iyi olur," dedi Ripred, odaya kısa bir süre önce getirilen taze yiyeceklerle dolu tekerlekli arabaları işaret ederek.

Lizzie Temp'in sırtına battaniye yığdı, Bot da tırmanıp gitmek için hazırlandı. Gregor arabalardan birini itmeyi denedi ama sonunda bu işi Hazard'a bırakmak zorunda kaldı.

"En kısa zamanda sizi görmeye gelmeye çalışacağım," dedi Luxa, Gregor'un koluna veda eder gibi dokunarak.

Grup Ripred'in direktifleri doğrultusunda ayrıldı ve Gregor onları kehanet odasına doğru götürmeye başladı. Özellikle araba yüzünden çok yavaş ilerliyorlardı. Gregor bir ara onu bırakmayı düşündü ama sonra nasıl bir durumda kalacaklarını bilmediği için vazgeçti.

Nerissa onları bekliyordu. Hepsini içeri sokup arkalarından kapıyı kapatarak hemen kilitledi. Anahtar eteğinin cebinde kayboldu. Yemek ya da uykuyla ilgili bir önlem almamıştı ama duvarın yanına yeni meşaleler yığılmıştı.

"Ripred neden burada olmamızı istedi?" diye sordu Gregor ona.

"Sarayda kapısı olan çok az odadan biri bu. Biraz koruma sağlar," dedi Nerissa.

"Biraz," diye onayladı Gregor. Ama fazla değil. Kapı kalın tahtadan yapılmıştı. Biraz zaman alırdı ama sıçanlar sonunda pencereleriyle geçmeyi başarırdı. Kazanlar için

Daedalus gerçekten onu eve uçurmanın bir yolunu bulabilirdi. "Ne kadar sürer?"

"Söylemek zor. Birkaç battaniye ve bu arabalardan bi-

bir dakika bile sürmezdi. Yine de bir uyarı olurdu. Bunun ne faydası olacağından emin değildi yine de. Eğer Gregor hemen iyileşmezse onları kim savunacaktı? Nerissa elin-

de kılıç bile tutmamış olmalıydı. Hazard ve Bot küçücük çocuklardı. Temp savaşabiliyordu ve iş başa düşerse savaşırdı da. Ama sıçan askerlerle başa çıkamazdı.

Gregor bütün enerjisini iyileşmeye ayırmaya karar verdi. Howard dinlenmesi gerektiğini söylemişti, o zaman dinlenecekti. Battaniyeleri duvar diplerine yatak şeklinde yerleştirdiler ve Gregor uzandı. Eğer kıpırdamazsa Howard'ın verdiği ağrı kesici yeterince rahat etmesini sağlıyordu. Kendini kapının dışında neler olduğunu düşünmekten uzak tutmaya çalıştı ve sızdı.

Saatler geçti, sonra günler geçti. Temp, Bot ile Hazard'ı eğlendiriyordu. Gregor yemek yer, ağrı kesici alır ve uyurken üçü sürünenle gevezelik ediyordu. Kimse gelip onlara bir şey söylemedi. Nadiren koridorda koşuşturan ayak sesleri ve anlaşılmaz sözcüklerle bağıran sesler duyuyorlardı. Ama başka hiçbir şey olmadı. Gregor'un sırtı iyileştikçe sarayda olup bitenler hakkındaki endişesi de artıyordu. Sıçanlar saldırmış mıydı? İnsanlar hazırlıklı mıydı? Neden kimse gelip onlara bilgi vermiyordu? Kapıyı açıp dışarda neler olduğunu öğrenmeyi teklif etti ama Nerissa bunu kesin olarak reddetti.

"Bu senin savaşın değil, Gregor," dedi. "Bu senin beklemen gereken zaman."

Beklemenin Gregor'a savaşmaktan daha zor geldiği anlaşıldı. Nerissa ona değişik kehanetler okuyarak ve

ne zarar gelebilir?" diye yalvardı.

"Şu şiire bak, Gregor," dedi Nerissa. "Benim kesinlikle en çok sevdiğim. Her şeyi kaybettiğimi düşündüğümde kendimi bu dizelerle teselli ederim."

Gregor içini çekip gözlerini duvarın genellikle Nerissa'nın kıvrılmayı tercih ettiği köşesine kazınmış kısa şiire çevirdi.

ÇAKTIRMADAN, USULCACIK
ÖLÜMLE KARŞILAŞTI, EN DIŞLANAN
PENÇE TARAFINDAN ÖLDÜRÜLÜP GERİ GELDİ
İKİ ÇİZGİ BULUŞTU X İLE İŞARETLİ
VE SONUNDA KESİŞTİ
İKİ ÇİZGİ, BİRİ HİÇ BEKLENMEDİK.

"Bu mu seni teselli ediyor? Neden?" diye sordu Gregor. Onun için bu, artık hakkındaki pek de iyi düşünmediği Sandwich'in saçmalıklarından yeni bir tanesiydi yalnızca.

"Başlığını okudun mu?" diye sordu Nerissa.

Gregor ilk kez başlığına dikkat etti. Şiirin üstünde şu sözcük vardı:

ARABULUCU

"Harika. Arabulucu," diye düşündü Gregor. Kazan ka-

çeşitli hikâyeler anlatarak oyalamaya çalıştı. Regalia'nın geçmişi hakkında çok şey öğrendi ama şimdiki halini öğrenemedi. "Haydi ama Nerissa, kapıdan azıcık göz atmaktan

tili Sandwich barıştan, ara bulmaktan ne anlardı? Sen bu arabulucunun geleceğini mi düşünüyorsun? Ne zaman?" diye sordu Gregor.

"Kimse bilmiyor. Belki yarın. Belki bin yıl sonra. Ama bir arabulucu gelecek. Savaşçının geldiği gibi," dedi Nerissa.

Gregor'un hafızasının derinliklerinde bir şey vardı. Arabulucu. Bunu daha önce de duymuştu. Ne zaman? Hatırladı. Uzun zaman önce, Regalia'ya ikinci gelişinde, geceleri sarayda yürürken Solovet'le Vikus'un onun eğitilip eğitilmemesi hakkındaki tartışmalarına kulak misafiri olmuştu. Solovet onun bir an önce silahlandırılmasını istemişti elbette. "Zaten kehanet de Gregor'a 'savaşçı,' diyor. 'Arabulucu' değil, " demişti.

"O ben değilim, Nerissa. Ve o kişi ortaya çıktığında ben burada olmayacağım. Ama umarım gelir," dedi Gregor. "Artık şu kapıyı açabilir miyiz?"

Nerissa başını salladı. Ondan anahtarı zorla alacak hali yoktu. Aslında bunu yapabilirdi ama istemedi. Belki Nerissa uyuyakalırdı, anahtar cebinden kayardı ve o da bir saniyeliğine dışarı bakardı. Hem odaya biraz temiz hava girse fena olmazdı. Tuvalet olarak kapının yanında duran bir lazımlığı kullanıyorlardı ve oda lağım gibi kokmaya başlamıştı.

Gregor Nerissa'nın uyumasını beklerken kılıcını tekrar kullanmaya çalıştı. Hâlâ ağrıları vardı ve çalışmak için çok yer yoktu ama yine de onları savurabiliyordu. Gerekirse yüzde yetmiş beş kapasiteyle savaşabileceğine karar verdi ve bu da planı konusunda kendinden daha emin olmasını sağladı. Tam kapının önünde iki büyük sıçan oturuyor olsa bile onları haklayabilirdi.

Sonunda Nerissa daldığında neyse ki Bot, Hazard ve Temp de uyuyorlardı. Bu iyi oldu çünkü Gregor anahtarı çalma konusunda zaten kendini pek rahat hissetmiyordu. "Anahtarı ödünç almak," diye düzeltti kendini. "Ve kimse kaybolduğunu bile anlamadan yerine geri koyacağım." Nerissa'ya yaklaştı ve dikkatle cebinden anahtarı çekti. Olabildiği kadar sessizce Gregor kapıya yürüdü ve anahtarı kilide soktu. Tam döndürecekti ki bir bağrışma duyuldu. Ayak sesleri, sürükleme sesleri ve bir insan çığlığı vardı. Sonra kapıya çok büyük bir darbe gelerek kapıyı sarstı. Bir sürtünme ve sonra yeni bir darbe, ardından bir sıçan pençesi kapıyı tam Gregor'un suratının olduğu yerden delerek geçti. İçgüdüsel olarak anında geri çekildi ve silahlarını çıkardı.

Başka çığlıklar ve ayak sesleri duyuldu. Sıçandan korkunç bir boğulma sesi çıktı. Kapının altından kan sızdı. Sessizlik.

Gregor arkasını dönünce diğerlerinin de uyanıp dehşetle ona bakmakta olduklarını gördü. Eğilip anahtarı çıkardı ve hiçbir şey söylemeden Nerissa'ya geri verdi. Neyse ki o "Ben sana söylemiştim," demeyecek kadar nazik biriydi.

Saniyeler geçti. Demek sıçanlar sarayın içindeydi. Hatta tam kapının dışında. Sıçanın pençesinden kapıda gözetleme deliği kadar küçücük bir açıklık kalmıştı ama Gregor koridorda ışık olmadığı için hiçbir şey göremiyordu. Geçen her dakikayla endişesi de büyüyordu. Sıçanlar saraydaydı. Onu bulmuşlardı. Lizzie'yi bulmuşlar mıydı? Luxa'yı? Neler oluyordu? Ne zaman biri onlarla iletişime

geçecekti? Artık savaşabilirdi. Savaşmalıydı. Ama ya o giderse ve kehanet odası yeniden saldırıya uğrarsa? Bu kapı fazla dayanmazdı. Bot'u, Hazard'ı, Temp'i ve Nerissa'yı kim korurdu?

Pençeler kapıyı tırmalayınca Gregor başını geri attı. Dikkatlice nişan alıp kılıcını gözetleme deliğinden dışarı uzattı.

"Neyse, sonunda işe yaramaya başlamışsın yine," dediğini duydu Ripred'in kapının arkasından. "Aç kapıyı! Saray güvenli!"

Nerissa kilidi açıp kanlı ama yaralı görünmeyen Ripred'i içeri aldı.

Gregor'un ağzından sorular dökülmeye başlamıştı ki Ripred sözünü kesti. "Çok ölü var ama önem taşıyan herkes hâlâ soluk alıyor. Kız kardeşinin Pençe Şifresi'ni çözmesi sayesinde şehri savunmayı başardık. Sıçanlar dışarı atıldı ama yine gruplaşıp Felaket'in çevresinde toplanacaklardır. Artık sana savaş odasında ihtiyacımız var, çocuk." Nerissa'ya döndü. "Geri kalanınızla ilgili talimatları sonra gönderirim. O zamana kadar uslu oturun."

Gregor Ripred'i, kendi yaşında çocukların ölü insan, sıçan ve fareleri sedyelere koyup taşıdıkları koridorlarda izledi. Bazen bir cesedi ancak altı tanesi taşıyabiliyordu. "Bunu yapmak için çok küçükler," diye düşündü. Sonra son zamanlarda kendisinin ve Luxa'nın neler yaptığını anımsadı ve bu çok zararsız bir görev gibi göründü. Elbette o farklıydı. Çocukluğuyla ilgili her şeyi aylar önce ardında bırakmıştı. Bırakmamış mıydı?

Savaş odası insanlarla ve yaratıklarla doluydu ama Gregor'un dikkati hemen Luxa'ya yöneldi. Savaşa katılmış olmalıydı. Giysileri temiz olmasına rağmen alnında yeni bir bandaj vardı. Öksürüğü de yeniden başlamıştı.

"Sen savaşmamalıydın," dedi Gregor, sargı bezinin çıkan ucunu yerine sokarken.

"Burası benim evim," dedi Luxa. "Senin sırtın nasıl?"

"Çalışır halde," dedi Gregor.

"Mükemmel," dedi Solovet. "Yakında kemirenlerin peşine düşmeye gidiyoruz."

"Aurora'yı çağırtayım," dedi Luxa.

"Hayır, Luxa. Sen uygun değilsin. Hem sana burada ihtiyacımız var," dedi Solovet.

"Benden burada kalmamı isteyemezsiniz," dedi Luxa. "Regalia'ya olanlardan sonra olmaz."

"Ama kalmak zorundasın," dedi Solovet.

Luxa hafifçe başını kaldırdı. "Zorunda mıyım?" Gregor iki iradenin çatışacağını hissedebiliyordu ve kendini suçlu hissetti çünkü bu kez Solovet'in tarafındaydı. Pek çok nedenden dolayı Luxa'nın sıçanların peşinden gitmesini istemiyordu. İyi değildi; onun güvenli bir yerde kalmasını istiyordu ve en önemlisi de kendisini ölürken görmesini istemiyordu.

Ripred, Luxa'yla Solovet'in arasına girdi. "Dinle, Ekselanslar, biz de Regalia'yı düşünüyoruz. Bu işe bir son vermeye gideceğiz. Ama bittiğinde halkının yönetimeye çok ihtiyacı olacak. Sıçanlar konsey odasını talan etti ve güçlü ama artık çok da güvenilir bulunmayan büyükan-

nenle büyükbaban hariç neredeyse kimse hayatta kalama-
dı. Regaliahların kendilerini yönetmesini isteyeceği kişi
sen olacaksın."

"Söyledikleri doğru," dedi Solovet. "Konseyin ortadan
kalkması nedeniyle yetki sana geçecek."

"Ben daha yaşımı doldurmadım," dedi Luxa. "Yasal
olarak yönetemeyeceğimi sen de biliyorsun."

"Bunun önemi yok. Böyle zamanlarda önem taşımaz.
Son zamanlarda gösterdiğin cesaret ve verdiğin akıllıca ka-
rarlar bunu önemsiz kılıyor. Güven bana, o sen olacaksın.
Bu savaşta seni izledilerse savaş bittikten sonra da izleye-
ceklerdir. Artık savaşta riske atılamayacak kadar değerli
olduğunu anlayabiliyor musun?" diye sordu Ripred.

Ona iltifat etmeye çalışıyormuş gibi söylememişti, yal-
nızca gerçekleri masaya yatırıyor gibi konuşmuştu, ger-
çekler ortadaydı.

Luxa Ripred'e baktı, sorusunu düşündü. Sonra gözle-
rini yere dikti. "Evet, anlıyorum. Burada kalacağım."

Ripred ve Solovet tatminle bakıştılar ve onlar savaşla
ilgili işleri tartışmak için döndüklerinde Gregor Luxa'nın
dudaklarının kenarında belli belirsiz bir gülümseme yaka-
ladı. "Yalan söylüyor," dedi. Bu sözcüklerin üzerine inan-
mazlık, incinme ve sonra da öfke ifadeleri Luxa'nın yüzün-
den sırayla geçti.

"Neden öyle düşündün?" diye sordu Solovet.

"Çünkü onu tanıyorum. Onun burada kalmasını isti-
yorsanız..." Gregor sonraki sözcükleri söyleyebilmek için
zorlukla yutkundu. "Onu zindana kapatmalısınız."

BÖLÜM
21

Solovet bir an Luxa'yı inceledi ve nöbetçilere bir işa-
ret yaptı. "Öyle yapın. Uçanını da hapsedin."

Gregor, Luxa yakalanır ve koridorda çığlıklar ata-
rak götürülürken kendini izlemeye zorladı. Nöbetçilere
direniyordu ama bu ihanetle ilgili ağzından çıkan nefret
sözcükleri Gregor'a yönelikti. Söyledikleri içine işledi. Ona
asla güvenmemesi gerektiği, en az Henry kadar kötü ol-
duğu... Dile getirmese de Gregor onun ona karşı şimdiye
kadar hissettiği tüm sevgiyi kaybettiğini hissediyordu. Di-
ğer yandan ona ihanet ettiğinde ona karşı olan duyguları
nasıl olduysa daha da yoğunlaşmıştı. Bu yüzden nöbetçiler
onu hayatından sonsuza kadar çıkarmak için köşeyi döne-
ne kadar onu izledi. Luxa'nın onu küçümseyen bu hali bile
onun için çok değerliydi.

O gittiğinde eli arka cebine dalıp beceriksizce müzede
son çektirdikleri fotoğrafı aradı. Oradaydı. Dışarı çıkarma-
dı. Ama daha sonra bir tünelde veya mağarada, diğerleri

uyurken onunla biraz zaman geçirecekti. Luxa'nın fotoğ-
rafına onun yüzüne söyleme fırsatı bulamadıklarını söy-
leyecekti.

"Bu çok bilgece bir davranıştı, Gregor. Bunun yüzün-
den senden hep nefret edecek ama zamanla bunun gerekli
olduğunu anlayacaktır," dedi Solovet kuru bir şekilde. Du-
vardaki haritayı incelemeye geri döndü.

Solovet'in beğenisini kazanmak Gregor'a kendini iyi
hissettirmedi. Ondan hiç hoşlanmıyordu. O, salgını silah
olarak kullanmanın ya da sıçanları yakmanın da bilgece ol-
duğunu düşünüyordu. Onun tarafından kınanmayı tercih
ederdi doğrusu.

Vikus gelip koluna dokundu. Gregor yaşlı adamın
odada olduğunu o ana kadar fark etmemişti bile. "Senden
her zaman nefret etmeyecek. Eğer hayatını tehlikeye atan
Henry'yi bile hâlâ önemsiyorsa onu kurtarmaya çalışanı
nasıl önemsemez?"

"Olayı bu şekilde göreceğinden emin değilim," dedi
Gregor. "Neyse, olan oldu zaten. Artık konuyu kapaya-
lım."

"Bir saate kadar nehirden yola çıkacağız. Gregor, silah
odasına gidip hazırlanmalısın," dedi Solovet.

Bir saat mi? O kadarcık zamanı mı kalmıştı? "Yolda gi-
yinirim. Kız kardeşlerimi görmek istiyorum," dedi Gregor.

"Onlar da bizimle geliyor," dedi Solovet. "Uzzie sifre
çözücü olarak hâlâ işe yarayabilir. Bot sürünenleri toparla-
yacak. Merak etmene gerek yok, onları savaştan çok uzak-
ta tutacağım."

Solovet'le tartışmanın anlamı yoktu. Ve kız kardeşleri-
ni yanına almasının geçerli sebepleri vardı. Yine de...

"Güvende olacaklar," dedi Ripred. "Buna güvenebilir-
sin. İki öfkeci arasında."

Gregor silah odasına gittiğinde oraya kendisi için ye-
mek gönderilmişti. Yedikten sonra Miravet onu yıkanması
için en yakın banyoya gönderdi. Yaptığı her şeyde bir so-
nunculuk duygusu vardı. Son sıcak yemeği, son banyosu,
son temiz giysiler. Giyinirken yaralarına bakmak için Ho-
ward geldi. "Çok daha iyi görünüyorsun," dedi Gregor.

"Çünkü iki tam gün boyunca uyudum," dedi Howard.

"Of, kahretsin! Seni uyandırmam gerekiyordu. Üzgü-
nüm, Ripred kehanet odasına gitmemi söyleyince bunu ta-
mamen unutmuşum," dedi Gregor.

"Kendini üzme. Hastanede aklı başında olan bir tek
ben kaldım. En azından birinin öyle olması lazımdı," dedi
Howard. "Yaraların oldukça iyileşmiş." Gregor'un baldı-
rındaki dikişleri aldı ama kalçasındakileri bıraktı ve ban-
dajını değiştirdi. Gregor'un ağrı kesici şişesini tekrar dol-
durdu. "Tamamdır o zaman," dedi Howard, kalkarken.
"Geri dönmeliyim."

"Howard'ı son görüşüm," diye düşündü Gregor. Ayağa kalkıp sarılarak vedalaştı. "Gözün Luxa'nın üzerinde
olsun, olur mu?"

"Öz kardeşimmiş gibi," dedi Howard. "Yüksekten uç,
Gregor."

"Yüksekten uç," dedi Gregor. Daha çok şey söyleyebil-
meyi isterdi. Howard'a bütün yaptıkları için nasıl minnet

duyduğunu, onu bir ağabey olarak gördüğünü, Howard gibi biri olmak istediğini. İyi ve cesur, değer verdiği şeyleri itiraf etmekten korkmayan ve hatalı olduğunda bunu kabul edebilen biri. Ama artık Luxa'nın Howard gibi bir kardeşi vardı ve önemli olan da buydu.

Gregor'un zırhı balkondan getirilmiş, temizlenip onarılmıştı. Miravet yaralarını rahatsız etmemesi için üzerinde birkaç değişiklik yapmıştı. Giyindiğinde küçük bir kız aceleyle Gregor'un Ateş Toprakları'na yaptığı son yolculukta kullandığı pembe sırt çantasını getirdi. Luxa için o kadar endişeliydi ki onu hastanede öylece bir yere fırlatıvermişti. İçinde York'un geri verdiği el feneri, piller, yapıştırıcı bant, su şişeleri, Lizzie'nin kurabiyeleri ve seyahat boyu satranç takımı vardı. "Howard bunu sana getirmemi söyledi," dedi küçük kız. "İhtiyacın olabileceğini düşündü."

"Ona teşekkür ettiğimi söyle. Çok işe yarayacak," dedi Gregor. Kız ona utangaç bir gülümsemeyle baktı ve koşarak uzaklaştı.

Gregor nehir kıyısındaki rıhtıma geldiğinde resmi bir tören yapılmakta olduğunu gördü. Yeraltılar ölenler için bir cenaze töreni yapıyordu. Her insan, yarasa ve fare cesedi bir çeşit lifli bitkiden yapılmış küçük sallara yerleştirilmişti. Omuzları hizasındaki tutacaklara birer meşale yerleştirilmişti. Bir kadın yumuşak bir sesle Gregor'un anlayamadığı bir şeyler söylüyordu. Sonra sal nehre indirilip bırakılıyordu. Depremden önceki kadar azgın olmasa da akıntı hâlâ salları hemen sürükleyecek kadar güçlüydü. Nehrin gittiği tünelin ucuna doğru meşaleler suyu aydınlatıyordu.

Demek ölülerini bu şekilde gömüyorlardı. Onları ışıklandırılmış bir salla nehirden dalgalar tarafından yutulacakları Su Yolu dedikleri dev denize gönderiyorlardı. Mantıklıydı. Onları gömecek kadar toprakları yoktu. Gregor yalnızca ormanda ve tarlalarda toprak olarak adlandırılabilecek kadar şey görmüştü. Taşlar da işe yarayabilirdi ama bu ancak şehrin dışında olabilirdi. Birkaç tane olsa cesetler yakılabilirdi ama yüzlercesi? Hava dumanla ağırlaşırdı. Burada dumanı sürükleyip götürmesi için Ateş Toprakları'ndaki gibi güçlü rüzgarlar yoktu.

Daha önce gördüğü altı çocuk, üzerinde sıçan ölüsü olan bir sedye taşıyordu. Onu tören yapmadan öylece nehre attılar.

Ares rıhtımda yanına indi. "Ne çok ölü var," dedi Gregor.

"Evet," dedi Ares. "Yüzlercesi çoktan uğurlandı bile."

"Sıçanları nasıl yendiniz?" diye sordu Gregor. Kehanet odasındayken neler olduğunu öğrenmek istiyordu.

"İstila haberini aldığımızda kemirenler buranın kuzeyindeki tünelden suya girmek üzereydi. Onlar yüzmeye başlayana kadar bekleyip havadan saldırdık. Hem yüzüp hem kendilerini savunmak onlar için zor oldu ama sayıları çok fazlaydı. Çoğunun yok edilmesine rağmen bazıları saraya ulaşmayı başardı. Bir grup hastaneye dalıp hastaları öldürdü. Diğerleri koridorlara dağılıp karşılarına çıkan herkese saldırdı. Sonunda hepsini nehre geri sürmeyi başardık ve bazıları yüzerek kaçıp kurtuldu," dedi Ares.

"Felaket yok muydu?" diye sordu Gregor.

"Felaket yoktu. Kendi topraklarına çekildiği söyleniyor. Diğerleri onunla buluşunca ordularını yeniden toplayacaklardır," dedi Ares.

Gregor'un bir sonraki sala yerleştirilen fareyi tanıması zaman aldı. Ölüyken daha küçük ve daha kırılgan görünüyordu. "Bu Cartesian mı?"

"Çocuk odasını korurken öldü," dedi Ares. "Ama enikler kurtuldu."

Gregor hüznün içinden yükseldiğini hissetti. Fareyi çok iyi tanımıyordu ama birlikte yolculuk etmişlerdi. Kemirgenlerin volkandaki ölümüne tanıklık etmişlerdi. Bot ve fare enikleriyle saklambaç oynamışlardı. Yanına gidip suya indirilmeden önce farenin yumuşak kürkünü okşadı. Ripred "Önem taşıyan herkes hâlâ soluk alıyor," demişti. Bununla Gregor'un ailesini ve Luxa'yı kastetmiş olmalıydı. Ama Gregor için önem taşıyan daha pek çok kişi vardı. Onların hayatta olup olmadığını kim bilirdi?

Yolculuk edecek ekibin kalanı da geldi. Lizzie, Hazard ve Bot'un gözleri bağlıydı ve nöbetçiler tarafından taşınıyorlardı. "Kâbus görmelerine gerek yok," dedi Ripred. Gregor tüyler ürpertici koridorları düşündü ve bu önlemi aldıklarına sevindi.

Ares Ripred'i taşıyabildiği için Gregor, kız kardeşleri ve Temp, Vikus'la birlikte onun büyük gri yarasası Euripedes'e yerleşti. Solovet kendi yarasası Ajax'la yanlarındaydı.

"Selamlar, P'enses," dediğini duydu Bot'un, Gregor arkasından. Arkasını döndüğünde onun gözbağlarının altından çaktırmadan Nike'a baktığını gördü.

"Selamlar, Prenses," dedi Nike, siyah-beyaz çizgili kanatlarını kaldırarak.

"İkimiz de p'ensesiz," dedi Bot gülerek.

Gregor kardeşinin göz bağını çekerek gözlerinin üzerine getirdi. "Bu burada kalsın." Nike'a döndü. "Seni gördüğüme sevindim. Bizimle geliyor musun?"

"Şifre ekibinin bir kısmını taşıyorum," dedi Nike. Reflex ve Heronian sırtına tırmandılar. "Daedalus ve Min burada kalıyor."

"İşleri bitmemiş miydi?" diye sordu Gregor.

"Daha deşifre edecek çok bilgi var," dedi Ripred. "Ve şifre de beklenmedik bir şekilde değişebilir."

Havalanırlarken Gregor vedalaşamadığı pek çok arkadaşı olduğunu fark etti. Mareth, Dulcet, Nerissa, Aurora... neyse Aurora'yı atlayabilirdi, o şu anda kapatıldıkları zindanda büyük ihtimalle Luxa'nın ona lanet okumasına eşlik etmekle meşguldü. Belki de böylesi daha iyi olmuştu. Bir tek Howard'la vedalaşması bile içinin çekilmesine neden olmuştu zaten. Hem birkaç saat içinde başka acılı vedalaşmalar olacaktı nasıl olsa. Arkadaşlarının bunu anlayışla karşılayacağını düşündü.

Tünelden aşağı uçup Su Yolu'nun üzerine çıktılar. Ölüleri taşıyan sallar, meşaleler nedeniyle göz kırpıyor gibi görünüyordu. Uçanlarının üzerinde yaklaşık elli kadar asker onlara katıldı, onlara katılarak yolculuk eden birkaç fare de vardı. "Fareler savaşmaya mı geliyor?" diye sordu Gregor Vikus'a.

"Bunlar değil. Onların özel bir görevi var. Sıçanlar hâlâ bölgedeki casuslarından bilgi alıyorlar. Biz de iletişimlerini sabote etmek için dört hat seçtik. Şifre gönderen bir sıçanı etkisiz hale getirip yerine bir kemirgen koyarak sıçanlara yanlış bilgi gönderilmesini sağlayacağız," dedi Vikus. Gregor bir grup askerle bir kemirgenin gruptan ayrılıp karanlıkta kaybolduğunu gördü. "İlk ekip işe koyuldu."

"Sıçanlara ne tür bilgiler vereceksiniz?" diye sordu Gregor.

"Yalanlar. Onlara kayıplarımızın beklenenin çok üstünde olduğunu, onları takip etmek için toplanacak kadar adamımızın kalmadığını, senin de Felaket'in açtığı yaralar nedeniyle öldüğünü söyleyeceğiz," dedi Vikus. "Sıçanlar bizim Pençe Şifresi'ni çözdüğümüzü bilmedikleri için bunların doğru olduğunu düşünecek."

"O yüzden Ripred bunu sır olarak saklamak istedi," dedi Gregor.

"Bu bizim elimizdeki en önemli silah. Savaşı kaybetmekle kazanmak arasındaki fark," dedi Vikus. "Sıçanlar şimdilik güvende olduklarına inanacaklar. Ama çok yakında onlara şu anda toplandıkları yer olan Tartarus Düzlüğü'nde saldıracağız."

"Hazırlıksız yakalanacaklar," dedi Gregor.

"Uyurlarken ve karşı saldırı planları yokken," dedi Vikus. "Bu bizim tek umudumuz. Regalia hâlâ yıkımın

yattaysa sıçanlar yeniden saldıracaktır, şehrin bu saldırıya dayanabileceğini sanmıyorum."

Tünelin ağzında mola için durana kadar grupları oldukça azalmıştı. Bütün kemirgen şifre göndericiler ve onların gözcüleri ayrılmıştı. Askerler birkaç kilometre geride yere inmişlerdi. Solovet ayakları zemine değeli beş dakika bile olmadan tekrar havalanacağının haberini verdi.

"Nereye?" diye sordu Gregor.

"Eğiriciler hâlâ hangi tarafı seçecekleri konusunda kararsızlar. Savaş sona erdiğinde güvenlikleri konusunda benim şahsi garantimi almak istiyorlar," dedi Solovet. "Ben size iki güne kadar Tartarus Düzlüğü'nde katılırım. Eğer ben gelmeden önce savaşacak olursan, sol tarafının zayıf olduğunu sakın unutma."

Sonra Ajax'ın sırtında, iki tarafında kendi yarasalarının üstünde oturan, Gregor'un eski iki koruması Horatio ve Marcus'la birlikte havalandı. Küçük bir dövüş taktiği vererek pat diye havalanıp gitmek tam da ona göre bir davranıştı.

Bir süre için kamp yapılacağı anlaşılıyordu. Ripred ve Vikus baş başa vermiş, haritalara gömülmüşlerdi. Lizzie, Reflex ve Heronian yarasaların getirdiği şifreleri çözmekle meşguldü. Nike, Ares ve kalan iki nöbetçi, yarasalarıyla birlikte uçarak bölgeyi kolaçan ediyordu. Bot, Temp ve Hazard, sürünence oyunlarından birini oynuyorlardı.

eşiğinde sallantıda. Kazanlar arenaya ve kimbilir başka nerelere yeni yollar kazmış. Bulabildiklerimizi yok ettik ama kaç tane daha olduğunu bilmiyoruz. Eğer Felaket ha-

Gregor kendi haline bırakılmıştı. Kılıç ve hançeriyle çalışma yapmak için tünelin derinliklerine doğru gitti. Sırtı hâlâ ağrıyordu ama bunu savaşırken hissedeceğini

bile sanmıyordu. Kaslarını çalıştırmak ona iyi gelmişti. Isındıkça çalışmasına ekolokasyon kullanarak karanlıkta tünellerde koşarak duvardaki ve tavandaki bazı noktalara saldırmayı da ekledi. Sürekli pillerin biteceğinden endişelenmemek kendini çok özgür hissetmesini sağlıyordu.

Yaklaşık yarım saat sonra iyi ve gevşemiş durumdaydı. Bir süre için Ripred'in de kendisine katılmasını istedi. Belki haritalardan bir süre uzak kalmak ona da iyi gelirdi. Ama Gregor tünelin ağzına ulaştığında kimse bir şey yapmıyordu. Bütün aktivite durmuştu.

"Ne oldu?" diye sordu Gregor.

"Az önce bir mesaj aldık. Sıçanlar Solovet'in eğiricilere gideceğini öğrenmiş. Ona pusu kurup öldürmeyi planlıyorlar," dedi Ripred.

"Bunu nasıl öğrenmişler?" diye sordu Gregor. "Bizi mi gözetliyorlarmış?"

"Hayır. Eğiricilerden biri bu haberi sızdırmış olmalı. Belki düşük rütbeli bir asker, belki kraliçenin kendisi. Onların sadakati tartışılır," dedi Vikus. Sakin görünüyordu ama cildi tuhaf bir grimsi renge bürünmüştü.

"Peşinden gideceğiz. Ares ve ben. Onları alt edebiliriz. Yanımızda elli tane asker var ve..." diye başladı Gregor.

"Hayır, çocuk. Bunu yapamayız," dedi Ripred.

"Ama yanında neredeyse hiç destek yok. Onu ölüme mi yollayacaksınız?" dedi Gregor.

"Evet. Öyle. Yapmamız gereken bu," dedi Vikus, kendini de ikna etmek ister gibi.

"Tamam, neler döndüğünü bilmiyorum. Yani ben

Solovet'i sevmem bile ama burada oturup onun ölmesine göz yumamam!" dedi Gregor.

"Bunu yapmak zorundasın, Gregor!" dedi Lizzie. "Anlamıyor musun? Onu kurtarmaya gidersen şifreyi çözdüğümüz ortaya çıkacak."

"Ne?" diye sordu Gregor.

"Bu mesajı okumamızın tek yolu şifreyi çözmüş olmamız. Bunu öğrenirlerse sürpriz saldırı şansımız olmaz çünkü hemen buluşma noktasını değiştirirler. Yaydığımız bütün yalan haberlerden şüphelenirler. Ve hemen yeni bir şifre yaparlar, çözmemiz haftalar alır," dedi Ripred.

"Ama sıçanların nehirden saldıracağını öğrendin ve ona göre davrandınız," dedi Gregor.

"Bunu açıklamak çok basitti. Onlar bize çok yakındı; nehre birkaç öncü gönderip onları bulmuş gibi yapmamız yetti. Bu kez tamamen farklı," dedi Ripred.

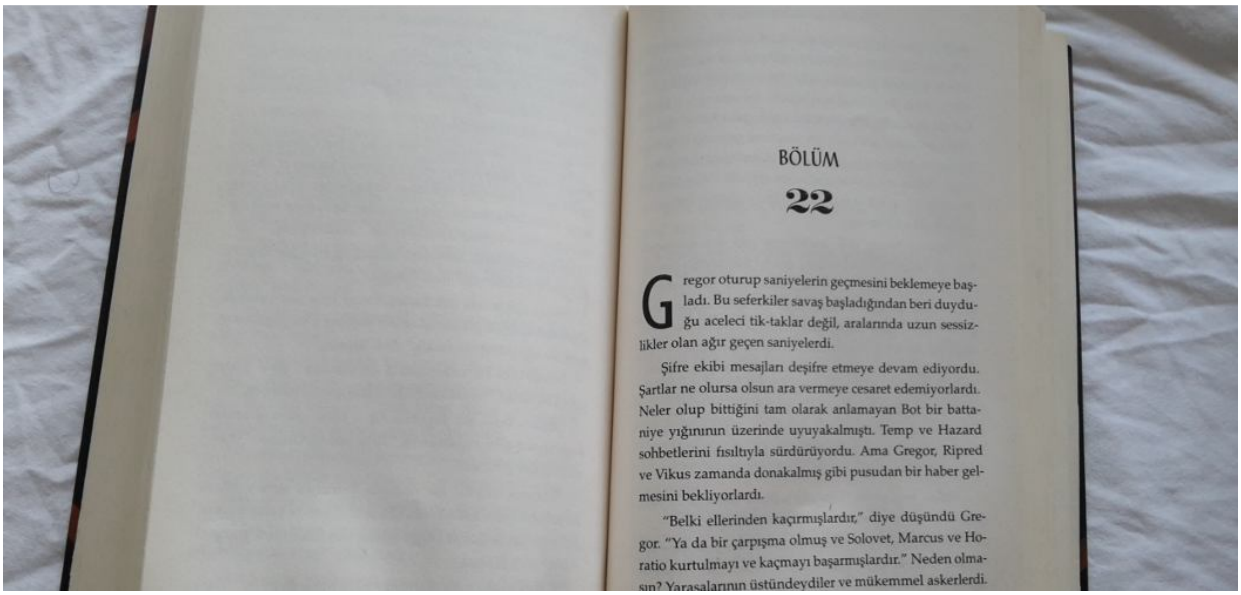
"Bizim onu kurtarmamızı o da istemez," dedi Vikus boğuk bir sesle. "Böyle bir bedel karşılığında istemez."

"Ama... belki şey yapabilirdik... belki zaten onun arkasındaymış gibi yapabilirdik," diye önerdi Gregor. "O zaman dikkati çekmezdi."

"Çekmez miydi? Bir orduyla yolculuk etmek istese bir orduyla yolculuk ederdi. On birinci saatte ortaya çıkan herhangi biri doğruca Pençe Şifresi'nin kırıldığını gösterecektir," dedi Ripred.

Gregor bunu kabullenmeye hâlâ hazır değildi. "Yapabileceğimiz bir şey olmalı."

"Var," dedi Ripred. "Burada oturup beklemek."

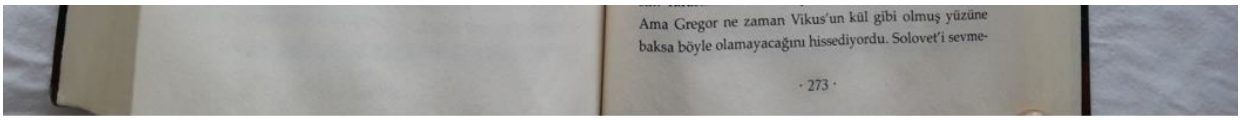
BÖLÜM

22

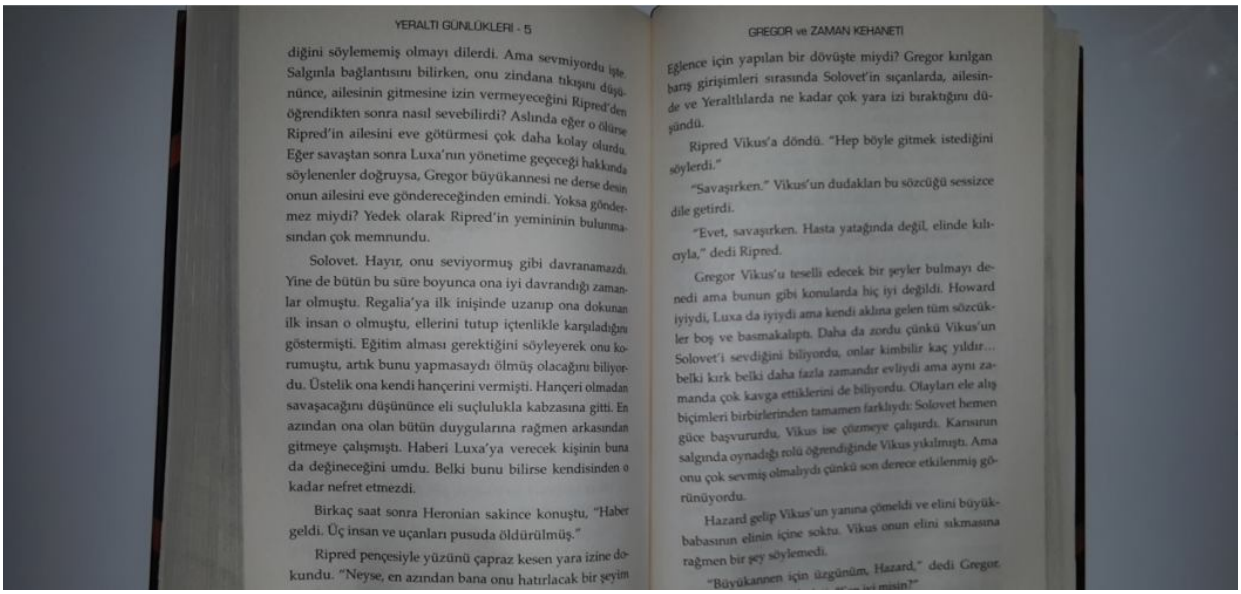
Gregor oturup saniyelerin geçmesini beklemeye başladı. Bu seferkiler savaş başladığından beri duyduğu aceleci tik-taklar değil, aralarında uzun sessizlikler olan ağır geçen saniyelerdi.

Şifre ekibi mesajları deşifre etmeye devam ediyordu. Şartlar ne olursa olsun ara vermeye cesaret edemiyorlardı. Neler olup bittiğini tam olarak anlamayan Bot bir battaniye yığınının üzerinde uyuyakalmıştı. Temp ve Hazard sohbetlerini fısıltıyla sürdürüyordu. Ama Gregor, Ripred ve Vikus zamanda donakalmış gibi pusudan bir haber gelmesini bekliyorlardı.

"Belki ellerinden kaçırmışlardır," diye düşündü Gregor. "Ya da bir çarpışma olmuş ve Solovet, Marcus ve Horatio kurtulmayı ve kaçmayı başarmışlardır." Neden olmasın? Yaralarının üstündeydiler ve mükemmel askerlerdi.

Ama Gregor ne zaman Vikus'un kül gibi olmuş yüzüne baksa böyle olamayacağını hissediyordu. Solovet'i sevme-

diğini söylememiş olmayı dilerdi. Ama sevmiyordu işte. Salgınla bağlantısını bilirken, onu zindana tıkışını düşününce, ailesinin gitmesine izin vermeyeceğini Ripred'den öğrendikten sonra nasıl sevebilirdi? Aslında eğer o ölürse Ripred'in ailesini eve götürmesi çok daha kolay olurdu. Eğer savaştan sonra Luxa'nın yönetime geçeceği hakkında söylenenler doğruysa, Gregor büyükannesi ne derse desin onun ailesini eve göndereceğinden emindi. Yoksa göndermez miydi? Yedek olarak Ripred'in yemininin bulunmasından çok memnundu.

Solovet. Hayır, onu seviyormuş gibi davranamazdı. Yine de bütün bu süre boyunca ona iyi davrandığı zamanlar olmuştu. Regalia'ya ilk inişinde uzanıp ona dokunan ilk insan o olmuştu, ellerini tutup içtenlikle karşıladığını göstermişti. Eğitim alması gerektiğini söyleyerek onu korumuştu, artık bunu yapmasaydı ölmüş olacağını biliyordu. Üstelik ona kendi hançerini vermişti. Hançeri olmadan savaşacağını düşününce eli suçlulukla kabzasına gitti. En azından ona olan bütün duygularına rağmen arkasından gitmeye çalışmıştı. Haberi Luxa'ya verecek kişinin buna da değineceğini umdu. Belki bunu bilirse kendisinden o kadar nefret etmezdi.

Birkaç saat sonra Heronian sakince konuştu, "Haber geldi. Üç insan ve uçanları pusuda öldürülmüş."

Ripred pençesiyle yüzünü çapraz kesen yara izine dokundu. "Neyse, en azından bana onu hatırlacak bir şeyim

Eğlence için yapılan bir dövüşte miydi? Gregor kırılgan barış girişimleri sırasında Solovet'in sıçanlarda, ailesinde ve Yeraltılılarda ne kadar çok yara izi bıraktığını düşündü.

Ripred Vikus'a döndü. "Hep böyle gitmek istediğini söylerdi."

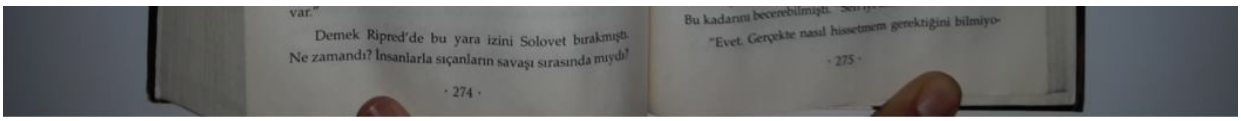
"Savaşırken." Vikus'un dudakları bu sözcüğü sessizce dile getirdi.

"Evet, savaşırken. Hasta yatağında değil, elinde kılıcıyla," dedi Ripred.

Gregor Vikus'u teselli edecek bir şeyler bulmayı denedi ama bunun gibi konularda hiç iyi değildi. Howard iyiydi, Luxa da iyiydi ama kendi aklına gelen tüm sözcükler boş ve basmakalıptı. Daha da zordu çünkü Vikus'un Solovet'i sevdiğini biliyordu, onlar kimbilir kaç yıldır... belki kırk belki daha fazla zamandır evliydi ama aynı zamanda çok kavga ettiklerini de biliyordu. Olayları ele alış biçimleri birbirlerinden tamamen farklıydı: Solovet hemen güce başvururdu, Vikus ise çözmeye çalışırdı. Karısının salgında oynadığı rolü öğrendiğinde Vikus yıkılmıştı. Ama onu çok sevmiş olmalıydı çünkü son derece etkilenmiş görünüyordu.

Hazard gelip Vikus'un yanına çömeldi ve elini büyükbabasının elinin içine soktu. Vikus onun elini sıkmasına rağmen bir şey söylemedi.

"Büyükannen için üzgünüm, Hazard," dedi Gregor.

var."

Demek Ripred'de bu yara izini Solovet bırakmıştı. Ne zamandı? İnsanlarla sıçanların savaşı sırasında mıydı?

Bu kadarını becerebilmişti.

"Evet. Gerçekte nasıl hissetmem gerektiğini bilmiyo-

rum. Solovet benimle o kadar az konuşurdu ki. Bana aldırış ettiğinden emin değilim. Belki o ve babam birbirlerinden o kadar çok nefret ettikleri için," dedi Hazard her zamanki dobralığıyla.

Sözler çok yalın ve art niyetsizdi ama Vikus'un üzerindeki etkisi ani ve yıkıcı oldu. Solovet ve Hamnet. Kâhrısı ve oğluyla ilgili bütün o berbat aile öyküsü, Hesperides Bahçesi'nde yaşanan o trajedi, Hamnet'in çıldırarak Regalia'dan kaçışı, ormanda aralarında yaşanan öfke dolu anlar, Hamnet'i bir kez değil, iki kez kaybedişi...

Vikus'un boğazından tuhaf bir ses çıktı. Eli yanağına gitti ve yana devrildi. "Vikus? İyi misin?" diye sordu Ripred. Vikus yanıt vermeye çalıştı ama ağzından çıkan sözcükler boğuk ve bozuktu. "Doktor!" diye bağırdı Ripred aceleyle. "Buraya bir doktor gönderin!"

Ripred burnunu yüzüne yapıştırarak Vikus'la konuşmaya, ona sakin olmasını söylemeye devam etti. Bir dakikadan kısa bir sürede bir doktor getirtildi, Vikus'a bakmasıyla boğazından aşağı bir şey dökmesi ve onu bir yarasaya yüklettmesi bir oldu.

Hazard doktorun koluna yapıştı. "Büyükbabama ne oldu?"

"Bir kriz geçirmiş. Onu Regalia'ya götürmeliyiz," dedi doktor.

"İyileşecek mi?" diye sordu Gregor. Sesi neredeyse Hazard'ınki kadar çocuksu çıkmıştı. Vikus'un yüzünün

man onun iyiliğini istediğini bildiği tek Yeraltlıyı kaybetmek istemiyordu.

"Elimizden geleni yapacağız," dedi doktor ve yarasa havalandı.

"Felç," dedi Ripred. "Daha önce geçirmemesine şaşırdım. Bu son yıl onun için korkunçtu."

"Benim söylediğim şey yüzünden mi oldu? Babam hakkındaki?" diye sordu Hazard endişeyle.

"Kesinlikle hayır. Senin sözlerin olsa da olmasa da bu olacaktı. Git de bir bak bakalım, şifreyle ilgili bir yardımın olabilir mi, tamam mı?" dedi Ripred. Hazard itaat etti. Duyamayacağı kadar uzaklaşınca Ripred Gregor'a fısıldadı, "Herhalde Hamnet konusunu açmak için en uygun zaman değildi. Ama bence bu onun da aklına gelmiştir."

"İnsanlar felçten sonra iyileşebilir yine de. Değil mi?" diye sordu Gregor.

"Bazıları. Zamanla," dedi Ripred. Konuyu uzatmak istemediği belliydi.

Solovet ve Vikus olmayınca mağara oldukça boş görünüyordu. "Şimdi ne olacak?" dedi Gregor.

"Emir verebilecek bir insana ihtiyacımız olacak. Mareth Regalia'da..." dedi Ripred. Perdita'yı çağırttı ve geldiğinde hemen konuya girdi. "Solovet öldü. Vikus hareket edemiyor. Sen az önce ordumuzun başına geçtin."

Perdita şaşırmış göründü sonra karşı çıktı. "Benden

yarısı gevşemişti ve Gregor o tarafını hareket ettiremediğini anladı. Onu bu halde görmek çok korkunçtu. Gregor Vikus'un onu bırakmasını istemiyordu. Kalbinde her za-

daha kıdemli olanlar var."

"Ben onları istemiyorum. Seni istiyorum," dedi Ripred. "Tamamen güvenebileceğim birine ihtiyacım var."

Ripred, Gregor'u bu çifte trajediyle yalnız başa çıkması için bırakarak Perdita'yla savaş planlarının üzerinden geçmeye başladı. Önce Solovet, sonra Vikus. Neyse ki Vikus'un iyileşmesi mümkündü. Eğer iyileşmezse... Gregor'un düşünceleri yeniden Luxa'ya yöneldi. Cebinden ikisinin müzede çekilen fotoğrafını çıkardı ve mutlu zamanları düşünmeye çalıştı ama işe yaramadı. Aklına sürekli onun zindana kapatılmasını önerdiğini duyduğundaki yüz ifadesi geliyordu. Bunun aralarındaki son şey olmasına dayanamazdı. Bir şifre şeridi aldı ve Lizzie'den bir kalem istedi. Artık bir tüy kalemi ve mürekkeple yazıyordu. "Bütün kalemlerim bitti," dedi. Çantasından kırmızı bir tane buldu. "Bununla son birkaç harf yazabilirsin sanırım. Eğer ucunu ıslatırsan."

Gregor kalemin ucuna tükürdü, kapattı ve bir süre bekletti. Yazıyı kısa tutmalıydı. Pençe Şifresi'yle yazmayı düşündü ama eğer mesajı sıçanlar yakalarsa şifreyi çözdükleri anlaşılırdı. Aktarma Ağacı'ndaki işaretleri kullanmaya karar verdi. Bu daha özel olacak gibi geldi. Birkaç dakika sonra kalemin kapağını açtı ve denedi. Soluktu ama okunabiliyordu. Şöyle yazdı:

LUXA

// |||| ||| // |/| // |/\. | |/\ |.

|\ / \/ / |/\ / |||| . ||/ | |||/ | /| /| |.

"Devam et," diye düşündü. "Yaz şunu. O okumadan önce ölmüş olacaksın nasıl olsa. Hem de gerçeğin ta kendisi."

/\ \ |/| /. /\ \ ||\ / |||/ |// \/ // |/\.

GREGOR

Son sözcükler çok zor okunuyordu. Gregor işaret parmağını kılıcına sürttü ve kalanını kalın bir kan lekesiyle yazdı. İşte.

Mektup sayılmazdı. Yalnızca dokuz sözcük kullandığı için kendini cimri hissetti. Ama elinde kutular dolusu kalem de olsa başka ne diyebilirdi ki? Belki neden ikisinden birinin hayatta kalması gerektiğini daha iyi açıklardı. Böylece ikisi de anlayabilirdi. Böylece biri yaşarken diğerini her zaman anımsardı. Kendisi olamayacağına göre bu Luxa olmalıydı. Onu büyürken, bir şeyler yaparken gözünde canlandırabilmeliydi ve bir gün Felaket'le geçireceği son anlar için cesur olmasından gurur duymasını diledi.

Luxa zekiydi. Ne demek istediğini anlayacaktı. Öyle olacağını umdu.

Gregor mesajı rulo haline getirdi ve Regalia'daki Luxa'ya iletilmesi için Lizzie'ye verdi.

"Neden kendin vermiyorsun?" diye sordu Lizzie.

"Çünkü o bana şu anda çok kızgın," dedi Gregor. "Sen-

|\| | |\/ |/\ | |\/ /.

den gönderildiğini düşünürse okur. Hem sen benden önce dönmüş olursun." Lizzie almayı kabul etti. Gregor bütün bu süre boyunca kehanet hakkında yalan söylediğini öğ-

renince Lizzie'nin de kendisinden nefret edebileceğini düşündü.

Gregor bir süre daha çalışacağını duyurarak tünele geri gitti. Sonra başını bir kayaya dayayarak taş zemine uzandı. Canı hiç kılıç dövüşü yapmak istemiyordu, o yüzden el fenerini söndürdü ve klikledi. Ekolokasyon yeteneği büyük hızla gelişiyordu. Artık pek çok şey görebiliyordu, tavanın girintili çıkıntılı şeklini, yerdeki her bir çakılı, duvarların ve yüzeyin üzerindeki küçücük detayları bile. Değişik sesler kullanarak, öksürerek, mırıldanarak, ıslık çalarak denemeler yaptı. Sessiz bir anında kendi soluk alışının bile ona bazı imgeler taşıdığını fark etti. Bu onu çok rahatlattı çünkü böylece hayatta olduğu süre boyunca görebilecekti.

Kalp atışları yavaşladı ve uyuyakaldı, bir dalıp bir hafif uykuya geçiyor, rüyalarla tünelden gelen imgeler arasında gidip geliyordu. Rüyasında korku hâkimdi. Tam tepesinde bir sıçan belirdiğinde çaresizce sırtüstü yatıyordu, sonra bir sıçan daha belirdi ve sonunda etrafı onların yüzleriyle çevrildi. Gregor uyanmak için başını salladı ve aslında uykuda olmadığını anladı. Sıçanlar hâlâ ona bakıyordu ve hepsi gerçekti.

Hiç kalkmaya yeltenmeden Gregor kemerinden kılıcını çekti ve bedenini korumak için başının tepesindeki havayı kesti. Sıçanlar geri çekilince bu ona ayağa kalkma fırsatı verdi. Hançerini savurup öldürmeye başlamadan önce bir ses beynine ulaştı: "Dur, Yerüstlü!"

bir tonda değildi. Twitchtip mi? Yo, o ölmüştü. Ve bu sesi Su Yolu'nu geçtikleri yolculukta ya da sıçan labirentinde yaptıkları inanılmaz dönüşlerde döneminde duymamıştı. Ses, ormanın sıcaklığı, ter, ölümcül ve tatlı tomurcukların anılarını taşıyordu. Klikledi ve konuşana daha fazla odaklanmaya çalıştı. "Lapblood?"

"Evet, benim. Kaldır kılıcını. Seninle dövüşmek için gelmedik," dedi Lapblood.

Gregor yeniden klikledi. Küçük sıçan topluluğu geride duruyordu, hiçbiri saldırı konumunda değildi. Yavaşça silahlarını kemerine geri koydu. Sıçan olsun olmasın Lapblood'ın ona yalan söyleyeceğini düşünmüyordu. Birlikte onca şey yaşadıktan sonra bunu yapmazdı. Üstelik eğer sıçanlar onun kanına susamış olsalardı yerdeyken çoktan işini bitirirlerdi. "Burada ne işin var?"

"Felaket'e karşı Ripred'e katılmaya geldik," dedi Lapblood. "Savaş emirlerimizi almak için onunla bu saatte buluşmam gerekiyordu."

"Gerçekten mi? Kaç sıçansınız?" dedi Gregor. Ekolokasyon harikaydı ama yine de gözlerini kullanmayı tercih ederdi. El fenerini yakınca ani parlaklık nedeniyle sıçanların gözleri kamaştı. "Üzgünüm." Işığı yere doğru tuttu.

"Burada, tünelde on iki kadarız. Ama aşağıdaki mağaralarda yüzlerce bekleyen var," dedi Lapblood.

"Yüzlerce mi?" dedi Gregor. Ölü Topraklar'da Ripred'e sadık küçük bir sıçan grubu olduğunu biliyordu ama yüz-

Gregor duraksadı. Bu sıçanın sesini tanıyordu. Ripred'in kaba homurtusundan daha tizdi. Demek ki bir dişiydi. Ama Twirltongue'ınki gibi hipnotize edici gümüş

lercesi nereden çıkmıştı?

"Bütün sıçanların lider olarak Felaket'i istediğini mi

sanıyorsun?" diye sordu Lapblood. "Kendi isteğimizle onun yönetimine gireceğimizi?"

"Aslında evet," diye kabul etti Gregor. "Yani Ripred hariç sizinkilerden pek bir direniş görmedik."

"Demek ki yanılmışsın," diye tersledi Lapblood. "Pek çoğumuz o kana susamış çarpık yaratık ve ona akıl verenlerden hoşlanmıyoruz."

"Bunu duymak güzel," dedi Gregor. Lapblood'ın yanında oturan daha küçük iki sıçanı fark etti. Enik denemeyecek kadar büyüktüler ama tam olarak yetişkin de sayılmazlardı. "Yoksa onlar...?" Yanılmış olmaktan korktuğu için isimlerini söylemeye cesaret edememişti. "Onlar kim?"

"Flyfur ve Sixclaw. Çocuklarım," dedi Lapblood.

Salgının çaresini bularak kurtarmak için ormana gitmek zorunda kaldığı çocukları. Aynı zamanda Mange'nin çocuklarıydılar da ama o onları tekrar görecek kadar uzun yaşayamamıştı. Devasa etçil bitkiler tarafından çekilip yenilmişti. Ama enikleri hayatta kalmayı başarmıştı. Gregor onlara yakından baktı. Onlar da ona baktı, korkmuşlardı ama sert görünüyorlardı. "Babanıza çok benziyorsunuz," dedi ve bunu söylerken sesindeki duyguya çok şaşırdı, onların hayatta kalmasından çok etkilenmiş ve mutlu olmuştu.

"Ya annen?" diye sordu Lapblood.

Sanki en son birisi bunu sorduğundan beri yüzyıllar

biliyordu. "O iyi, sanırım. Yani salgında çok hastalanmıştı ama iyileşti. Yalnızca onu son görüşümde zatürre olmuştu ve onu Fount'a naklettiler. Bu çok iyi oldu çünkü Regalia'daki hastane çok doluydu ama ondan daha sonra hiç haber alamadım. Ripred onu benim için eve götüreceğini söyledi. Savaştan sonra. Bunu kendim yapamayacağım için. Ripred yapacağını söyledi." Gregor saçmaladığını fark edip kendini toparladı. "Sorduğun için teşekkürler."

Gregor aniden Lapblood'a dokunmak istedi, elini onun başına koymak, onun ipeksi kürkünü yeniden hissetmek. Ama bunun diğer sıçanlar tarafından tehdit edici görülebileceğinin yanı sıra tuhaf da görüneceğini biliyordu. O yüzden dönüp tünelde ilerledi. "Gelin. Ripred ileride."

Diğer sıçanlar tünelin derinliklerinde beklerken Lapblood onu izledi. Bu iyi olmuştu. Gregor birden fazla sıçanın gelişinin Lizzie'nin panik atağını tetikleyebileceğinden korkuyordu. Ama Ripred'den alıştığı için Lapblood'ı gördüğüne sevindi.

"İyi. Gelebilmişsin. Kaç kişiyiz?" diye sordu hemen.

"En az yedi yüz. Belki en fazla bin," dedi Lapblood.

Ripred etkilenmiş görünerek kaşlarını kaldırdı. "O kadar çok mu? Boş durmamışsın."

"Bize nerede ihtiyacın var?" diye sordu Lapblood. Ripred ona hızlı hızlı yer, zaman ve konum bilgilerini aktardı. Lapblood başını sallayıp Gregor'a döndü ve konuştu, "Or-

geçmiş gibiydi. İnsanlar genellikle annesinin sağlığı hakkında konuşmaktan kaçınıyordu, sanki onun hastalığı yalnızca kötü anıları çağıracakmış gibi. Ama Lapblood işini

manda yaptıkların için sana teşekkür ederim."

Gregor onun yaşamını kurtarmıştı ama Lapblood da Bot'u kurtarmıştı. "Ben de sana."

Lapblood burnunu onun bileğine sürttü, bir an sonra gitmişti.

"Bir veda daha," diye düşündü Gregor. Bir son kez daha. Ama bu bundan sonraki bir iki gün yaşayacaklarının yanında hiçbir şeydi.

Ripred hepsine yataklarına gitmelerini emretti. Gregor'un uykusu derindi ve rüyasızdı. Ripred'in burnuyla omzunu dürtmesiyle uyandı. Gregor gözlerini ovuşturdu ve etrafına bakındı. Başka kimse kalkmamıştı. "Buraya gel," diye fısıldadı sıçan ve Gregor onu mağaranın dibine doğru izledi. "O gün geldi," dedi Ripred.

"Öleceğim gün," diye düşündü Gregor. Ama yalnızca, "Bu kadar erken mi?" diyebildi.

"Evet. Hızlı hareket etmeliyiz. Ama sana özel olarak söylemem gereken bir şey var," dedi Ripred. Zaman Kehaneti'ndeki belli bir dize hakkında."

Savaşçının ölümü. "İşte başlıyoruz," diye düşündü Gregor. Kendini vedaya hazırlamışken sıçandan bundan sonraki sözleri duymayı hiç beklemiyordu.

"Konu şu ki..." dedi Ripred. Herkesin hâlâ uyuduğundan emin olmak için etrafına bakındı. "Konu şu ki, ben Sandwich'in kehanetlerine inanmıyorum."

BÖLÜM
23

Gregor'un şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı. "Ne? Ama sen... her zaman söylenenleri yaparsın."

"Hayır, yapmam. Eğer orada yazanlara inansaydım Felaket'in peşinden kendim koşup öldürmeye çalışır mıydım sence? Bu çok anlamsız olurdu. İnanıyormuş gibi yaparım, hatta kısa süreler boyunca kendimi ikna etmek için inanmaya çalışırım çünkü burada herkes inanıyor. Yani onlara bir şey yaptırmak istiyorsan bunu kehanetlere uydurman lazım, anladın mı?" dedi sıçan.

"Pek değil," dedi Gregor. Ripred neler söylüyordu?

"Bak, bir sürü şeyden bahseden yüzlerce kehanet var. Yeterince zaman geçince değişik olaylar bir araya gelir ve bir şeylere benzemeye başlar. Salgını ele alalım. Burada daha önce de pek çok salgın oldu. O kehaneti onlardan herhangi birine uydurabilirdik," dedi Ripred.

"Ama sen hep onları yorumlamaya çalışıyor gibisin," dedi Gregor.

"Buna mecburum. İlk önce ben mantıklı bir yorumla ortaya çıkmazsam başka biri daha çılgın bir şeyle çıkar," dedi Ripred. "Sonra işin yoksa herkesin aklındakini değiştirmek için uğraş dur."

"Peki ya ormandayken? Karıncalar Yıldız Gölgesi bilgilerini yok edince hepimiz pes etmiştik," diye itiraz etti Gregor.

"Ben o zaman Neveeve'in Yıldız Gölgesi'nin çare olacağı konusunda haklı olduğunu düşünmüştüm. Bitkiler gidince herkes kendi mezarını kazmaya hazır hale gelmişti. Kehaneti yanlış yorumlamış olabileceğimizi söylemek sizi harekete geçirmenin tek yoluydu. Ben de öyle yaptım. Böylece düşünmeye devam ettik. Ve sonunda çaresini bulduk. Bunu yapmasaydım orada hep birlikte oturup ölene kadar ağlaşacaktınız," dedi Ripred.

Gregor somurttu. "Peki ya savaşçı olayı? Ya benim uçuruma atlamam?"

"Belki sen kehanet bunun yapılacak tek şey olduğunu söylediği için atladın," dedi Ripred. "Belki o fareleri öldürmekle ilgili çocuk şarkısı yalnızca bir çocuk şarkısıydı. Belki Sandwich kendini odalara kilitleyip duvarlara çılgın şiirler yazan zırdelinin tekiydi. Ve belki... sen ölmeyeceksin."

Ölmemek mi? Bu sözler Gregor'a kamyon çarpmış etkisi yaptı. Bu mümkün müydü? Hayır, herkes onun öleceğini biliyordu. Bunu Ripred'e kanıtlayabilirdi. Gregor onun çürütemeyeceği bir olay bulmak için kendini zorladı.

"Bunu açıklamanın güç olduğunu biliyorum. Belki de o öyle söylediği için Hamnet bir tılsayan buldu ve Hazard'ın annesi hayatına girdiğinde itiraz etmedi. Yoksa garip bir rastlantı olurdu. Böyle şeyler olabiliyor. Neyse, Nerissa Sandwich değil ve biz şu anda ondan söz ediyoruz," dedi Ripred. "*Zaman Kehaneti*. Bot'u ne kadar çabuk Lizzie'yle değiştirdiğimize baksana. Tam olarak neden söz ediyor? Savaştan mı? Burada zaten hep savaş var. Şifre mi? Her savaşta yeni bir şifre kullanılır. Savaşçının ölümü mü? Prensesleri bu kadar çabuk değiştirebildiysek neden savaşçıları değiştiremeyelim? Bu karmaşanın sonunda binlercesi ölmüş olacak. Ama onun sen olacağına ikna olmuş değilim. İki öfkeci arasında, bence sen Felaket'i yenebilirsin. Bence sen ondan daha iyisin. Ve Sandwich'in saçmalıkları bunu değiştiremez. Tabii sen buna izin vermezsen. Bu yüzden savaş, Yerüstlü Gregor. Ve bir an bile kötü sonun kaçınılmaz olduğunu düşünüp gardını indirme!"

Bu yeni düşünce biçimi Gregor'un başını döndürmüştü. Sandwich'in kehanetlerini kendi kafalarından doldurdukları düşüncesi. Kararlarını onun sözlerine dayandırmak. Kuşkuyla gülümsedi. "Ben de bana veda edeceğini sanmıştım."

"Hiç şansın yok," diye homurdandı Ripred. "Bu söylediklerim aramızda kalsın. Benim gerçekte neye inandığım ortaya çıkarsa bütün güvenilirliğimi kaybederim. Gel, diğerlerini uyandıralım. Uzun bir gün olacak."

"Peki... ya Nerissa? O daha küçük bir kızken Hamnet'in ormana gideceğini ve on yıl sonra yanında bir tılsayan ve bir çocuk olacağını söylemişti."

Gregor Bot'u gıdıklayarak uyandırınca Bot kıkırdamaya başladı. "Bırak! Daha uykum var!" dedi ve daha fazla gıdıklanmak için üç kez daha uykuya dalmış numarası

yaptı. Gregor kahvaltı etmesi için onu kucağına alınca Bot onun göğsünü dürttü. "Kendine benziyorsun yine," dedi.

"Kendime mi benziyorum?" diye sordu Gregor. Sonra onun ne demek istediğini anladı. Bir süredir Bot'la şakalaşmıyordu. Gülümsediği anlar bile çok nadirdi. Ama Ripred'in sözleri Zaman Kehaneti'ni okuduğundan beri unuttuğu bir şeyi geri getirmişti: Umut. Hayatta kalabilirdi. Sandwich yanılmış olabilirdi.

Belki de sıçan iyi dövüşsün diye yalan söylüyordu. Ama sanmıyordu. Ripred'in kehanetlere inanmıyor oluşu pek çok şeyi açıklıyordu. Felaket'i kendisinin öldürmeye çalışmasını, Bot'un yerine Lizzie'yi bu kadar kolay geçirmesini ve Nerissa'nın geleceği görme yeteneği konusunda bu kadar alaycı olmasını. Büyük ihtimalle onun insanları kontrol edecek bir oda dolusu yeni kehanetle ortaya çıkmasını istemiyordu. Ripred kehanetleri işine geldiği gibi kullanmaktan çekinmemişti. Gregor'u defalarca onlara göre yönlendirmişti. Hatta savaşçının ölümünü Gregor'u Lizzie'nin kalmasına ikna etmek için kullanmıştı. Ama zaten sıçan istediğini elde etmek için ne gerekirse yapardı.

Gregor bir şeyi daha fark etti. O da kehanetlere inanmak istemiyordu. Yalnızca ölümünü öngördüğü için değil aynı zamanda Sandwich'ten tiksindiği için. Artık Regalia olan topraklardan atmak için kazanları nasıl katlettiğini öğrendiğinden beri Gregor adamdan olabildiğince uzak durmak istiyordu. Onun gözden düşmesini istiyordu. Onun rehberliğini reddediyordu. Ripred ona yeni bir yol açmıştı.

"Yalnızca ben ve Felaket. Onunla dövüşeceğim çünkü o bütün o masum fareleri ve insanları öldürdü, bu yüzden

onu durdurmalıyım. Sandwich öyle dedi diye değil, ben öyle istiyorum diye. Ve Ripred haklı. Ben Felaket'ten iyiyim. Ve bunu başarabilirim," diye düşündü.

Böylece Gregor en çok korktuğu şeyi yapmayı kolayca atlattı: Kız kardeşleriyle vedalaşmak. Pembe sırt çantasını düzenledi, su şişelerini doldurdu ve son kalan el fenerine taze pil koyarak saklamaları için onlara verdi.

"Savaşta sana el feneri gerekmeyecek mi?" diye sordu Lizzie endişeyle.

"Şu ekolokasyon olayını çözdüm," diye Gregor kulağına fısıldayınca gözleri şaşkınlıkla kocaman açıldı.

"Vay canına. Bana da öğretir misin?" diye sordu.

"Kesinlikle," dedi Gregor. "Buraya bak." Satranç setini çıkardı. "Müzede buldum. Senin olsun."

"Temelli mi?" diye sordu Lizzie. "Jedidiah'nın bir satranç tahtası vardı ama böyle muknatıslı değildi."

"Evet. Bunu gerçekten kıskanacak," dedi Gregor.

Bot burnunu sırt çantasına sokmaya çalıştı. "Benim hediyem nerede?"

"Hediyen mi?" diye sordu Gregor. Hâlâ folyoya sarılı duran Bayan Cormaci'nin yulaflı kuru üzümlü kurabiyelerini çıkardı. "Kurabiyeler de senin."

"Ah!" dedi Bot. "Hepsi benim mi?"

"En az bir tanesini Ripred'e verirsen iyi olur," dedi Gregor.

Bot herkese kurabiye dağıttı, hatta iki tanesini daha sonra Ares'le birlikte yemeleri için Gregor'un cebine tıktı. Artık gitme zamanı gelmişti. Gregor iki kız kardeşini kolla-

rına aldı ve sıkıca sarıldı. "Uslu durun, tamam mı?"

"Tamam," dedi Lizzie.

"Ben usluyum," dedi Bot.

"Biliyorum. Seni seviyorum. Yakında görüşürüz," dedi Gregor.

"Yakında görüşürüz," diye tekrarladılar aynı anda.

Ripred Ares'e Tartarus Düzlüğü'ndeki konumları için gerekli talimatları vermişti. "Unutma Gregor, seni öldü biliyorlar. Bu yüzden Felaket ortaya çıkana kadar sakın seni görmelerine izin verme."

"Anladım," dedi Gregor.

"Tamam. Yüksekten uçun! İkiniz de," dedi Ripred.

"Nehir gibi ak, Ripred," dedi Gregor. Ve Ares havalandı. Artık Gregor için karanlık olmayan karanlıklarda uçtular. Klikler ve öksürükler daha parlak sonuç verse de o görmek için soluğunu kullanmaya odaklandı. Görüşü çok net olmasa da soluk alışı ve verişi arasında kesilmeden görebilmeyi başarıyordu. Ve solukla görmeye çalıştıkça giderek ortam netleşiyordu. Bir saat kadar sonra hedeflerine vardılar. Ares küçük bir tünelin büyük kaya yığınlarından oluşan duvarının önünde yere kondu. Gregor onun arkasındaki boşluğu hissetti. Dikkatlice indi ve duvara doğru ilerledi. Üzerinden başını uzattığında derin bir soluk verdi. Zihninde oluşan mağara o kadar büyüktü ki diğer ucunu bulamıyordu. Duvarlar dik açıyla yükseliyordu. Uzakta ve

aşağıda zemin Gregor'un şimdiye dek bir arada gördüğü en kalabalık sıçan grubuyla kaplanmıştı. Uyuyan, kıpırdayan, yaralarını yalayan rahatlıkla binden fazla sıçan var-

dı. Normalde Gregor onların kendi kokusunu almasından endişelenirdi. Ama hava Gregor'un ilk yolculuğundan hatırladığı, doğal kokularını bastırması için Ripred'in onları geçirdiği tavarından sülfürlü sıvılar damlayan mağaralardaki gibi yoğun bir çürük yumurta kokusuyla kaplıydı. Bu kez koku sanki mağara boyunca akan kötü kokulu bir nehrin sularının buharının havaya karışmasından kaynaklanıyor gibiydi. Bu mesafeden bile Gregor o sularda canlı hiçbir şeyin bulunamayacağından oldukça emindi.

"Yani burası mı Tartarus Düzlüğü?" diye fısıldadı Gregor Ares'e.

"Evet. Görebiliyor musun?" diye yanıtladı yarasa da fısıldayarak.

"Evet. Ripred sonunda ekolokasyonu kafama sokmayı başardı," dedi Gregor. "Çok havalı olduğunu kabul etmeliyim. Felaket'i ortalarda görüyor musun?"

"Hayır. Ama buralarda olmalı. Hepsinin buraya gelmesinin nedeni o," dedi Ares.

Beklemek için yerleştiler. Gregor Ares'e bir kurabiye uzattı ve diğerini kendisi yedi. Eğer sonu ölümle bitecekse ağzındaki son tadın Bayan Cormaci'nin mutfağına ait olması hoş olacaktı. Yine de artık ölmek konusunda o kadar kararlı değildi. Ripred'in söylediklerinden sonra değişmişti. Birden aklına yalnız olmadığı geldi; o bir ekibin yarısıydı ve Ares'in de Ripred'in düşüncelerini bilmeye hakkı vardı.

"Hey, Ares, sır tutabilir misin?" dedi Gregor.

"Bunun yeteneklerimden biri olduğunu söyleyebilirim," dedi Ares.

"Ripred kehanetlere inanmıyor. O Sandwich'in delinin teki olduğunu düşünüyor ve onun dediklerini doğru çıkarmak için etrafta koşuşturmamızı da çılgınca buluyor," dedi Gregor.

Ares bir süre konuşmadı. "Benzer fikirler aklımdan geçmedi desem yalan söylemiş olurum," dedi yarasa.

"Neden bunu bana söylemedin?" diye sordu Gregor. "Sence bu konuda şüphesi olan başka Yeraltılılar da var mıdır?"

"Herkes onun söylediklerini referans alıyor. Ama o gerçekte kim? O iyi veya bilge biri değil. Sözleri yalnızca ölüm ve kaderle ilgili, üstelik sürekli birbirimizi öldürmeye teşvik ediyor," dedi Ares.

"Biliyorsun, buraya ilk geldiğimde bunların hiçbirine inanmamıştım. Sonra bir şeyler olunca söylediklerinin gerçekleşiyor gibi oldu. Peki ama ya biz Sandwich'in dediklerini gerçekleştirmeye çalıştıysak? Örneğin, Gri Kehanet'i düşün. Bütün o benim atlamam ve Henry'nin ölümü hakkındakileri. Ben ölebilirdim ve yine de kehanet doğru çıkmış olurdu. Yani o gün olanların içinden en dikkate değer olan… senin benim yaşamımı kurtarmaya karar vermiş olmandı," dedi Gregor.

"Ben Sandwich'in sözlerini düşünmüyordum. Ben doğru olanı yapmaya çalışıyordum," dedi Ares. Kurabiyesinden bir ısırık daha aldı. "Biliyor musun, olaylar ne zaman kehanette yazandan farklı gelişse biz hep onun zamanının henüz gelmediğini söylüyoruz. Ve gerçekleştiremediğimiz için kendimizi suçluyoruz."

"Bence kendimizi suçlamamız gereken tek şey doğru olduğunu düşündüğümüz şeyleri değil Sandwich'in patronluk taslayarak bize yaptırmaya çalıştıklarını yapıyor olmamız," dedi Gregor. "Birbirimizi öldürmek için onu bahane olarak kullanıyoruz. Günün sonunda elinde kılıç tutan biziz."

"Uymamız gereken çok daha iyi sözler olmalı," diye onayladı Ares.

"Olduğundan eminim. Sen ve ben uykumuzda bile bundan daha iyi sözler bulabiliriz," dedi Gregor.

Ares birden çenesini kaldırıp kulaklarını oynatmaya başladı.

"Ne? Ne var?" diye sordu Gregor.

"Başladı," dedi Ares.

Ayağa kalkıp duvarın üstünden baktılar. Başta Gregor hiçbir şey göremedi, yalnızca mağaranın açıklığında uyuyan bir sıçan ordusu vardı. Sonra hafif bir esinti yanağını okşadı ve önündeki sahne patladı.

Gregor'un daha önce gördüklerine hiç benzemeyen çok iyi organize edilmiş bir saldırıydı. Yanağındaki esinti karanlığın içinden sıçanların üzerine gelen, üzerinde insanların uçtuğu binlerce yarasanın aynı anda kanat çırpmasından kaynaklanıyordu. Yarasalar pençelerinde daha önce görmediği geniş paketler taşıyordu. Sıçanların tam üzerine geldiklerinde yüklerini bıraktılar. Paketler zemine değdiklerinde kamp ateşi gibi patladılar. Büyük miktarda yanıcı madde taşıyor olmalıydılar çünkü yere düştükten sonra bile parlak bir ateşle yanmayı sürdürdüler.

Sıçanların uyarı sistemleri pek iyi çalışmıyordu. Ripred mutlaka onların öncü birliklerini öldürmek için önceden asker göndermiş olmalıydı. Gregor birkaç alarm sesi duymuştu ama Felaket'in ordusunu harekete geçirmeye yeterli olmamıştı. Bu nedenle ateş bombaları atıldığında sıçanlar hâlâ uykudaydı ve pençeler onları katletmeye başladı.

Aynı anda başka düşmanlar da her yönden saldırmaktaydı. Hamam böcekleri ve fareler soldan ve sağdan akın ediyordu. Nihayet insanlara katılmayı kabul etmiş oldukları anlaşılan örümcekler tavandan inmeye başlamıştı. Ve Lapblood'ın sıçanları da tünelde sıçanların ordusunun arkasından çıkınca bütün kaçış yolları kesilmiş oldu. Kuyruklarına karanlıkta parlayan bir şeyler sürmüş olmalıydılar, bu da müttefiklerin onları düşmandan kolayca ayırt edebilmesini sağlıyordu.

Bu şartlar altında uyanan Felaket'in ordusu panikledi. Bir kısmı yanıyordu, diğerleri ölümcül yaralar almıştı. İnsan-yarasa takımları ve sıçanlar savaşın ağır yükünü üstlenmişti ama diğer küçük yaratıklar da oldukça hasara neden oluyordu. Fareler ve hamam böcekleri yaralı sıçanları hedef almıştı, üzerlerine atlayıp işlerini bitiriyorlardı. Örümcekler tepeden aniden düşerek sıçanları hazırlıksız yakalıyordu ve zehirli dişlerini gövdelerine geçirip daha kurbanları kendilerine neyin saldırdığını bile anlayamadan iplerine tutunup tekrar havalanıyorlardı. Ama Felaket'in sıçanları sağlam askerlerdi ve ilk şoku atlattıktan sonra kendilerini toparlayıp savaşmaya başlamışlardı.

Yüksekteki tüneklerinden Gregor ve Ares sessizce izledi. Yerdeki ateşler sönünceye kadar meşale yerleştiriciler

etrafı Gregor'un aşağıdaki cehennem sahnesini ekolokasyon kullanmasına gerek kalmadan görebileceği kadar aydınlatmıştı bile. Savaş kısa sürede ilk düzenini kaybetmiş çılgın bir katliama dönüşmüştü. Her yerde her saniye yaratıklar ölüyordu. İnsan, sıçan, yarasa, fare, hamam böceği ve örümcek bedenleri zeminde yığılıyor, hayatta kalanlar cesetten oluşan bir halının üzerinde savaşmaya devam ediyordu. Panik ve kargaşa hâkimdi. Savaşçılar yandaş müttefiklerine karşı bile dikkatli olmak zorundaydı. Bir insan bir fareye kılıcını sapladı, bir fare yandaş bir fareyi kör etti, bir meşaleci bir eğiriciyi tutuşturdu. Askerleri savaşa sürükleyen asıl amaç karmaşanın arasında gümbürtüye gidiyor gibiydi.

O an için uzakta ve güvende olan Gregor olaya anlam vermekte güçlük çekiyordu. O kadar akıl almazdı ki kendini bunu televizyonda izliyormuş ve ne zaman isterse kanal değiştirebilecekmiş gibi hissetti. Bu gerçekten oluyor olamazdı, bu katliam, bu kadar değerli yaşamın ziyanı. Kim böyle bir şey yapardı? Neden yaparlardı? Bununla ne elde edebilirlerdi? Birbirlerini öldürüp duruyorlardı, sonunda birbirlerinin adamlarını tüketmiş olacaklardı… ama ne değişecekti? Her şey birden komik bir oyun gibi göründü, kart oyunu, satranç karşılaşması veya zar atmak gibi. Sonunda herkesin evine canlı dönebileceği türden bir oyun.

"Gregor! Orada! Nehrin üzerinde!" dedi Ares.

Gregor gözlerini savaştan güçlükle ayırıp duvarın üzerinden nehri taradı. Uzakta, Nike'ın siyah-beyaz kanatlarını gördüler, bir mağara ya da tünelde –bu mesafeden Gregor hangisi olduğunu anlayamıyordu– önündeki bir

kaya girintisinde bir sıçanın karşısında duruyordu. On beş metre üstünde bir kazanın pençeleri dik duvardaki yeni açıldığı belli olan bir deliği genişletmekteydi. Delikten bir sıçan topluluğu yarı tırmanarak yarı kayarak Nike'a doğru gelmekteydi.

"Orada ne yapıyor?" diye sordu Gregor. Nike'in Solovet'in söz verdiği gibi savaştan uzakta, Bot ve Lizzie'nin yanında olması gerekiyordu. Eğer Nike oradaysa kız kardeşleri neredeydi? Yanlarında onları koruyacak yalnızca Temp, Hazard, Reflex ve Heronian varken bir yerde sıkışmışlar mıydı? Neden yalnızca uçup gitmemişti? O sıçanla üzerinde insan bir takım arkadaşı olmadan tek başına başa çıkabilecek kadar iri değildi. O ne yapmaya...

Ve Gregor kalbini durduran bir şey gördü. Nike'in bulunduğu açıklığın ardından bir ışık demeti çıkıyordu. Işık Gregor'un tanıdığı bir düzende yanıp sönüyordu. Yatak odası duvarına vurarak, mutfak masasında kaşıkla, el feneri sinyaliyle... nokta-nokta-nokta-çizgi-çizgi-çizgi-nokta-nokta-nokta... nokta-nokta-nokta-çizgi-çizgi-çizgi-nokta-nokta-nokta... S.O.S. S.O.S. S.O.S. İmdat!

"Lizzie," diye fısıldadı. Sonra haykırmaya başladı. "Kız kardeşlerim! Kız kardeşlerim orada!"

BÖLÜM
24

Gregor Ares'in sırtına atladı. "Git!" diye bağırdı. "Git!" Ares itiraz etmedi ama Gregor'a anımsatmayı da ihmal etmedi: "Öğrenecekler! Hâlâ yaşamın olduğunu!"

Ripred Gregor'a Felaket ortaya çıkana kadar etrafta görünmemesini söylemişti ama artık bunun fazla önemi yoktu. Ares'le ikisi kayalardan başlarını çıkardığı anda adını haykırmaya başlayan sıçanlar üzerinde varlığının ne kadar büyük bir etkisi olduğunu fark etmedi... ya da aldırmadı.

Gregor onu da dinlemedi. Felaket'le sonra uğraşırdı, eğer beyaz sıçan ortaya çıkarsa tabii. Şimdi çok daha acil bir görevi vardı. Ve başaramayacaktı. Yapamayacaktı. Ares'e ne kadar sürede nereye kadar uçabileceklerini he-

saplayabilecek kadar çok binmişti ve hala çok uzaktaydılar. Sıçanlar kazanacaktı. Nike onları engelleyemezdi. Kız kardeşleri parça parça edilecekti ve...

Sonra mağara duvarının dibinde, Nike'ın yanında bir şeklin belirdiğini gördü. Hiçbir yaratığın bu kadar hızlı bir biçimde bu kadar dik bir kayalığa tırmanması mümkün değildi. Yalnızca bir kişi. Gregor'un en çok orada olmasını isteyeceği kişi. "Bu Ripred!" dedi Ares. "Eğer içeri girebilirse sıçanlara arkadan saldırabiliriz!"

Nike gözden kayboldu ve kazanların açtığı delikten akan sıçanlar kaya oyuğundan içeri girmeye başladı. Ripred oraya ulaştığında en az yirmi tanesi girmişti. Savaşmaya ara vermeden düşman sıçanların peşinden içeri girip karanlık tarafından yutuldu. Saniyeler sonra Gregor ve Ares içeri daldı ve kendilerini savaşın ortasına attılar. Gregor'un içinde aynı eskiden, öfkeci hissini ilk tattığındaki gibi bir adrenalin patlaması oldu ve hareketlerinin kontrolünü ele geçirdi. Ama o kadar korkuyor, Bot ve Lizzie için o kadar endişeleniyordu ki kendini kontrol edemiyordu. Kılıcının her darbesi ölümcüldü, her anı öldürmeye programlıydı. Kesti, biçti, kılıcını sıçandan sıçana sapladı, başka her şeye karşı ilgisizdi.

Ares'in onun dikkatini çekebilmek için sırtını kamburlaştırarak arkaya bakması ve kafasıyla Gregor'un suratına vurması gerekmişti. "Gregor!"

"Ne?" diye homurdandı Gregor. "Oraya dön, Ares!" Yarasası onu uzaklaştırıyordu. "O sıçanları öldürmem gerek!"

"Şununla başla!" dedi Ares. Yarasa döndü ve tam karşılarında Felaket belirdi.

Kendini kız kardeşlerini kurtarmak için savaşmaya adayan Gregor için Felaket sanki intikamını almak için topraktan yükselmiş, yoktan var oluvermiş gibi geldi. Ares ani

bir dönüşle kenara çekilince güçlü bir pençe kulağının dibinden geçerken ıslık çaldı ve mağaranın duvarını tırmalayarak tahtada sürtünen tırnak gibi sinir bozucu bir ses çıktı.

"Daha geniş bir alana ihtiyacımız var!" dedi Ares. Duvarların arasına sıkışmışken Felaket'le savaşamazlardı. Manevra yapacak alana ihtiyaçları vardı.

"Ama kız kardeşlerim...!" diye başladı Gregor. Ancak onları bırakması gerektiğini anladı. Onları korumak için Ripred'e ve oraya doğru uçan insanlarla yarasalara güvenmesi gerekiyordu. Çünkü Gregor'un olduğu yerde Felaket vardı. "Tamam!"

Ares peşlerinden Felaket'i de sürükleyerek hızla savaşın kalbine doğru döndü. Ama Gregor'un rakibini tartacak kadar kısa da olsa bir fırsatı oldu. Vay canına, Felaket ihtişamlı bir yıkıntıydı! Önceki karşılaşmalarından dolayı hâlâ yaralı ve acılıydı. Kuyruğunun kökü örümcek ipeğinden yapılmış dev bir kanlı topla tutturulmuştu. Kuyruğunun kaybı Felaket'in denge duygusunu etkilemiş gibiydi çünkü dengesiz hareket ediyordu, neredeyse ilaçların etkisinde gibiydi. Ama asıl değişiklik sıçanın bakışlarındaydı. Akli dengesi bozukluk sınırından zırdeliliğe adım atmış gibiydi.

Diğer yaratıklar etrafından uzaklaşmaya çalışırken Felaket düzlükte altındaki her şeyi ezerek onlara doğru geldi. Yerde yatan cesetler o üzerine basınca ezilip patlıyordu. Pençelerinin menziline kim girerse parçalara ayrılıyordu.

"Öncekı gibi değil," diye düşündü Gregor. "Bambaş-

ka bir rakiple dövüşüyorum." Bir an için dehşetle ürperdi. Ama bunu bastırdı. "Nereden çıktı birdenbire?" diye sordu Ares'e.

"Sağdaki tünelden," diye yanıtladı Ares. "Orayı biliyorum. Sıçanların ülkesine kadar gidiyor."

"Orası geniş midir?" diye sordu Gregor.

"Evet. Geniş bir tünel ve ilerisinde de pek çok mağara var," dedi Ares.

"Gidelim," dedi Gregor. "Bırakalım bizim işimize yarasın." Kovalamaca Felaket'i biraz yorardı ve başkalarını öldürmesini engellerdi. Aynı zamanda Gregor'a da savaşmak için dikkatinin daha az dağılacağı bir ortam sağlardı. Sakin bir ortam istiyordu.

Ares tünele daldı ve Felaket de peşinden kükreyerek ve duvarlara çarpa çarpa onları izledi. Meşalelerin ışığı gelmiyordu ama Gregor'un soluk alıp verişi sıklaştığı için görmekte sorun yaşamıyordu. Tünel, tavanı oldukça yüksek bir mağaraya doğru gidiyordu. Ares yükseldi ama Felaket de imkânsız görünen sıçramalar ve kaya tırmanışlarıyla onları izledi. Önceleri Gregor çevrede başka sıçanların varlığını hissetmişti ama zamanla ya beceremedikleri için ya da istemediklerinden peşlerini bıraktılar. Ares hâlâ yüksekten uçarken sarkıt kayalardan oluşan garip bir tünelden geçip sonunda her yöne milyonlarca kilometre boyunca gidiyor gibi görünen geniş bir açıklığa ulaştılar. Sonunda yere konup bir dakika dinlenebilecekti. Onları kudurmuş bir halde izleyen ve onlara doğru zorlukla gelen Felaket'in sesini dinlediler.

"Burası olur mu?" diye sordu Ares.

"Mükemmel," dedi Gregor.

Felaket son bir dev adımla düzlüğe ulaştığında Ares

havalandı. Bu kovalamaca işi çok iyi bir fikir olmuştu. Felaket tükenmişti, soluk soluğaydı ve ağzından köpükler sarkıyordu. Yüzündeki pek çok yara yeniden açılmıştı. Örümcek ipeğinden bandajını bir yerlerde düşürmüş olmalıydı çünkü kuyruğunun kökünden kan akıyordu.

"Sonunda baş başayız," dedi Gregor. Ama değillerdi.

"Biraz dinlen," dedi yatıştırıcı bir ses. "Onu yok etmeden önce biraz sakinleş."

"Twirltongue," dedi Gregor Ares'e. "Nereden çıktı?"

"Bilmiyorum," dedi Ares. "Tartarus Düzlüğü'ndeyken yanında değildi."

Felaket onu yol üzerinde bir yerlerden almış olmalıydı. Sırtından atlayıp bir kaya birikintisinin üstüne tırmandı. Karşılaşma için güzel ve güvenli bir yerdi. Gregor onun sapasağlam olduğunu gördü, hiç yarası yoktu. Gümüş kürkü kusursuz ve taralıydı.

Gregor onu fırsat varken ortadan kaldırmalıydı. Felaket'i bu korkunç hale getiren ve bütün planları yapan oydu. Twitchtip'in ölümüne karar veren de o olmalıydı. Twirltongue ve ipeksi ses tonu. Ondan o kadar nefret ediyordu ki! "Çok iyi gördüm seni, Twirltongue," diye bağırdı Gregor. "Biraz fazla iyi. Olaylara pek karışmıyorsun galiba, değil mi? Yalnızca Felaket'i gönderiyorsun herhalde, kuyruğunu, orasını burasını kaybetsin diye?"

"Kuyruğum mu? Kuyruğum mu?" dedi Felaket. Kendi etrafında dönüp daireler çizerek kuyruğunu aramaya başladı. "Kuyruğum!"

"Bir kralın kuyruğa ihtiyacı yoktur," dedi Twirltongue.

"O kral olmayacak," dedi Gregor. "Olacak mısın, Pearlpelt?"

Gerçek ismini duymak Felaket'in dikkatinin kuyruğundan ayrılmasına neden oldu. "Ben kralım. Ben şimdiden kralım! Sıçanlar beni izliyor!"

"O zaman neden sana saldırmaya gelmişler? Üstüne bir de eğiriciler, sürünenler, insanlar, uçanlar ve kemirgenler," dedi Gregor. "Bütün o kemirgenler olayı nasıl da başına patladı, değil mi?"

"Twirltongue benim kral olduğumu söylüyor!" dedi Felaket.

"Öyle mi? Sana da böyle göründü mü?" dedi Gregor. "Çünkü ben buradan baktığımda kendisi başa geçebilmek için seni öldürtmeye çalışıyormuş gibi görünüyor."

"Ne? Ne?" Felaket o kadar kendini kaybetmişti ki bütün söyleyebildiği bu oldu. Twirltongue'a döndü, gözleri kısılmış, çizgi halini almıştı. "Sen asla başa geçemeyecek-sin. Kral benim! Kral benim!"

"Elbette ki kral sensin. Benim gibi sıradan birini kim izler?" dedi Twirltongue hafif bir gülümsemeyle. Ama yavaşça geriliyordu. "Yalan söylüyor!"

"Eğer yalan söylüyorsa neden sen sapasağlamsın da ben bu haldeyim?!" diye tısladı Felaket.

"Çünkü krallar atılgan ve cesur savaşçılardır. Yara izlerin senin gücünün simgesi olacaktır. Kimse benim gibi korkak ve zayıf birini izlemez," dedi Twirltongue, kayanın kenarına doğru gerileyerek.

"Hayır. Haklısın. Kimse seni izlemez. Bir daha seni

kimse izleyemeyecek!" Felaket uzandı ve bir hamlede Twirltongue'ın başını gövdesinden ayırdı. Dişleri son bir trajik gülümsemeyle ortaya çıkan kafayı bir süre ağzında tuttuktan sonra az daha onlara çarpacak şekilde Gregor ile Ares'e doğru fırlattı. Kafa kötü ve tok bir sesle yere çarptı. Felaket bir süre pençeleriyle gözlerini ovuşturdu, sonra aklı karışmış bir şekilde etrafına baktı. "Twirltongue nerede?" dedi terk edilmiş bir çocuk gibi. "Nereye gitti o?"

Ne Gregor ne Ares yanıt verebildi.

Felaket kafayı bulana kadar burnuyla zemini araştırdı. "Twirltongue? Twirltongue? Ölmüş o..." Ağlayıp dövünmeye başladı. "Öldü o, öldü..." Sonra üzüntüsü öfkeye dönüştü. "Onu siz öldürdünüz!" dedi tükürürcesine Ares ve Gregor'a.

"Vay be, buna gerçekten inanıyor!" dedi Gregor kısık sesle.

"Aynı annemi öldürdüğün gibi!" dedi Felaket.

Ya Felaket bunu o anda uydurmuştu ya da Twirltongue bunu onun zihnine kazıyana kadar tekrarlamıştı, Gregor'un hiçbir fikri yoktu. Tek bildiği üç buçuk metre boyunda bir sıçanın ona doğru geldiği ve uzun zamandır beklenen dövüşün başladığıydı.

Ares sıçanın ilk saldırısından dönerek kaçabildi. Yarasa bir tur atıp tekrar dönene kadar Gregor'un öfkeci hali doruk noktasına ulaşmıştı. Ama kontrol edebiliyordu. Hatta hareketlerini o kadar büyük bir kesinlikle gerçekleştiriyordu ki güç duygusundan başı döndü. Bu yeni bir duyguydu. Bu güç. Bu ölümcüllük. Demek Ripred hep böyle hissediyordu.

"Yüzüne git!" dedi Gregor. Bu yöntem daha önce işe yaramıştı ve bu kez Felaket'in karşılık verecek bir kuyruğu yoktu.

Ama Regalia'dayken Felaket'in hareketlerinde biraz da olsa mantık vardı. Şimdiyse davranışları tuhaf ve tahmin edilemezdi. Artık kendini hiç düşünmüyordu, yalnızca Gregor'un ölmesini istiyordu. Felaket onlara tekrar tekrar saldırdı, Gregor'un ataklarına karşı koymaya çalışmıyordu bile. Pençeleri Ares'in kanadına, Gregor'un koluna isabet ederken kendisinde açılan yaralara aldırmıyordu.

"Geri çekil!" diye bağırdı Gregor ve Ares Felaket'in menzilinden çıktı.

"Yeni bir plana ihtiyacımız var," dedi Gregor, sol kolundaki yaradan akan kanı durdurmak için gömleğinin kolunu sıkmaya çalışarak.

"Dengesini kaybetti," dedi Ares.

"Bunu kullanalım," dedi Gregor.

Ares Felaket'in etrafında düzensiz daireler çizerek ona doğru dalmaya başladı. Sıçan kısa sürede yönünü kaybetti, oradan oraya savrulmaya başladı ama hâlâ vahşice savaşıyordu. Gregor pençelerine zarar vermeyi başardı ama kılıcının onunla tek teması bu kadarla sınırlıydı.

"Onun işini bitirmek istiyorsam daha yakınına gitmem lazım!" dedi Gregor.

çığlık attı ve geriye çekilerek Gregor'un kılıcının kurtulmasını sağladı.

"Çık!" diye haykırdı Gregor. "Çık buradan Ares!" İçinde bir dehşet duygusu vardı. Felaket'e bu kadar yakın olduklarından pozisyonda bir şeyler çok yanlış gidiyordu. Yarasa daha kanatlarını açamadan Gregor pençelerden kaçmalarının mümkün olmadığını anlamıştı. Kılıcını Felaket'e doğrulttu ama geç kalmıştı. "Ares!" diye bağırdı Gregor. "Hayır!" Her şey ağır çekimde gibi gerçekleşti, sıçan Ares'in kanadını yakaladı, onu yüz yüze gelecek şekilde döndürerek kendine doğru çekti. Gregor Solovet'in hançerini attı ve iki eliyle kılıcının kabzasına yapıştı. Felaket dişlerini Ares'in boynuna geçirirken Gregor da kılıcını sıçanın kalbine sapladı. Bir an için öylece kaldılar, birbirlerine diş, kılıç ve pençelerle kenetlenmiş bir halde. Sonra Felaket dünya dışı bir ses çıkardı ve boşta kalan pençesini Gregor'un göğsüne savurdu. Gregor havaya savrulup yere çarparken kılıcını bırakmak zorunda kaldı. Eli kaburgasına gitti. Pençe zırhını yırtıp buruşturmuş ve göğsünde ıslak bir delik açmıştı. Parmaklarının altında kalbinin hızlı hızlı attığını hissedebiliyordu.

Tepesinde, Ares hâlâ Felaket'in çenesinden sarkıyordu. Sıçan ağzını açınca yarasa cansız bir halde yere düştü. Felaket göğsüne saplı kılıcı çıkarmak isteyerek pençeledi. Sonra hareketsiz kaldı ve yavaşça önce dört ayak üstüne, sonra yere büzülecekmiş gibi yana devrilip en sonunda da sırtüstü yıkıldı.

Onların öldüğünü anlamıştı. Hem Ares hem Felaket. Çünkü soluk alan tek bir canlı kalmıştı. O da Gregor'du.

Bunu bilmesine ve bütün acısına rağmen yerde bağına doğru sürünmeye çalıştı. Ares sırtüstü yatıyordu, kanatlarını tuhaf açılarla duruyordu. Boynunun ön tarafı tamamen parçalanmıştı. Gregor yüzünü yarasanın kendi kanıyla sırılsıklam olmuş göğsüne yaklaştırıp çaresizce bir kalp atışı duymaya çalıştı, onu canlandırmak için bir şans aradı. "Ares? Ares? Gitme, Ares, tamam mı? Yapma." Ama gitmişti. Böyle bir yarayla kimse hayatta kalamazdı. "Ares?" Gregor'un sağ eli uzandı ve Ares'in pençesini bularak tuttu.

Uçan Ares, sana bağlanıyorum.

Sözcükler zihninde yankılandı ama onları dile getiremiyordu. Artık değil.

Hâlâ Ares'in pençesini tutarken, Gregor sırtüstü yuvarlandı ve kendini yarasanın kanadına sarınmış halde buldu. Kanı vücudunu hızla terk ediyordu. Göğsünden süzülüp yerde Ares'in kanına karışıyor, sonra da yerde akarak Felaket'inkiyle birleşiyordu.

"İşte bu," diye düşündü Gregor. "Sonum geldi." Kan o kadar hızlı akıyordu ki ona yardım edecek kimse yoktu, nerede olduğunu bilen bile yoktu. Sandwich haklıydı. Sonunda haklı çıkan o olmuştu. Felaket ölecekti, Gregor ölecekti hatta fazladan Ares bile ölecekti. Onları yüzeyin bu kadar altında bu delikte gömülmüş bulacaklardı sonunda.

"Tamam," diye fısıldadı Gregor kendi kendine. "Tamam. Şövalyeyi düşün." Manastırdaki huzurlu, sakin yüz-

sonuç olacağını düşündü. Nasıl olsa bir daha New York'a dönemeyecekti. Bu gülünç bir hayaldi. Bütün bu olanlardan sonra nasıl dönebilirdi? Böyle birine dönüşmüşken? On iki yaşında bir çocuk, bir savaşçı, bir katil nerede evinde olurdu? Yerüstü'nde değil. Yeraltı'nda mı? Hayır, sonu Ripred gibi olurdu. Ares gibi. Tehlikeli bir tip. Güvenilmez. Issız bir yerde hayatını tamamlamaya çalışan biri. Çünkü insanlar onu savaş sırasında ne kadar severse sevsin normal zamanda ne olacaktı? Gregor'a uygun bir yer yoktu. Ne yukarıda, ne aşağıda ne de arada.

O Felaket'ten çok farklı değildi. İkisi de daha ne olduğunu anlayamadan kendilerini bütün bu karmaşanın ortasında bulmuşlardı. İkisi de bu savaşta rol almak için kullanılmışlardı, Felaket sıçanlar tarafından, Gregor insanlar tarafından. Ve ikisi de bunu hayatlarıyla ödüyordu. Ölmeleri herkesin rahatlamasına neden olacaktı.

Belki Gregor'un ailesi hariç... ama onların onun neye dönüştüğünden haberi yoktu... ne kadar çok öldürdüğünden... ve bunu asla öğrenmemelerini diledi...

Mağaradan gelen imgeler soluyordu. Artık derin soluk alamıyordu. Dünyanın kayıp gittiğini hissedebiliyordu. "Tamam," diye fısıldadı kendi kendine. "Tamam."

Uzakta, saf, mavi bir ışık belirdi. Bu insanların sözünü ettiği o ışık olmalıydı. İnsanların ölümden döndükten sonra anlattıkları. Bir tünele giriyorsun. Orada bir ışık var. Daha önce ölmüş olan sevdiklerin sana doğru geliyor. "Belki Ares oradadır," diye düşündü Gregor. "Belki beni bekliyordur."

Artık acı hissetmiyordu ve Gregor hareket ettiği duygusuna kapıldı. Mavi ışığa doğru gittikçe daha yaklaşıyordu. Birkaç saniye sonra ona ulaşmış olacaktı. Ona ulaşmak istiyordu. Mavinin içinde çözünmek. Neredeyse oraya varmıştı.

Sonra her yer kararadı.

BÖLÜM 25

Alnında bir serpinti hissetti. Kum olabilirdi. Kumsalda mıydı, güneşin altında uyuya mı kalmıştı? İşte yine oldu. İnsanlar biraz dikkatli olmalıydı. Etrafa kum sıçratmak falan. Keşke daha iyi bir yer bulsaydı. Ama mağarada ölürken aklında çok farklı şeyler... Dur! Mağarada ölürken mi? Neredeydi?

Gregor'un gözleri birden açıldı. Üzerinde hastanenin tavanı meşalelerle iyice aydınlatılmıştı. Bot'un yüzü görüş alanına girdi. Elindeki kurabiyeden bir ısırık alırken yüzüne kırıntılar yağdı. "Selam, sen!" dedi. Bir şeyler tamamen yanlış gitmiş olmalıydı. Hâlâ hayattaydı.

Bot kurabiyeden bir ısırık daha alınca kırıntılar gözlerine kaçmasın diye onları sıkıca yumdu. "Çok uzun uyudun. Beklemekten yoruldum." Biraz cansız görünüyordu.

"Üzerine kırıntı döküyorsun, Bot," diye fısıldadığını

duydu Lizzie'nin.

İkisi de hayattaydı. Ripred onları bir şekilde kurtarmış olmalıydı.

"Gregor?" dedi bir daha duymayı hiç ummadığı bir ses. Babası üzerine eğildi, yüzü yaşlanmış görünüyordu. "Nasılsın? Benim küçük adamım nasıl?"

Babası mı? Babasının burada ne işi vardı? Ve neden ölmemişti? Mavi ışık nereye gitmişti? O kuş uçmaz kervan geçmez yerde onu kim bulmuş olabilirdi?

"Beni anlayabiliyor musun, Gregor?" diye sordu babası. Gregor onun gözlerindeki endişeyi görebiliyordu.

"Evet." Sesi çok paslı, neredeyse anlaşılmaz çıkmıştı. "Selam, baba. Buradasın."

"İlk fırsatta geldim," dedi babası. "Seni eve götürmeye geldim."

Gregor yavaş yavaş bedeninin farkına varmaya başladı. Büyük bir çabayla ayak parmaklarını oynatmayı başardı. Neden bu kadar güçsüzdü? Ne kadar zamandır buradaydı? Sağ elinin parmaklarını oynatmaya çalıştı ama bu imkânsızdı. Sol kolu panikle fırladı ve büyük bir acı bütün bedenine yayıldı, göğsü, of, göğsü! Kolu hemen geri düştü. Ağrı büyüktü ama hâlâ oradaydı. Kıpırdamasa daha iyi olacaktı.

"Sonunda uyanmaya mı karar verdin?" Howard'ın gülümsemesi o kadar sıcaktı ki Gregor da ona gülümsemekten kendini alamadı. Yüz kasları tutuk ve uzun zamandır kullanılmamış gibiydi.

"Ne oldu?" diye sordu Gregor.

"Ölü Topraklar'dan iki [illegible]

Bazıları, ben de dâhil, bunun senden çok pasta aşkına yapıldığını düşünüyor."

"Pasta mı?" dedi Gregor. Ve aniden her şey açıklığa kavuştu. "Ateş böcekleri olamaz."

"Ya, evet. Eski ve değerli dostlarımız Parlak Foto ve Zap," dedi Howard.

Bu her şeyi açıklıyordu. O güzel, mavi ışık başka bir dünyadan değil, Parlak Foto'nun poposundan geliyordu. Gregor canının yanmasına neden olmasına karşın gülmesini engelleyemedi. Her şey o kadar saçmaydı ki.

"Son iki haftayı bir odaya kapanıp mutfakta ne varsa tıkınarak geçirdiler. Senin iyileştiğinden emin olmadan buradan ayrılmaları mümkün değilmiş. Luxa'nın da onları burada tutmak için kendi nedenleri var," dedi Howard. "Neyse, Gregor, ne kadar kötü hissediyorsun?"

"Çok kötü," dedi Gregor. "Bütün vücudum ağrıyor."

"İyi. Demek ki sinir sistemin sağlam. İç bunu," dedi Howard, başını kaldırmasına yardım ederek ona birkaç ilaç ve biraz su verdi.

"Parmaklarımı kıpırdatamıyorum." Gregor sağ tarafına göz atarken orada hâlâ elinin olması için dua ediyordu.

"Evet. Şey. Zamanla çalışacak," dedi Howard. Yüzü solarken nazikçe Gregor'un elini kaldırıp görüş alanına getirdi. Parmaklarının arasına kenetlenmiş, kanlar içinde Ares'in pençesi vardı. "Parlayanlar elini açmayı başara-

tarıldın, seni doktorlara ulaştırmak için her şeylerini riske attılar," dedi Howard. "En azından onların anlattığı bu.

mamış. Zap kemirerek pençeyi koparmayı başarmış. Elini zorlayarak açmak istemedik, kemiklerini kırmaktan korktuk. Islatıp yumuşatabiliriz... ama kendin bırakmalısın."

Ares. Yarasasının o korkunç son anları Gregor'un gözlerinin önünde canlandı ve gözlerini kapadı. Howard ona birkaç soru daha sordu ama yanıt veremedi.

"Zihninde bütün bunlar olalı yalnızca birkaç dakika oldu. Ona zaman tanımalıyız," dedi Howard ailesine. "Dinlenmeli."

"Kızlar, siz çocuk odasına çıkın. Gidip Dulcet'e bebekler için yardım edin, tamam mı? Ben ağabeyinizle kalırım," dedi babası.

Gregor kendi sesini kulaklarında duydu. "Onun işini bitirmek istiyorsam daha yakınına gitmem lazım!" Kanat çırpması. Felaket'in onları çekmesi. Çenesinin Ares'in boğazına kenetlemesi. Kalbindeki kılıç. İkiye ayrılan göğüs. Düşüşü. Ölüşü. "Ares? Ares? Gitme, Ares, tamam mı? Yapma." Kan içinde yatması. Kana bulanması. Ölüşü. Ölüşü.

Karanlık onu yeniden sarmaya başladı. Ama karanlığın içinden babasının sesini duydu. "Her şey yoluna girecek, Gregor. Şu anda buna inanamıyorsun. Bunun olabileceğini sanmıyorsun. Ama bir gün, sana yemin ederim ki her şey yoluna girecek."

Daha sonra uyandığında yatağının yanındaki iskemlede Mareth oturuyordu. Babası portatif bir yatakta uyuyordu. İki hemşire Gregor'u yastıklarla destekleyerek biraz doğrulttu ve et suyu çorbası getirdi. Mareth onu yedirmeye gönüllü olunca hemşireler bunu kabul ederek dışarı çıktı.

bir kaşık dolusu çorbayı ağzına uzattı ve iki haftadır ilk kez Gregor'un boğazına bir şey girdi. Ateş böcekleri Tartarus Düzlüğü'ne ulaşıp Felaket'in ölüm haberiyle birlikte Gregor'un bilinçsiz bedenini getirdiğinde Felaket'in güçleri tamamen dağıldı ve insanlarla müttefikleri tarafından kolayca bastırıldı. Zaten o zamana dek Pençe Şifresi'nin çözüldüğünü anladıkları için psikolojik olarak zayıflamışlardı. Lapblood'ın ordusu da çok etkili olmuştu. Felaket'in ölümü onlardaki ruhu parçalayan son darbe olmuştu. Arenada yakında resmî bir teslim töreni olması bekleniyordu. Sonrasında da şartlar konuşulmaya başlanacaktı.

Sevdiklerine gelince; Vikus iyileşiyordu ama sağ tarafını artık pek kullanamıyordu. Ripred'in tahmin ettiği gibi herkes liderlik için Luxa'dan medet umar olmuştu. Amcası York da teslim için Fount'tan gelecekti. Ve yanında Gregor'un annesini getirecekti.

"O zaman annem daha iyi, öyle mi?" diye sordu Gregor.

"Evet. Ama hâlâ çok güçsüz," dedi Mareth. "Ailenin iyileşmek için daha çok zamana ihtiyacı olacak."

"Başka kimleri kaybettik?" diye sordu Gregor.

"Pek çok kişi," dedi Mareth. "Ama belki hayatta kalanlardan söz etsek daha iyi olur. Ailen, Luxa, Hazard, Aurora, Nike, Howard, Nerissa, Vikus. Ve bütün şifre ekibi hayatta kaldı."

"Hastane ekibi hâlâ gece gündüz çalışıyor," dedi Mareth. "Haydi bakalım, beslenmeye ihtiyacın var." Asker

Gregor, o başaramadı."

"Ne? Ama herkes mağaradan çıkmıştı," dedi Gregor.

"Orası aslında bir tüneldi. Tartarus Düzlüğü ve başka bir mağara arasında, duvarların ötesinden geçen kısa bir tünel. Sıçanlar iki taraftan saldırdı. Ripred arka tarafı korumayı başardı, böylece Nike kız kardeşlerini, Hazard, Temp, Heronian ve Reflex'i alıp kaçmayı başardı. Ama Ripred yenildi, aşağıdaki uçuruma düştü. Haber alır almaz oraya bir kurtarma ekibi yolladık. Olay yerine ulaştıklarında oraya yakın bir yerde kovanları olan et yiyen ve uçan bir böcek sürüsü tarafından yenmiş oldukları anlaşıldı. Onları biliyorsun. Su Yolu'nda görmüştük."

"Pandora'yı öldüren akarlar," dedi Gregor.

"Evet, aynıları," dedi Mareth.

"O zaman aslında Ripred'i bulamadınız," dedi Gregor inatla.

"Sıçan iskeletleri bulduk. Üç tane. Biri iri bir erkekti, düşüşten sağ kurtulmuş ve böcekler üşüşene kadar birkaç metre sürünmeyi başarmış," dedi Mareth. "Kurtarma ekibi yalnızca bu kadarına ulaşabilmiş, sonra havalanmak zorunda kalmışlar. Kendin karar ver, Ripred'den başka kim bunu başarabilir?"

"Kimse," dedi Gregor usulca. Yine de inanamıyordu. Ripred'in ölmüş olması. Ripred ölemezdi. O yenilmezdi. O bir öfkeciydi. Ripred'in sözlerini anımsadı. "Bir öfkeci bile sayıca az duruma düşürülebilir, Gregor. Dört yüze karşı bir olunca." Bir kovanda dört yüzden fazla akar olurdu. Binlerce, binlerce olurdu.

"Bunun yanı sıra ondan hiç haber alamadık. Savaş sırasında bu kadar önemli bir rol oynayan birinin savaş bitince ortaya çıkmaması mantıklı değil," dedi Mareth.

"Evet," dedi Gregor. Ripred'in kaybına Ares'inki kadar üzüldüğüne kendisi de şaşırmıştı. En azından bağı Gregor'un kendisine olan hislerini biliyordu. Ripred'e hiçbir zaman minnettarlık göstermemişti. Ona hiç teşekkür etmemişti. Sıçana hiç ona ne kadar hayran olduğunu söylememişti. Belki onu sevmiş bile olabilirdi. Bu aralarında konuşacakları türden bir konu değildi.

"Ben bunu... duymaya... bununla başa çıkmaya... hazır değildim. Son sabaha kadar öleceğimden emindim. Ama sonra Ripred bana..." Gregor sustu. Ripred'in Sandwich'in kehanetlerine inanmadığını söylememesi gerekiyordu. Aslında sıçan öldüğüne göre ne fark ederdi? Belki Ripred herkesin ne düşündüğünü bilmesini isterdi. Üstelik artık ellerinde karut da vardı çünkü Gregor'un bu savaşı canlı atlatacağı konusunda haklı çıkmıştı. Ama Gregor bunu kime söyleyebilirdi? Luxa'ya mı? Vikus'a mı? Bu konuları konuşamayacak kadar zayıftı. "Ripred benimle bir motivasyon konuşması yaptı. Bana Felaket'i yenebileceğimi söyledi."

"Ve yendin," dedi Mareth.

"Kendi başıma değil," dedi Gregor. Sağ eli Ares'in pençesini kavradı, bırakmak istemiyordu ama bırakmak zorundaydı. Ares geri gelmeyecekti. Pençesini tutmak onu geri getirmeyecekti. Geri kalanıyla birlikte gömülmeliydi. "Howard elimi ıslatabileceğimi söylemişti."

"Sana bir leğen bıraktı," dedi Mareth. Gregor'un yanına koyup elini suya batırmasına yardım etti.

"Kalmana gerek yok, Mareth," dedi Gregor. "Şu anda herkesin yardıma ihtiyacı vardır. Ben iyiyim."

Mareth Gregor'un yalnız kalmak istediğini anlamıştı. "Arada sana uğrar durumuna bakarım," dedi ve çıktı.

Su ılıktı ve iyi geldi. Yavaşça Gregor'un yumruğu gevşedi. Onu pençeye yapıştıran kan suda çözündü. Birer birer parmakları soyuldu ve katılaşmış parmaklarını germeyi başardı. Pençe elinden ayrıldı ve leğende elinin yanında yüzmeye başladı.

Nereden nasıl çıktıysa Luxa elinde bir havluyla yanında belirdi. Pençeyi saygıyla aldı ve üzerinde kalan kanı temizledi. Tertemiz olunca onu beyaz bir kumaşa sardı ve yanındaki masaya koydu. Sonra yatağın yanına oturdu, Gregor'un elini aldı ve özenle kuruladı. "Yaralanmış görünmüyor. Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Boş geliyor," dedi Gregor. Luxa parmaklarını onunkilerin arasına geçirdi. Cildi su gibi ılıktı ama canlıydı. "Daha iyi."

Birbirlerine söyleyecek milyonlarca şeyleri olmasına rağmen saatlerce hiç konuşmadan öylece kaldılar. Gregor'un babası bir kâbus başlangıcından uyanıp Gregor ona her şeyin yoluna gireceğini söyleyerek yatıştırana kadar. "Belki sürekli birbirimize bunu söyleyip dursak bir gün gerçek olur," diye düşündü.

O kadar halsizdi ki oturmayı başarması büyük bir beceri, hele odada yürümeyi başarması küçük bir mucize olmuştu. Ancak ilk banyosunda durumunun ne kadar kötü olduğu dank etti. O kadar cılız, titrek ve hırpalanmıştı ki. Göğsündeki yara inanılmazdı. Her bir tırnağın açtığı yara ayrı ayrı dikilerek kapatılmıştı. İyileştiğinde Gregor Felaket'in son saldırısını anımsatacak beş ayrı iz olacağını görebiliyordu. Bunu Yerüstü'ndeki birine nasıl açıklardı?

Babası sürekli Yerüstü'ndeki yeni hayatlarından söz edip duruyordu. Ve Gregor ona Virginia'daki aile çiftliğine gitmek istemediğini hatta New York'a bile dönmek istemediğini nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. Sıcak bir yaz günü havalandırma deliğinden düşen o çocuk gitmiş, hiçbir yerde kendini evinde hissedemeyecek biri gelmişti. Ama babası nasıl domates ekip bir kısmını yeşilken kurutacaklarından, balığa çıkacaklarından ve Gregor'un yine okul orkestrasına gireceğinden söz edip duruyordu.

Okul orkestrası mı? Hangi müzik aletini çaldığını anımsaması bile bir dakika sürdü. "Saksafon. Atletizm de yapıyordum. Fen derslerini severdim. Yani o severdi. Başka bir zamandan gelen diğer çocuk," diye düşündü Gregor.

Peki, ya kız kardeşleri? Bot düzelirdi. O yalnızca üç yaşındaydı. Sürünence konuşmayı bırakırdı ve büyük ihtimalle her şeyi unuturdu, bu bir bakıma üzücüydü ama bir bakıma da rahatlatıcıydı. Ama Lizzie... Lizzie hiçbir şey unutmazdı. Zihninde dönüp duracaklardı. Savaş sona er-

diğinden beri neredeyse hiç konuşmamıştı. Ayaklarını altına alıp bir sandalyede oturuyordu ve yüzü ince ve üzgün-

Sonraki birkaç gün Gregor'un uyumaktan ve yemek yedirilmesine izin vermekten başka yapacak şeyi olmadı.

dü. İnsanlar onunla konuştuğunda çoğu zaman bunu fark etmiyordu bile. Ripred'in ölümü onu derinden etkilemişti.

Bir gece, babaları ve Bot uyurken Gregor ona bu konuyu açtı. Ripred şifre ekibini neden savaşın o kadar yakınına kadar götürmüştü ki.

"Benim yüzümden. Bunu söylemedi ama gözünün önünde olmamı istediğini biliyordum. Beni korumak istiyordu çünkü o daha önce..." Lizzie sözünü tamamlamadı.

"Silksharp'ı koruyamamıştı," diye onun yerine tamamladı Gregor.

"Bunu sen nereden biliyorsun?" diye sordu Lizzie.

"Bir gece siz konuşurken duydum," dedi Gregor.

"Benim yüzümden öldü, Gregor," dedi Lizzie. "Ben orada olmasaydım o hâlâ hayatta olacaktı."

Ve Gregor'un onu bunun aksine inandırmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

"Ah, evet, hemen Virginia'ya yerleşip domates ekelim," diye düşündü Gregor. "Bu her şeyi düzeltir." Ama babasına bunu söyleyemezdi tabii.

Hafta sonuna doğru Gregor artık hastane içinde dolaşabiliyordu. Luxa elinden geldiği kadar çok zamanını onunla geçiriyordu ama şimdiden yeni sorumluluklarıyla oldukça yoğundu. Konsey üyeleri ve Solovet öldüğü ve Vikus da sol eliyle yemek yemeyi öğrenmeye çalıştığı için herkes her şeyi ona soruyordu. İnsan nüfusunun üçte biri silinip gitmişti, Regalia bir yıkıntı halindeydi ve bütün bir kemirgen ırkı evsiz kalmıştı. Halkın gözünde Luxa dengeli ve güçlüydü ama bazen Gregor'un yanındayken başını

ellerinin arasına alıp tekrar tekrar söyleniyordu, "Ne yapacağımı bilmiyorum." O zaman Gregor onu kollarına alıp sarılıyordu ama ne söyleyeceğini bilmiyordu. Gregor'un zihninde nasıl öldüreceğiyle ilgili bilgiler vardı, onları nasıl hayata döndüreceğiyle değil.

Neyse ki Luxa'nın güçlü bir destek grubu vardı: Aurora, Mareth, Perdita, Howard, Hazard, Nerissa, Nike ve ellerinden geleni yapmaya çalışan birkaç fare. York ona Fount'tan gönderdiği mektuplarla tavsiyeler veriyordu. Ve Gregor onu Temp'le derin sohbetlere dalmış görünce gülümsemesine engel olamıyordu. Ama sonuç olarak bütün kararların yükü onun omzundaydı.

Asıl ne olacağı belli olmayan teslim günüydü. Felaket'in güçlerinin onun ölümünü öğrenince havlu atmış olmasına rağmen o gün sıçanların yenilgisi resmî olarak açıklanacaktı. Ama insanların tarafında yer almış olan Lapblood gibi sıçanların durumu ne olacaktı? Onlar da düşman sıçanlarla bir mi tutulacaktı? Bu adil olmazdı ama kimilerinin görüşüne göre Lapblood'ın orduları insanları kurtarmak için değil, kendilerini Felaket'ten kurtarmak için savaşmıştı. Üstelik iki ırk arasında o kadar büyük bir kin vardı ki her şey olasıydı. Herkes bu teslim olayının hemen arkasından asıl sorunun geleceğini biliyordu, "Şimdi ne olacak?" Ve Luxa'dan, Regalia'nın başındaki kişi olarak bu soruların yanıtlarını vermesi beklenecekti, toprakları kim yönetecek, canlılar ölülerin yaptıklarını nasıl ödeyecek ve sıçanlar dost ve düşman diye ayrılacak mıydı? Kar-

maşık işlerdi.

Gregor bir keresinde, Luxa ile Nerissa Zaman

Kehaneti'nin son dizelerini çözmeye çalışırken odaya girmişti…

CANAVARIN KANI DÖKÜLÜNCE,
SAVAŞÇI ÖLDÜRÜLDÜĞÜNDE,
KAPI ÇALINCA GÖRMEZDEN GELME
YA DA TIKLAMA TIKLAMA TIKLAMA
KEMİRENLER SENİ UYKUDA YAKALARSA
ONLAR PLAN YAPARKEN ÖLÜP GİDECEKSİN
KEMİRENLERİN PLANINI BOZMAK İÇİN
PENÇE ŞİFRESİNİ ÇÖZMELİSİN

… ama onu görür görmez kestiler. Onlara aldırmadığını söylemek isterdi. Bunu anlayamıyorlar mıydı? Kehanetin yanlış olduğunun canlı örneği kendisi değil miydi? Sandwich'in bir sahtekâr olduğunun? Ama onları nasıl ikna edebileceğini, Sandwich hakkındaki fikirlerini nasıl değiştirebileceğini bilmiyordu. O kadar uzun süre onun sözcükleriyle yaşamışlardı ki.

Teslimden bir gece önce hastanedeki odada Luxa ve ailesiyle birlikte yemek yerken kapıdan içeri yürüyerek annesi girdi. Çok zayıftı ve ayaklarını yere sağlam basamıyordu ama yine de yürüyerek girdi ve hiçbir şey söylemeden kollarını açtı. Hepsi ona doğru koştu ve büyük bir kucaklaşma oldu. Olayın merkezinde yer alabilmek

öpücüklere boğdu, bu onun yalnızca daha çok gülmesine ve daha fazlasını istemesine neden oldu.

Bir süre sonra Gregor Luxa'nın kapının yanında tek başına durmuş ailesinin bir araya gelişini izlediğini fark etti. Onun da bir zamanlar onu sevecek pek çok kişiye sahip olduğunu ama artık burada olmadıklarını düşünmekten kendini alamadı. Ailesine katılması için kolunu açarak onu davet etti ama o başını sallayıp kapıdan dışarı süzüldü. Ve sonsuzluk kadar uzun bir süreden sonra Gregor ilk kez ne kadar şanslı olduğunu anımsadı.

Ertesi sabah Gregor teslim törenine gitmeden önce Luxa'yla buluştu. Muhteşem, uzun bir elbise giymişti ve başında değerli taşlarla süslü bir taç vardı. "Vay canına, bu giysiyle yetişkin gibi görünüyorsun. En az on üç yaşında gibisin," dedi.

Bu onu güldürdü, yine de oldukça gergin olduğu anlaşılıyordu. Gregor sade bir gömlek ve pantolon giymişti. Ve silahlıydı. Onlarsız kendini çıplak hissediyordu. Yerüstü'ne geri döndüğünde onları takamayacaktı nasıl olsa. Şimdiden bunu düşündükçe ayrılık acısını hissetmeye başlamıştı bile.

Kız kardeşleri ve babası çoktan arenaya uçmuşlardı bile ama Gregor Luxa'ya onunla birlikte şehirden yürüyerek gitmeye söz vermişti. Platform yere inince Gregor yolun iki tarafına dizilmiş insanları gördü. Kimse tezahürat yapmıyordu. Yine de Luxa geçtikçe eğilerek selam veriyorlardı. Pek çok insanın yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

için boyu çok kısa olan Bot mızmızlanmaya başladı, "Beni! Beni! Beni öpün!" ve babası onu kaldırınca herkes onu

Luxa kalabalıkla ilgilendi, başını sallayarak selam verdi, nadiren elini salladı. Yalnızca bir kez, bir dört yol ağzına

geldiklerinde konuştu. Durdu ve etrafındaki enkazı inceledi. Sıçanlar, kazanların da yardımıyla binaları yıkıntıya dönüştürmüşlerdi. Ayaklarının altındaki kaldırım taşları kanla ve düşen meşalelerin aleviyle lekelenmişti. Tek kolu olmayan küçük bir kız onlara boş gözlerle bakıyordu.

"Şehrimin haline bak, Gregor," dedi Luxa. "Yuvamın haline bak."

Arenanın kapısına geldiklerinde Luxa durakladı. Gregor uzanıp çabucak elini sıktı. Sonra derin bir soluk aldı ve içeri girdi. Gregor onu birkaç adım gerisinden izliyordu. Etraf savaşta önemli rol oynayan her türün elçileriyle tıklım tıklımdı: Sürünenler, eğiriciler, kazanlar, kemirgenler, uçanlar, kemirenler ve insanlar. Gregor Parlak Foto ve Zap'in bile bir sırada oturduğunu fark etti. Onları kurtarıldığı günden beri görmemişti ve onlara teşekkür etmek aklına bile gelmemişti. Törenden sonra bunu anımsamaya çalışacaktı.

Onların geçmesi için bir yol bırakılmıştı, yine de uygun bir giriş yapmak pek mümkün değildi çünkü arenanın zemini kazanların açtıkları tüneller nedeniyle delik deşikti. Luxa onların çevresinden zarafetle dolaşmayı becerirken Gregor onun peşinde hoplayıp zıplıyordu. Arenanın ortasında boş bir daire vardı. Önünde üç sıçan bekliyordu.

Luxa dairenin içine adım atarken Gregor kenarda kaldı. Aurora da alçalıp tam dairenin dışına kondu. Yakınlarda Gregor babasını ve Lizzie'yi görebiliyordu. Mareth, Perdita, York ve Howard bir grup halinde duruyordu. Norissa

bile bu olay için kendine çekidüzen vermişti. Bir yerde bir grup hamam böceğinin arasında iki küçük kıvırcık başın

tepesini görünce Bot ve Hazard'ın da izlediğini anladı.

Luxa yerini alırken arenadaki tek tük konuşmalar da kesildi. Hâlâ gerginse bile bunu belli etmiyordu. Asaletle duruyordu, sesi net ve kararlıydı. "Selamlar, herkese. Buraya kötü ve sonuçları ağır olan bir savaşın sona erdiğini bildirmek için toplandık. Teslim isteğini kabul ediyorum ve barış antlaşması şartlarını sunuyorum. Kemirenler, sizin için kim konuşacak?"

Sıçanlardan biri tam yanıt vermek için öne çıkmıştı ki bir kargaşa oldu. Kazanların tünellerinden birinin ağzından küçük taşlar ve toz toprak yükselmeye başlamıştı. Arena boyunca bir alarm dalgası yayıldı. Herkes önceki saldırılardan hâlâ çok tedirgindi. Sonra çamurlar içinde bir yaratığın burnu göründü.

Neredeyse tanınmazdı. Kürkünün yarısı ve derisinin büyük bir kısmı yenmiş, yerine kanlı ve kötü yaralar kalmıştı. Arka bacaklarından biri çalışmıyor, arkasında sürükleniyordu. Yüzünde yeni bir eğik kesik vardı, önceden var olan yara izini çapraz olarak kesiyordu. Ama sesi kesinlikle başkasıyla karıştırılacak gibi değildi.

"Ben," dedi Ripred, kendini daireye doğru sürüklerken. "Kemirenler adına ben konuşacağım."

BÖLÜM

26

Arenadaki şok sessizliğini Lizzie'nin neşeli çığlıkları böldü, "Ripred! Ripred!" Kalabalığın arasından itişip kakışarak geçip kollarını boynuna doladı. "Öldüğünü sandım."

"Sana söylemiştim, beni öldürmek o kadar kolay değil. Birkaç böcekten fazlası gerekir," dedi sıçan.

"Ama iskeletini buldular," dedi Lizzie.

"O Cleaver'ınki olmalı. Yere düşer düşmez onun bedeninin altına girdim ve koşmaya başladım. Akarlar bana ulaşana kadar onu çiğnemek zorunda kaldılar, bu da bana biraz zaman kazandırdı. Çok değil ama kaçmama yetti. Çok komik, hiçbir zaman Cleaver'dan hoşlanmadım ama artık onun için sıcak duygular besliyorum," dedi Ripred.

"Bu nasıl oldu?" diye sordu Lizzie, elini uzatıp alnındaki yeni açılmış yara izine nazikçe dokundu.

"O mu, bir sıçan kesti. Önemli bir şey değil. Gel bakalım." Lizzie'yi burnuyla yakalayıp sırtında kalan küçük bir kürk kümesinin olduğu bir yere oturttu.

"Canını yakacağım," dedi.

"Hayır. Sen bana neden burada olduğumu anımsatacaksın," dedi Ripred ve bakışlarını Luxa'ya kenetledi.

"Peki, bu nedenmiş, Ripred?" dedi Luxa buz gibi.

"Sana söylemiştim. Kemirenler adına konuşmak için. Yoksa yıllarımı harcamamın ve sakatlanmamın sen gelecegimiz hakkında karar verip diktatörlük yapasın diye olduğunu mu sandın?" diye sordu sıçan.

Artık bütün yaratıklar yanlarındakine dehşetle veya kafası karışmış olarak dönmüştü ve kendi aralarında konuşmaya başlamıştı. Sıçanların çoğu uzun zamandır Ripred'i düşman kabul etmişti. Uzun zamandır insanlar ve müttefiklerinin yanında savaşmaktaydı, onun o tarafa sadakati artık kabul edilmiş gibiydi. Ama Ripred'i kemirenlerden tamamen ayrı görmek büyük bir hata olurdu. Gregor onun hep bu anı hazırlamak için çalıştığını hissediyordu. Belki karşısında anlaşmak için Luxa'yı bulmayı beklemiyordu, belki antlaşma için karşısında Solovet veya Vikus olacağını düşünmüştü. Ama kimin karşısında olduğunun fazla önemi yoktu, sıçanlar için konuştuğu sürece.

Luxa uğultuyu bastırmak için sesini yükseltmek zorunda kaldı. "Bu doğru mu, kemirenler? Sizin adınıza mı konuşuyor?"

Sıçanlar da Ripred'in ortaya çıkışına herkes kadar şaşırmıştı. Etraflarına bakındılar, aralarında fısıldaştılar ve ortak bir karara varmaya çalıştılar.

Sonra net ve güçlü bir ses diğerlerini bastırarak duyuldu. "Evet, ben bizim adımıza konuştuğunu söylüyorum!" Lapblood ve iki çocuğu kalabalığın arasından öne çıkmışlardı. Eğer Ripred her zaman bir şüphe nesnesi olmuşsa

bile Lapblood kendi türü içinde güvenilir biriydi. Salgının ilacını bulması için o seçilmişti ve Felaket'e karşı savaşan grubu yönetecek kadar etkisi vardı. Bu açıklamasının ardından sıçanlar birleşti ve Ripred'in onların temsilcisi olarak davranması için bağırmaya başladılar.

Gregor bütün gerilimin Luxa'nın omzuna çöktüğünü görebiliyordu. Zaten savaş sonrası oturumunu bütün Yeraltı'nın önünde yapmak yeterince zordu. Bunu bir de her hareketine meydan okumayı bekleyen Ripred'in karşısında yapmak? Ripred? Bu onu o kadar aşan bir şeydi ki! Ripred'in karşısında olmak kimi aşmazdı ki?

Sanki işleri daha da beter etmek için Nerissa aniden bağırdı, "Ah, Luxa, yüzündeki işareti gördün mü?"

Luxa sıçanın yüzünü dikkatle inceledi. "Bir sürü izin üstüne bir tane daha."

"Ama baksana! Bir X oluşturuyor! Arabulucu olduğunu gösteren işaret!" dedi Nerissa.

"Pek çoğumuzda çarpı şeklinde yara izleri var!" diye seslendi York kalabalığın arasından.

"Dizeleri düşünün," dedi Nerissa. Ve arena bir süre onun kehanet odasındaki şiiri titrek bir sesle okumasını dinlemek için sessizleşti:

ÇAKTIRMADAN, USULCACIK
ÖLÜMLE KARŞILAŞTI, EN DIŞLANAN
PENÇE TARAFINDAN ÖLDÜRÜLÜP GERİ GELDİ
İKİ ÇİZGİ BULUŞTU X İLE İŞARETLİ
VE SONUNDA KESİŞTİ
İKİ ÇİZGİ, BİRİ HİÇ BEKLENMEDİK.

"Görmüyor musun?" diye ısrar etti Nerissa. "Tamamen Ripred'i tarif ediyor. Çaktırmadan usulcacık, ölümcül, nefret edilen, öldü sanılan ama hayata dönen. Ve şu X! Yarısı bir insan tarafından, diğer yarısı bir kemiren tarafından yapılmış. İki çizgi kesişiyor. Ve şimdi insan hattı ve kemiren hattı canlı olarak da birleşti. Luxa ve Ripred'in temsilciliğinde."

Arena çıldırmış gibiydi ama Luxa hareket etmeden duruyordu. Kargaşanın biraz azalmasını bekledi ve konuştu. "Kendini arabulucu olarak görüyor musun, Ripred?"

"Şey, kendi borumu öttürüyormuş gibi olmak istemem ama bu Nerissa'nın söyledikleri anlamlı geliyor. Ve eğer o bensem söyleyeceğim hiçbir şey bunu değiştirmez, değil mi?" dedi sıçan.

Gregor herkesin birbirine bunun doğru olduğunu fısıldadığını, bu kehanetin taşa kazınmış olduğunu söylediğini duyuyordu. Ama sıçan Gregor'a sırıtarak ve gözlerini devirerek bakıyordu, "Ne demek istediğimi anladın mı?" der gibiydi.

Kanıtlamanın bir yolu olmamasına rağmen Gregor aniden Ripred'in bu ikinci yarayı kendi kendine yaptığını düşündü. Arabulucu olarak seçilmek karşılığında ödenecek çok küçük bir bedeldi.

"İyi. O zaman kemiren dostlarını barış içinde Bilinmeyen Topraklar'a götürmekte sorun yaşamayacaksın demektir," dedi Luxa.

gidip kimin kalacağına karar verecek." Ama o savaş sırasında bütün bu olanlardan sonra Luxa'nın fikrini değiştirmiş olacağını düşünmüştü. Belli ki değiştirmemişti.

Bu teklifle işler çirkinleşti ve zorlaştı.

"Hayır aksine, bununla şimdiden sorun yaşıyorum, Ekselansları. O kadar sorun yaşıyorum ki açıkçası reddetmek durumundayım," dedi Ripred tükürürcesine. "Buna ne dersin?"

"Derim ki, ya barış içinde gidersiniz ya da zorla; bu senin seçimin!" dedi Luxa.

"Eğer başka bir savaş için niyetlendiysen inan bana bunu elde edersin!" diye kükredi Ripred. "Ama açıkçası bunu nasıl yapacağını çok merak ediyorum, sakat ordun, yıkılmış şehrin ve arkanda olmak yerine gırtlağında olacak olan benimle!"

"Sana ihtiyacım yok, Ripred. Gregor'a sahibim!" dedi Luxa.

"Öyle mi? Ben olsam buna çok güvenmezdim. Burada kalsa bile senin kararlarını biraz aşırı bulacağından eminim. Belki geçmişte yaşanan özel anlarımızın hatırına benim tarafımda olmayı seçer!" diye tersledi Ripred.

Gregor'un ağzı şaşkınlıkla açılmıştı. Bunlar neden bahsediyorlardı böyle? Ne yapmaya çalışıyorlardı? Gerçekten savaşa yeniden mi başlayacaklardı? Ve onlara katılmasını mı bekliyorlardı bir de?

"Kararı ona bırakalım bence," dedi Luxa ve ona dön-

Bu aslında belki de beklenmesi gereken bir şey olsa da Gregor'u bile şaşırttı. Savaşı başlattığında Luxa Gregor'a aynen şunu söylemişti, "Onu boş verebiliriz. Savaş kimin

dü. Arenadaki herkes ona döndü, ne tarafta duracağını öğrenmek istiyorlardı.

"Gerçekten bunu yapacaksınız, değil mi? Yeniden sa-

vaşacaksınız?" dedi Gregor. İçinde bir şeylerin kaynamaya başladığını hissediyordu. "Yani olan biten her şeyi unutacağız. Orman, Ateş Toprakları, Felaket." Sesi yükseliyordu ve öfkeci yönünün kontrolü ele geçirmeye başladığını hissediyordu. "Bütün ölenleri unutacaksınız! Tick, Twitchtip, Hamnet, Thalia ve Ares! Ve senin ailen, Luxa! Ve senin eniklerin, Ripred! Haydi, burada bu anı yaşayabilmeniz, bir şeyleri düzeltme fırsatı bulabilmeniz için canını veren herkesi unutalım! Artık öldürmeyi bırakmanız lazım! Aynı şey için savaşıyorduk biz, unuttunuz mu? İkiniz de birbirinize yaşamlarınızı borçlusunuz! Bana yaşamlarınızı borçlusunuz! Ve şimdi orada durmuş bana ikinizden birini seçmemi mi söylüyorsunuz? Birbirinizi öldürmenize yardım etmem için hem de?" Gregor Sandwich'in kılıcını bir hamlede kemerinden çekti ve o kadar şiddetle savurdu ki Luxa ve Ripred bile geriledi. "Bilin bakalım ne olacak? Savaşçı ikiniz için de savaşmayacak!"

Ve bu sözleri söyler söylemez Gregor kılıcının keskin kısmını iki elinin arasına aldı ve dizine o kadar şiddetle vurdu ki çelik ikiye ayrıldı. İki parçanın birini Luxa'ya diğerini Ripred'e doğru fırlattı. Boş ellerini havaya kaldırdığında kan akıyordu. "İşte. Savaşçı öldü. Onu öldürdüm."

"Ve böylece Zaman Kehaneti gerçekleşerek tamamlandı!" dedi Nerissa soluk soluğa.

Gregor başını salladı. Şu kehanet saçmalıklarından söz etmekten vazgeçmeyecekler miydi? Ama uzatmadı, "Neyse. Şimdi ikiniz ne yapacaksınız?

"Gerçekten de böyle bir gösteriden sonra?" dedi Ripred Luxa'ya. "Çocuk daha öncekinin kanı kurumamışken

yeni bir savaşa başlamanın saçmalığını gösterdi sanırım. Özellikle de kesiciler sınırlarınızın yakınlarında toplanırken." Kalabalık tepki verdi ve Ripred herkesin kendisini duymasını sağlamak için dönerek konuştu. "Ah, bunu belirtmeyi unutmuş muydum yoksa? Neyse, şimdi söylüyorum, onlar işimizi bitirmek için bu fırsattan yararlanmayı planlıyorlar ve itiraf etmem gerekir ki bu harika bir zamanlama. Onlar bu kadar güçlü biz de bu kadar zayıfken. Elbette aramızda bazı şeyler daha farklı olabilseydi..."

"Evet, anladım. O zaman onların gözlerini korkutup vazgeçirebilirdik," dedi Luxa sertçe.

"Bunu geçmişte de yapmıştık," dedi Ripred.

"Geçmiş geçmişte kaldı. Artık size güvenebileceğimi nereden bilebilirim?" diye sordu Luxa.

"Bize güvenmek mi? Bizi Bilinmeyen Topraklar'a sürmek isteyen sensin! Biraz güvenceye ihtiyacı olan birileri varsa bence onlar kemirenlerdir!" diye yanıtladı Ripred. "Yani... bilemiyorum ama... bir antlaşma gibi bir şey belki."

"Kimse antlaşmalara güvenmiyor. Bir anda çığneniyor," dedi Luxa.

"O zaman sen karar ver, Luxa. Dost muyuz, düşman mı, güvenmek mi güvenmemek mi? Seninle benim aramda. Türlerimiz arasında. Nasıl olacağına sen karar ver," dedi Ripred.

Karar anı gelmişti. Gregor Luxa'nın yüz ifadesinden içinde kopan fırtınaları görebiliyordu. Solovet'in katlığı-

nın alevleri Vikus'un anlaşma arzusuyla mücadele ediyordu. Yeraltı'nın kaderine karar vermeye çalışırken bütün o eski nefretler, özveriler, borçlar ve umutlar içinde dönüp

duruyordu. Savaş mı barış mı? Mücadele mi anlaşma mı? Solovet mi Vikus mu? Bu karar Hamnet'in sonunu getirmişti. Onu delirtmiş, kaçmasına neden olmuş ve sonunda da savaşırken ölmüştü.

Sonunda Luxa'nın yüzünde bir kararlılık ifadesi belirdi. "Antlaşma yapılmayacak," diye bildirdi. "Daha önce yaptıklarımız hep başarısızlıkla sonuçlandı."

Gregor'un kalbi sanki ayaklarında çarpıyordu. Ama henüz bitirmemişti.

"Hiçbir antlaşma yapılmayacak!" diye tekrarladı Luxa. "Ama bunu teklif ediyorum." Öne çıktı ve sağ elini Ripred'e doğru kaldırdı.

Teklifin ne olduğunu anlayan kalabalığın soluğu kesildi. Ripred bile hazırlıksız yakalanmıştı. Ama çabuk toparlandı. "Bağlanma mı?"

"Bütün insanlar ve kemirenler arasında bağlanma. Birbirlerini ölümüne savunmaları için bir yemin. Bunu teklif ediyorum. Kabul etmeye cesaretin var mı?" diye sordu Luxa.

"Cesaretim var mı?" dedi Ripred. "Evet, var." Pençesini kaldırıp onun eline bastırdı.

Luxa başladı:

Kemiren Ripred, sana bağlanıyorum,
Yaşamımız ve ölümümüz bir olsun, biz ikimiz.
Karanlıkta, alevlerde, savaşta, çatışmada,
Canını kendi canım gibi kurtaracağım.

Bunun üzerine Ripred yanıtladı:

İnsan Luxa, sana bağlanıyorum,
Yaşamımız ve ölümümüz bir olsun, biz ikimiz.
Karanlıkta, alevlerde, savaşta, çatışmada,
Canını kendi canım gibi kurtaracağım.

Sıçan pençesini indirdi ve gerindi. "Bir ziyafeti hak etmedik mi?"

"Dediği gibi olsun," dedi Luxa. Ve bütün arena tezahüratla inledi.

"Büyükbaban seninle çok gurur duyacak," dediğini duydu Gregor, Ripred'in Luxa'ya.

"Ve büyükannem de mezarında dönüyordur," diye yanıtladı Luxa.

"Onu tatmin etmek hiçbir zaman kolay değildi zaten," dedi Aurora. Luxa kollarını onun boynuna doladı ve yarasa onu altın kanatlarıyla sardı. "En doğrusunu yaptın," dedi Aurora.

"Eğer sen böyle düşünüyorsan buna katlanabilirim," diye yanıtladı Luxa.

"Ya ben? Bana kimse sarılmayacak mı?" diye sordu Ripred.

"Iyk, sen mikrop kaynıyorsundur. Lizzie, sana bir şeyler bulaştırmadan onun sırtından insen iyi olur." Luxa Lizzie'yi Ripred'in sırtından indirdi. "Hastaneye gitmelisin," dedi Ripred'e. "Sonra da bu tarihî günün gereklerini yerine getirelim."

Ripred içini çekti. "Sarırım haklısın. Sen ve ben işi bitirelim. Her taraftan dört temsilci olmasına ne dersin?"

"Neden olmasın?" dedi Luxa. "Ha dört kişi olmuş ha

on. Odayı doldurmanın anlamı yok."

Ripred güldü. "Biliyorsun değil mi, böyle iyi anlaştıkça sen ve ben oldukça ünlü olacağız."

"Sana gelince, Yerüstlü," dedi Luxa, sonunda Gregor'a dönerek. "Sen de kanıyorsun."

"Evet... kendimi öldürdüm," dedi Gregor sırtarak.

"Sanırım sana fazla seçenek bırakmadık," dedi Luxa. "Gel o zaman. Seninle hastaneye yürüyeyim. Vikus'a olanları anlatmak için sabırsızlanıyorum. Yaptığımı içtenlikle onaylayacak bir insana ihtiyacım var."

"Öyle biri zaten var," dedi Gregor. Kılıcının kırık parçalarını topladı ve hastaneye doğru yürümeye başladılar.

Regalia'ya yürürlerken Luxa konuştu, "O kesiği daha derin yapmalıydın, Ripred. Hiç iz kalmayacak, o zaman arabulucu olduğunu nasıl iddia edeceksin?"

Gregor güldü. Ripred demek ki onu da kandırmayı başaramamıştı.

"Ne ima etmeye çalıştığını hiç anlamadım," dedi Ripred mağrur bir havada.

"Eminim sınırda bekleyen kesici de yoktur," dedi Gregor.

"Olabilirdi," dedi Ripred. "Ne de olsa onların da sınırı. Üstelik söylemem gerekir ki siz ikinizin benden şüphelenmesi çok kötü niyetli bir davranış, özellikle de yeni bağımın."

"Buna alışmaya başlasan iyi edersin," dedi Luxa. Sıçan yanıt vermeye tenezzül etmedi.

Lizzie tedavi olması için Ripred'le gitti, Gregor önce

Vikus'u görmek istedi. Yaşlı adam yatağında oturuyordu. Vücudunun sağ tarafı felç nedeniyle işlevsizdi. Ama sol gözü canlıydı ve Gregor'la Luxa içeri girince sağlam elini uzattı. Gregor kanayan eliyle onun elini tuttu. "Selam, Vikus, nasılsın?" Vikus henüz tam olarak konuşamıyordu. "Bak, sana bunu geri vermeye geldim." Gregor Sandwich'in kılıcının parçalarını yatağın üzerine bıraktı. Vikus açıklama bekler gibi bir kaşını kaldırdı. "Luxa ve Ripred beni savaş için ordularına almaya kalktılar, bu kez birbirlerine karşı savaşacaklardı. Bu yüzden savaşçılıktan istifa ettim. Hatta onu tamamen öldürdüm."

Vikus'un yüzünde bir panik ifadesi belirdi.

"Endişelenme," dedi Luxa. "Evet, Ripred hayatta ve sıçanların başına geçti ama savaş olmayacak. Kılıcını saklamak istemez misin, Gregor? Hatıra olsun diye?"

"Hayır, teşekkürler. Zaten gereğinden fazla hatıram oldu." Gregor Solovet'in hançerini kemerinden alıp kılıcın yanına koydu. "Üstelik annem cebimde çakı bile taşımama izin vermez," dedi.

Vikus beceriksizce gülümsemeye çalıştı. Büyük bir çabayla bir şey söylemeye çabaladı. Anlaması güçtü ama Gregor Vikus'un ne demeye çalıştığını biliyordu. "Umut mu?" diye sordu Gregor. Yaşlı adam başını salladı ve Gregor'un göğsünü işaret etti. "Sana umut verdiğimi mi düşünüyorsun?" Vikus başıyla onayladı. "O zaman... sen asıl Luxa'nın az önce ne yaptığını bir dinle." Gregor eğilip onu yanağından öptü. "Kendine iyi bak, Vikus."

Gregor Luxa'yı Vikus'a arenada olanları anlatması için bırakarak odadan çıktı. Zaten her yere kan damlatıyordu.

Ripred'le Lizzie'yi bir odada buldu. Bir doktor ekibi sıçanı toparlamaya çalışıyordu, bacağı alçıya alınmış, akarların yediği derisi temizlenip bandajlanmıştı. Onun kadar sert birisine göre Ripred oldukça şamata yapıyordu. Ama Lizzie yanında onu teselli etmek için bulunmasaydı daha beter olacağı belliydi.

Howard Gregor'un elini sarana kadar temsilcilerin toplantı zamanı gelmişti. Lizzie Ripred'in yanında kalmak isteyince Gregor da ona göz kulak olmak için gitti. Toplantı büyük yuvarlak bir masanın etrafındaydı. Gregor ve Lizzie duvarın dibinde oturdular ama her türden dörder temsilciyle, insanlar, sıçanlar, yarasalar, fareler, örümcekler, hamam böcekleri ve köstebekler masanın etrafında toplandı. Toplam yirmi sekiz kişiydiler ama kısa sürede konuşmaların çoğunu Ripred'in ve Luxa'nın yapmayı planladığı anlaşıldı. Daha az önce bağlanmış bir ikili olarak pek anlaştıkları söylenemezdi. Ne toprak paylaşımı ne toparlanma ne de askerî kontrol konusunda. Araya başka sesler de karışınca konu kısa zamanda geleceği planlamaktan eski olaylara, birbirlerine zaman içinde yaptıkları kötülüklere döndü. İşler tam fiziksel kavgaya dönüşecekken Ripred masanın tepesine sıçrayıp bağırdı, "Üstünlük taslamayın! Bu odada kimse üstünlük taslamasın! Hepimiz diğerlerine dile getirilemeyecek kadar kötü şeyler yaptık. Bunu kabul etmezsek yerimizde sayıp duracağız!"

"Hey, tıpkı kehanetteki gibi," diye araya girdi Gregor. "Zaman geri dönüyor."

"Sussana sen!" dedi Ripred tükürerek. Sıçan masadan indiğinde kimse konunun nereye varacağını bilmiyordu.

Sonra Lizzie çekinerek söz aldı. "Bir fikrim var." Aslında konuşma yetkisi yoktu ama herkes şifre çözücüye saygı gösterdi.

"Eminim herkes bunu duymak isteyecektir, Lizzie," diye onu cesaretlendirdi Heronian.

"Bence siz çok kalabalıksınız. Sanırım her gruptan yalnızca bir temsilci olmalı." Lizzie dudaklarını yaladı. "Ve bu temsilci diğer ırklar tarafından seçilmeli."

Herkes bunu değerlendirirken uzun bir sessizlik oldu. Haliyle herkes diğer türlerin temsilcisini seçme fikrini çok beğenmişti. Ama diğerlerinin kendilerininkini seçmesi...

"Bu şekilde ilerleyemeyeceğiz. Bence Lizzie'nin önerisini denemekten zarar gelmez," dedi Luxa.

"Tamam, o zaman benim çıkma zamanım geldi, değil mi?" dedi Ripred, Lizzie'ye kırgın bir bakış atarak.

"Ah, surat asmayı bırak. Sanki benim kalmamı isteyecekler," diye yanıtladı Luxa.

"Doğrusu ben ikinize de oy vermezdim," diye belirtti Gregor. İkisi de ona bakınca Gregor sırıttı.

Temsilciler seçildi. Yedi kişiydiler, Mareth, Nike, Temp, Heronian, Lapblood, Reflex ve kimsenin adını söylemeyi başaramadığı bir köstebek vardı.

"Tamam, bakın, mantıklı temsilciler kaldı," dedi Gregor seçilmeyenlerle birlikte dışarı çıkarken.

"En zayıfları demek istiyorsun," diye homurdandı Gregor'un tanımadığı bir örümcek.

Gregor odaya baktı. "Hayır," dedi. "Odada zayıf kimse yok. Bol şans hepinize." Lizzie'nin elini tuttu. "İyi fikirdi, Liz."

"Peynir bulmacasındaki mantık gibi yaptım. Yalnızca onu ters çeviriyorsun. Yani bir peynir var ve yedi yaratık bunu paylaşmak zorunda. Püf noktası paylaşmaya en çok yanaşacakların kim olduğu," dedi Lizzie. Sonra üzgünce ekledi, "Ama Ripred bana kızdı."

"Aksine," dedi Ripred, örgüsünü çekerek. "Ripred kimse onu seçmediği için çok memnun oldu çünkü artık ziyafet çekmeye gidebilir. Atla," dedi ve Lizzie onun sırtına tırmandı. "Bu en iyi çözümdü. Bir plan yapmayı başaracaklardır. Bu kimsenin hoşuna gitmeyecek. Herkes kendisine haksızlık yapıldığını düşünecek ama komşusunun da aynı şeyleri hissettiğini bilince mutlu olacak. Bu da uzlaşmanın doğasında var. Haydi, artık gidip deli gibi tıkınalım."

Gregor ve Luxa ziyafete gidenlerden koridorda ayrıldı.

"Ne zaman gitmen gerekiyor?" diye sordu Luxa.

"Annem bugün gitmek istiyor. Belki birkaç saat içinde," dedi Gregor. "Babam antlaşmaya kadar kalmamız için onu ikna etmeyi zor başardı. Ama Virginia'ya olabildiğince erken gitmek istiyor."

Mutfaktan bir sepet yiyecek aldılar ve Aurora onları Regalia'nın dışında bulunan Ares'in eski mağarasına taşıdı. Sonra onları baş başa bırakarak gölün etrafında uçmaya gitti.

"Sonunda pikniğimizi yapabiliyoruz," dedi Luxa.

"Evet," dedi Gregor. Ama ikisi de yemek yiyemiyordu. Sarmaş dolaş oturdular.

"Virginia nerede?" diye sordu Luxa.

"New York'tan çok uzakta. Yüzlerce, yüzlerce kilometre," dedi Gregor.

"Birbirimizi bir daha hiç göremeyebiliriz," dedi Luxa.

Gregor Sandwich'in savaşçı hakkında başka kehanetler yazmış olmasını dilerken buldu kendini. "Sanırım göremeyeceğiz. Sana mektup bile gönderemem."

"Evde olmak seni mutlu edecek mi?" diye sordu Luxa.

"Hayır," dedi Gregor. "Geri döndüğümü hayal bile edemiyorum. Zaten Virginia benim evim sayılmaz. Orası yalnızca ziyaret ettiğim bir yer."

"Senin için daha kolay olacak. Burada hep senden söz edilecek. Yerüstü'nde ailenden başka adını bilen bile yoktur. Onlar da buradan pek söz etmek istemeyeceklerdir. Beni unutman kolay olacak," dedi Luxa.

"Asla," dedi Gregor. "Ne kadar uğraştırsam uğraşayım seni asla aklımdan çıkaramam." Artık söylemek zor gelmiyordu. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," dedi Luxa.

Ve bunun üzerine artık söylenecek başka bir şey kalmamıştı.

Tik, tak, tik, tak, tik, tak, tik, tak, tik, tak, tik, tak, tik, tak, tik...

Kısa bir süre sonra Regalia'dan boru sesleri duyuldu. Aurora hemen yanlarına geldi. "Bizi geri çağırıyorlar," dedi.

Gregor bunun gerçekten olduğuna inanamadı. Geri dönüş çok kısa sürdü. Ailesi rıhtımda bekliyordu, gitmeye hazırdı. Müzede bulunan çok az eşyası bir çantaya düzgünce yerleştirilmişti. Kucaklaşmalar, vedalaşmalar oldu ama yalnızca Bot, "Yakında görüşürüz," dedi Temp'i öpücüklere boğarken.

Ripred Gregor'a bir son dakika öfkeci tavsiyesi vermeyi ihmal etmedi. "Kendine dikkat et. Öfkeci duygusu öyle birdenbire kaybolmaz. O senin bir parçan. Onu senden kimse alamaz. Ve gözünü kırpmadan öldürmene neden olacak kadar çok öldürdün. Unutma, aklını kaçırmak onu korumaktan daha kolay."

Bu sözler Gregor'un kanını dondurdu. "Bunu unutmayacağım," dedi. Hatırlasa iyi olurdu. Yoksa kim bilir neler yapabilirdi. "Nehir gibi ak, Ripred."

"Yüksekten uç, Yerüstlü Gregor," dedi sıçan ve dikkatini ağlamaktan kendini kaybetmiş olan Lizzie'ye verdi.

Nike ve Aurora ailesini ve Luxa'yı Su Yolu'nun üzerinden uçurarak Central Park'ın altındaki basamaklara bıraktı. Gregor yarasalarla vedalaştı, sonra babası kayayı yana çekene kadar Luxa'nın elini tuttu. Serin gece havası içeri doldu.

"Gelip bir saniye bak," dedi Gregor. Ama Luxa yalnızca başı ve omuzları çıkacak kadar tırmandı. Güzel bir geceydi. Birkaç yıldız ve muhteşem bir ay vardı.

"Seni burada düşüneceğim," dedi. "Nerede olacağını biliyorsun."

Gregor Luxa'ya veda öpücüğü verdi ve parka tırmandı. Luxa birkaç basamak indi ve Gregor'un babası onları sonsuza dek ayıracak kayayı yerine koyana kadar birbirlerinden gözlerini ayırmadılar.

BÖLÜM 27

Çok geç olmuştu. Taksinin saati ikiyi çeyrek geçeyi gösteriyordu. Sürücü yorgundu, konuşkan değildi ve o saatte Central Park'ta ne aradıklarını merak etmiş görünmüyordu.

Binalarına vardıklarında asansör bozuktu, bu yüzden dairelerine merdivenden çıktılar. Gregor'un annesinin her iki katta bir dinlenmesi gerekmişti. Babası sonunda Gregor'a anahtarları verdi ve kızları önden götürmesini söyledi. Gregor evlerinin kapısını açtığında içerisinin ne kadar küçük ve tıklım tıkış göründüğüne inanamadı. O ve Lizzie koltuklara yığılırken Bot hemen halının üzerine bir sepet plastik hayvan boşaltıp onları geçit şeklinde sıraladı. Sıra önceki cadılar bayramında aldığı yarasaya gelince onu neşeyle havaya kaldırdı. "Bak! Ares!" O yarasayı başının üstünde havada gezdirirken Gregor söyleyecek hiçbir şey bulamadı.

On dakika kadar sonra anne ve babaları da geldi, annesi yorgunluktan yıkılacak gibi olmasına rağmen içeri bü-

yükanneye bakmaya gitti. Gregor o zaman onun büyükannenin evde olmadığını bilmediğini fark etti. Babası haberi vermek için eve dönmelerini beklemişti. "Kalbi, Grace... O hastanede. Yarın sabah ilk iş onu görmeye gideriz," dedi babası.

Doğruca yatağa gittiler. Gregor pijamalarını giymeye zahmet bile etmedi. Yeraltı'nda giyilen iç çamaşırlarına kadar soyundu ve battaniyelerin arasına kıvrıldı. Tozlu ve tanıdık bir kokusu vardı. Bir siren duyuldu. Hızla geçen bir arabanın radyosundan gelen müzik azalarak kayboldu. Bir sifon çekildi, New York'un eski rahatlatan sesleri Gregor'a ninni gibi geldi ve uyudu...

Tünel karanlıktı. El fenerlerinin pilleri çoktan bitmişti. Gregor yalnızca ekolokasyona kalmıştı. O tarafa gitmek çok saçma bir fikirdi. Ripred onu uyarmıştı ama dinlememişti. Artık onu bulmuşlardı. Koşarken sıçanların peşinden geldiğini hissedebiliyordu, o yüzden döndü ve savurdu, pek çok yüzü biçti, üzerine kanlar fışkırdı. Ama kılıcına bir şey oldu. Lastik gibiydi, adeta elinde eriyordu. Tekrar koşmaya çalıştı ama yer ayaklarının altından kayıyor gibiydi ve karanlık bir kuyuya düştü, düştü, düştü. Ares'e seslendi ama o yoktu ve yaklaşan sivri kayaları görebiliyordu, onlar göğsüne saplanırken ölümcül acıyı hissetti.

Gregor yatakta doğruldu, kalbi çarpıyordu, ter içindeydi, sağ eli patlayacak gibi olan göğsündeydi. Kendi sesi mi onu uyandırmıştı? Kimse koşarak gelmiyordu. Kimse onun adını söylememişti. Herhalde bütün [illegible] yasında atmıştı.

Büyürken geceleri ona musallat olan kâbuslar Ares'le

bağlandığında kaybolmuştu. Artık geri gelmişlerdi ve bu kez sıçanlarla ve kanla doluydular.

Şehrin üzerine şafak doğuyordu. Yalnızca birkaç saattir yataktaydı. Yeniden uyuması gerektiğini biliyordu. Ama kâbus o kadar gerçekti ki. Başını tekrar yastığına dayadı ve gözleri acıyana kadar güneşin doğuşunu izledi.

Gregor penceresini gürültüyle açtı ve egzoz kokulu havadan derin soluklar aldı. Günlerden neydi? Hangi aydı? Hiçbir fikri yoktu. Hazard'ın yaş gününden beri evde değildi. O da yazın sonundaydı. Hava tazeydi. Birden acilen ne kadar zaman geçtiğini öğrenmek istedi, bir tür gerçekliğe tutunmak istiyordu. Mutfaktaki takvim işe yaramazdı, televizyonu açabilirdi... Hayır, bu herkesi uyandırırdı... Köşeye kadar gidip bir gazetedeki tarihe bakabilirdi. Battaniyesini üzerinden fırlattı ve günışığında vücudunu görünce donakaldı.

"Aman tanrım," dedi. Yeraltı'nda oldukça fena hırpalandığının farkındaydı ama iyileşmişti ve o da bunları unutmuştu. Eski ziyaretlerinden kalan yara izlerini hesaba katmamıştı. Dokunaçlardan, bağlardan, kıskaçlardan, dişlerden ve pençelerden kalan izler. Sandwich'in kılıcını kırarken elinde oluşan izler bile geçmemişti. Cildi olan biten bütün korkunç şeyleri takip edebileceğiniz bir harita gibiydi.

Yeraltılar ona yine o balık kokan kremden vermişlerdi. Belki işe yarardı. Ama bazı şeyler... örneğin göğsünde

Felaket'in pençesinden kalan beş tırnak izi... o kısa zamanda kaybolacak gibi görünmüyordu. Sonsuza dek onun bir parçası olarak kalacaktı. Bunu onlara nasıl açıklayabilirdi?

Trafik kazası geçirdiğini mi söyleyecekti? Pencere camından geçtiğini mi? Kaplan sürüsüyle kavga ettiğini mi? Açıklayamazsa saklamak zorunda kalacaktı. Plajı unut, beden eğitimi dersini unut, ölecek gibi olmadığın sürece doktora gitmeyi de unut. Doktorlar bu açıklamaları yutmazdı. Doğru yanıtları isterlerdi ve bu da Gregor'u akıl hastanesine gönderirdi.

Gregor uzun kollu bir gömlek ve pantolon giydi ama ikisi de ona kısalmış gibiydi. Uzadığı belliydi o kadar sürede... ne kadar süredir yoksa. Çoraplarını giydi ama Yerüstü'nde giyebileceği tek ayakkabısı geçen yıl bahar konseri için aldıklarıydı. İçindeki parmakları büzüşmüştü ve bu kılıkta çok aptal görünüyordu. Bayan Cormaci'nin gönderdiği büyük ayakkabıların olmasını isterdi ama onlar savaşta mahvolmuştu.

Sessizce çıktı ama Bayan Cormaci'nin dairesinin önünden geçerken kapı açıldı. O zaten hep erken kalkan biriydi. "Demek tek parça kalmayı başardın," dedi, onu yukarıdan aşağıya iyice süzerken. "Pantolonun çok kısa. Yumurtalı ekmek ister misin?"

Gregor onun peşinden mutfağa gitti ve kahvaltı hazırlarken masada oturdu. Büyükannesinin durumu hakkında bilgi verdi. "O çok iyi değil, Gregor. Yoğun bakımda. Eğer annen onu Virginia'ya götürmeyi planlıyorsa bunun olabileceğini sanmıyorum."

Çırpılmış yumurtaya batırarak kızarttığı kalın ekmek dilimlerini Gregor'un tabağına yığdı ve yanına da bolca

çocukları alır yanına." Aileyi yeniden parçalamak aslında çok korkunç olurdu. Daha yeni bir araya gelmişlerdi.

"Belki. Pekâlâ, söyle bakalım, senden ne haberler var, küçük bey?" diye sordu Bayan Cormaci.

Gregor evden ayrıldığından beri bütün olanları düşündü. Bütün gördüklerini ve yaptıklarını. Hiçbirini söze dökemezdi.

"Dilini kedi mi kaptı?" diye sordu Bayan Cormaci. "Olsun. İstemediğin sürece ne bana ne de bir başkasına bir şey anlatmak zorunda değilsin." Bir parça jambonu şuruba daldırıp ağzına attı ve düşünceli bir ifadeyle çiğnedi. "Biliyor musun, Bay Cormaci savaşa katılmıştı. O da bu konu hakkında konuşmaktan hiç hoşlanmazdı. Yine de orada korkunç şeyler olduğunu biliyordum. Adamcağız, ölene dek geceleri kâbus gördü."

"Bu sabah ben de kâbusla uyandım," dedi Gregor.

"Sonuncusu da olmayacak," dedi Bayan Cormaci. "Meyve suyu ister misin?" Yanıt vermesini beklemeden bardağını doldurdu. "Aynen bunun gibi. Bütün küçüklüğün boyunca nazik olmayı öğretirler, birilerine zarar vermenin suç olduğunu söylerler sonra seni savaşın ortasına postalar ve adam öldürmeni isterler. Bu, insanın aklına neler yapar, ha?"

"İyi bir şeyler değil," dedi Gregor.

"Yine de düzeleceksin, Gregor," dedi Bayan Cormaci.

Bilmiyorum. Rüyamda düşerek öldüyordum," dedi Gregor. "Eskiden de düşme rüyaları görürdüm ama ilk kez dibe vurduğumu hissettim."

"Endişelenme. Yere çarparsan ayağa kalkmana yardım edecek bir dolu insan var," dedi Bayan Cormaci.

"Ayağa kalkmama mı?" diye düşündü Gregor. "Daha çok yerden kazımaya herhalde. O kayalara çarptıktan sonra sana kimse yardım edemez." Üstelik insanlar yardım etmek istese bile Gregor rüyasında yalnızdı. Orada ona yardım edecek kimse yoktu.

O yemeğini yerken, Bayan Cormaci yirmi yıl önce oğullarına ait olan bir çift lastik ayakkabı buldu. Pek moda uygun görünmeseler de ayağına uydular ve konser ayakkabılarından daha iyi göründükleri kesindi.

"Okul için yeni giysilere ihtiyacın olacak," dedi.

"Yoksa okul başladı mı?" diye sordu.

"Haftalar önce," dedi. "Ekimin ortasına geldik, Gregor."

"Bilmiyordum," dedi Gregor.

Gregor o sabahı anne babası ve Bayan Cormaci hastanedeyken kız kardeşlerine bakarak geçirdi. Lizzie ve Bot kahvaltı ederken Gregor mutfak penceresinin önünde oturup mahalledeki çocukların okula gidişini izledi. Arkadaşları Larry ve Angelina'yı düşündü ve onun kaybolması hakkında ne düşündüklerini merak etti. Taşındığını mı düşünmüşlerdi? Hasta olduğunu mu? Bir tarafı onları görmek için yanıp tutuşuyordu ama diğer tarafı da bir daha asla onları görmek istemiyordu. O kadar çok şey yaşamış, o kadar değişmişti ki onlarla tekrar

şey normale dönmüş gibi davranmak bile ona olası görünmüyordu.

Anne babası öğlene doğru döndüler. Ziyaret annesi için tam bir şok olmuştu. Kimse büyükannenin ne zaman hastaneden çıkabileceğini söyleyemiyordu ve çıksa bile büyük ihtimalle tam zamanlı tıbbi bakım hizmeti veren bir bakımevine gitmesi gerekecekti.

"Onu görebilir miyim?" diye sordu Gregor.

"Henüz değil evlat. Belki biraz daha güçlenince," dedi babası.

"Peki ya şimdi ne yapacağız?" diye sordu Gregor. "Virginia işini?"

"Bilmiyorum. Bir yolunu buluruz," dedi babası.

"Ben Virginia'ya gitmek istemiyorum," dedi Lizzie ve herkes ona şaşkınlıkla baktı.

"Ama sen dedin ki, Lizzie," dedi anneleri. "Bundan söz ettiğimde eşyalarını toplamaya başlayan ilk sen olmuştun."

"Ama artık gitmek istemiyorum. Bizim evimiz burası. Bırakıp gitmek istemiyorum," dedi Lizzie. "Ripred diyor ki, korktuğun şeylerden kaçarsan peşinden gelip seni bulurlarmış."

"Ya sen, Gregor?" diye sordu babası.

Gregor Virginia'da yaşamanın nasıl olacağını düşünmeye çalıştı. Burada kalmayı. "Fark etmez. Nerede yaşadığımız umurumda değil," dedi. Nerede olursa olsun korkunç olacaktı. Kapının yanındaki kancadan montunu aldı.

Evden çıkarken kafasında gideceği yeri belirlememişti ama birkaç blok yürüyünce nereye gitmek istediğini bildi-

ğini fark etti. Cebine baktı. Otuz beş doları vardı. Bu kadarı yeter de artardı bile. Metroya yöneldi ve manastır yönünü seçti. Bu son birkaç haftada zor zamanlarında ona yardımcı olan taş şövalyeyi görmesi gerekiyordu. Belki bir şeyleri anlamasına yardımcı olurdu.

Hava serin ama güneşliydi. Ağaçların rengi değişmeye başlamıştı. Ama Gregor güneş ışığı olmayan, birkaç ağacın çok değerli olduğu, diğer dünyayı sürekli düşünüyordu. Kendini artık oraya ait hissediyordu. Ailesine oraya geri dönüp Yeraltı'nda yaşamak istediğini söylese ne olurdu? Buradaki gibi bir ucube olmadığı yerde? Arkadaşlarının olduğu yerde? Luxa'nın olduğu yerde? Asla gitmesine izin vermezlerdi. Hem acaba gerçekten de gitmek istiyor muydu? Bunu bilmiyordu. Tek bildiği eskiden evi olan yerde artık kendini bir yabancı gibi hissettiğiydi. Ve yapayalnız.

Giriş biletlerini satan kadın onu görünce bir an tereddüt etti. Ne görmüştü acaba? Birbirine uymayan giysilerle okul saatinde ortalarda dolaşan bir çocuk. Elinde tuhaf bandajlar. Hem Gregor saçlarını en son ne zaman kestirdiğini de anımsamıyordu. Durumu idare etmeye çalıştı. "Okul için bir ödev hazırlamam lazım; New York'taki en serin binayı bulmamız gerekiyor. Ben burayı seçtim. Elinizde bakabileceğim herhangi bir broşür veya bilgi var mı?" Kadın hâlâ çok ikna olmuş görünmemekle birlikte ona birkaç parlak broşür uzatıp hiçbir şeye dokunmaması gerektiğini söyledi.

Neredevse bomboştu. Gregorian zamanından par-

ortam yaratılmıştı. Manastır, duvarlarına kazınmış tuhaf hayvanlar, eski halılar, taş duvarlar, yerler ve tavanlarıyla Gregor'a Regalia'yı anımsatıyordu. Birkaç oda dolaştıktan sonra mezarı buldu. Şövalye, Gregor'un son gördüğündeki gibi cam bir vitrinin altında yatıyordu, elleri kılıcındaydı, sonsuzluğa kadar uyuyacaktı. Bu şövalyeyi düşünmek Gregor'un pek çok zor anı atlatmasında yardımcı olmuştu. Bugün buraya gelmesinin nedeni o taş figürde bir çeşit huzur bulmayı ummasıydı. Ama artık ona ihtiyacı olmadığını fark etmişti. Son birkaç ayı nasıl öleceğini düşünmekle geçirmişti, oysa artık nasıl yeniden yaşayacağını öğrenmesi gerekiyordu. Şövalye ona bu konuda yardım edemezdi.

Gregor eve döndüğünde öğleden sonranın geç saatleriydi ve daha kapıdan bir adım atmıştı ki annesi üzerine geldi. "Nerelerdeydin sen? Gideli ne kadar zaman olduğunun farkında mısın? Bütün aile meraktan deliye döndü!"

Tanrım, ne kadar üzülmüştü! Gözleri sürekli ağlamış gibi kıpkırmızıydı.

"Özür dilerim," dedi Gregor. "Yürüyüşe çıkmıştım."

Babası elini onun omzuna koydu. "Tamam. Yeniden annenle baban olduğuna alışman gerekecek."

"Özür dilerim," diye tekrarladı Gregor.

Annesiyle babası konuşmak için yatak odalarına gitti. Lizzie ve Bot yerde plastik hayvanlarla oynuyorlardı. Gregor televizyonu açtı ve kanalları karıştırmaya başladı. Haberlere rastlayınca durdu. Bir yerlerde bir pazarda bir

çalınarak tuhaf ama aynı zamanda huzur veren bir

bomba patlamış, kırk dokuz kişi ölmüştü. Etrafta vücut parçaları, duman ve yas tutan insanlar vardı. Sonraki haber

düşman ordusu tarafından yurtlarından sürülürken yolda ölen mülteciler hakkındaydı. Haber sunucusu savaşta rehin alınan bir askerle yapılan bir röportaja başlayacakken annesi geldi ve televizyonu kapattı. Üzgün bir hali vardı. "Bence yeterince gördün, Gregor."

Her şey çok alışıldık geliyordu. Cesetler, korku, çaresizlik. Bu tür şeyler Yerüstü'nde herhalde her zaman vardı diye düşündü ama şimdiye dek hiç dikkat etmemiş olmalıydı.

"Neden kız kardeşlerini çocuk parkına götürmüyorsun?" dedi babası. "Bütün gün içeri tıkılıp kaldılar."

"Virginia'ya mı taşınıyoruz, burada mı kalıyoruz?" diye sordu Lizzie.

"Hâlâ karar veremedik," dedi babası. "Çocuklar siz biraz dışarı çıkıp oynayın."

Çocuk parkına geldiklerinde Bot küçük bir oğlanla kumdan kale yapmak için hemen kum havuzuna koştu. Lizzie gözleri yerde, ellerini montunun ceplerine sokarak tek başına etrafta dolaşmaya başladı.

Gregor bir banka oturdu. Bütün gün yürümüştü ve bütün yaraları acıyordu. O haberleri görmek onu düşündürmüştü. Şimdilik burada, çocuk parkında güvendeydi ama dünyanın her yerinde insanlar acı çekiyor, aç kalıyor, kaçıyor ve kendi savaşlarını başlatarak birbirlerini öldürüyordu. Birbirlerine zarar vermek için ne kadar da çok çaba harcıyorlardı. Kurtarmak içinse çok az. Bu hiç değişecek

miydi? Değiştirmek için ne gerekiyordu? Luxa'nın elini Ripred'in pençesine bastırmasını düşündü. Gereken buy-

du. İnsanların savaşa karşı çıkması. Bir ya da iki kişinin değil, hepsinin. Farklılıklarını yok etmenin bir yolu olmadığını kabullenmeliydiler. Ama işlere bakınca insan ırkının bunun gerçekleştirebilmesi için daha önünde çok yolu vardı. Belki de imkânsızdı. Belki değildi. Vikus'un dediği gibi olabileceğini ummadığın hiçbir şey gerçekleşmezdi. Eğer umudun varsa belki değiştirmek için bir şeyler yapabilirdin. Çünkü onun hakkında düşündükçe denemek için pek çok neden bulabilirdin.

Biri onun montunu çekiştirdi ve kollarını kaldırdı. "Kucağına al." Gregor Bot'u kaldırıp kucağına oturtunca başını montunun içine gömdü. Başını omzuna dayayarak yüzünü inceledi. "Mutsuzsun," dedi.

"Biraz," dedi Gregor.

"Onları özlüyorsun," dedi Bot.

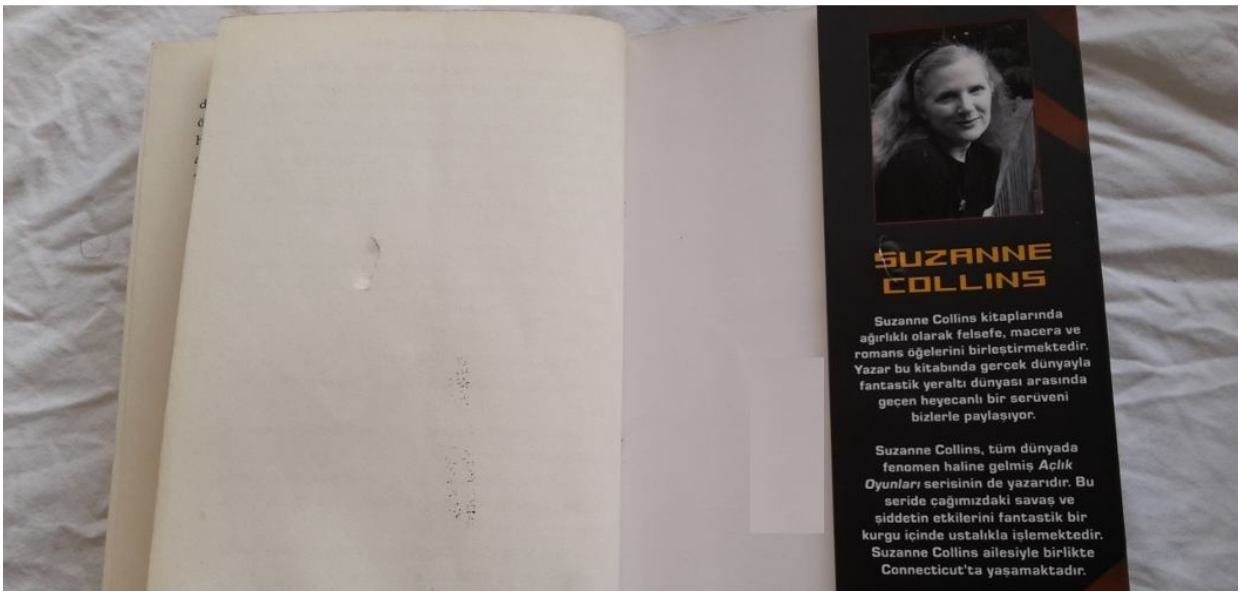
"Evet, özlüyorum," dedi Gregor. "Neyse ki sen yanımdasın."

Onu kaybettiğini düşündüğü onca zamanı anımsadı ve daha sıkı sarıldı.

"Al." Bot cebini karıştırdı ve siyah plastik bir yarasa çıkardı. Ares. Avucunun içine koydu. "Bu sende kalsın, Gregor."

"Teşekkürler," dedi. Arkalarına yaslanıp sokak lambalarının yanmaya başlamasını izlediler.

Aniden Gregor gülümsedi. "Hey, Bot," dedi. "Sonunda adımı doğru söyledin."

SUZANNE COLLINS

Suzanne Collins kitaplarında ağırlıklı olarak felsefe, macera ve romans öğelerini birleştirmektedir. Yazar bu kitabında gerçek dünyayla fantastik yeraltı dünyası arasında geçen heyecanlı bir serüveni bizlerle paylaşıyor.

Suzanne Collins, tüm dünyada fenomen haline gelmiş *Açlık Oyunları* serisinin de yazarıdır. Bu seride çağımızdaki savaş ve şiddetin etkilerini fantastik bir kurgu içinde ustalıkla işlemektedir. Suzanne Collins ailesiyle birlikte Connecticut'ta yaşamaktadır.

Kapak Tasarımı: **Yunus Bora Ülke**